

VLAAMSE RAAD

ZITTING 1995-1996

Nr. 4

BULLETIN VAN VRAGEN EN ANTWOORDEN

11 DECEMBER 1995

INHOUDSOPGAVE

	Blz.
I. VRAGEN VAN DE LEDEN EN ANTWOORDEN VAN DE MINISTERS	
A. Vragen waarop werd geantwoord binnen de reglementaire termijn (Regl. art. 80, 3 en 4)	
Luc Van den Brande, minister-president van de Vlaamse regering, Vlaams minister van Buitenlands Beleid, Europese Aangelegenheden, Wetenschap en Technologie	165
Luc Van den Bossche, minister vice-president van de Vlaamse regering, Vlaams minister van Onderwijs en Ambtenarenzaken	166
Theo Kelchtermans, Vlaams minister van Leefmilieu en Tewerkstelling	175
Wivina Demeester-De Meyer, Vlaams minister van Financiën, Begroting en Gezondheidsbeleid	177
Eddy Baldewijns, Vlaams minister van Openbare Werken, Vervoer en Ruimtelijke Ordening	179
Eric Van Rompuy, Vlaams minister van Economie, KMO, Landbouw en Media	187
Leo Peeters, Vlaams minister van Binnenlandse Aangelegenheden, Stedelijk Beleid en Huisvesting	191
Luc Martens, Vlaams minister van Cultuur, Gezin en Welzijn	193
Anne Van Asbroeck, Vlaams minister van Brusselse Aangelegenheden en Gelijke Kansenbeleid	197
B. Vragen waarop werd geantwoord na het verstrijken van de reglementaire termijn (Regl. art. 80, 5)	
Luc Van den Brande, minister-president van de Vlaamse regering, Vlaams minister van Buitenlands Beleid, Europese Aangelegenheden, Wetenschap en Technologie	199
Theo Kelchtermans, Vlaams minister van Leefmilieu en Tewerkstelling	202
Wivina Demeester-De Meyer, Vlaams minister van Financiën, Begroting en Gezondheidsbeleid	208
Leo Peeters, Vlaams minister van Binnenlandse Aangelegenheden, Stedelijk Beleid en Huisvesting	211
Luc Martens, Vlaams minister van Cultuur, Gezin en Welzijn	211
II. VRAGEN WAAROP NIET WERD GEANTWOORD BINNEN DE REGLEMENTAIRE TERMIJN (Regl. art. 80, 5)	
Luc Van den Brande, minister-president van de Vlaamse regering, Vlaams minister van Buitenlands Beleid, Europese Aangelegenheden, Wetenschap en Technologie	216
REGISTER	217

I. VRAGEN VAN DE LEDEN EN ANTWOORDEN VAN DE MINISTERS

A. Vragen waarop werd geantwoord binnen de reglementaire termijn (Regl. art. 80, 3 en 4)

LUC VAN DEN BRANDE

MINISTER-PRESIDENT VAN DE VLAAMSE REGERING
VLAAMS MINISTER VAN BUITENLANDS BELEID, EUROPESE AANGELEGENHEDEN, WETENSCHAP EN TECHNOLOGIE

Vraag nr. 16 van 6 december 1995 van de heer LUK VAN NIEUWENHUYSEN

Beleid buitenlandse investeringen – Uitspraken ambassadeur USA

In een vraaggesprek met het weekblad Trends (nr. 39 van 28-09-1995) doet de ambassadeur van de VSA in Brussel nogal betuttelend over de manier waarop Vlaanderen investeringen aantrekt. Hij is daarbij duidelijk geïnspireerd door zijn contacten met een aantal notoire unitaristen. Het is me niet bekend of er voor diplomaten een zekere gedragscode geldt waaraan ze zich dienen te houden, maar wat ik wel weet is dat ambassadeurs in hun gastland wel eens op het matje worden geroepen door de minister bevoegd voor de buitenlandse betrekkingen.

In dat verband had ik graag vernomen of de minister-president reeds de gelegenheid had om de ambassadeur te ontmoeten. Het is immers niet de eerste keer dat de diplomaat zich uitlaat over Vlaanderen.

Heeft de minister-president een gesprek gehad met de ambassadeur na diens "raadgevingen" in verband met het aantrekken van investeringen ?

Indien de minister-president zelf geen bevoegdheid heeft om de ambassadeur te ontbieden, heeft hij er bij zijn Belgische collega op aangedrongen dat te doen ?

Kan de minister-president mij ook meedelen of Vlaanderen enige medezeggenschap heeft in het aanvaarden van geloofsbrieven van buitenlandse diplomaten ?

Kan de minister-president mij ten slotte meedelen of een ambassadeur wordt verondersteld openlijk een voorkeur uit te spreken aangaande het partijpolitieke landschap van het land waar hij zich bevindt ?

Antwoord

Ik heb de heer A.J. Blinken, ambassadeur van de Verenigde Staten van Amerika in België, reeds verscheidene malen ontmoet.

Bij die gelegenheden hebben wij het ook gehad over het aantrekken van buitenlandse investeringen in Vlaanderen. Deze gesprekken zijn steeds in een constructieve geest verlopen, en het laat zich aanzien dat dat ook in de toekomst zo zal zijn. De dienst Investeren in Vlaanderen heeft een uitstekende werkrelatie opge-

bouwd met de Amerikaanse ambassade.

Het aanvaarden van de geloofsbrieven van buitenlandse diplomaten behoort essentieel tot de bevoegdheid van de federale regering.

De bevoegdheden en immuniteiten van buitenlandse diplomaten in hun ontvangstaar, worden geregeld in het verdrag over de diplomatieke betrekkingen, ondertekend in Wenen op 18 april 1961.

Vraag nr. 18 van 7 december 1995 van mevrouw MARIJKE DILLEN

Vlabinvest – Onteigeningsbevoegdheid

Vlabinvest krijgt in de toekomst de bevoegdheid gronden te onteigenen, dit hoofdzakelijk vanuit de bekommernis op korte termijn met eigen projecten te kunnen starten in het kader van de bouw van sociale woningen in de rand rond Brussel.

1. Bestaat er concreet een nood om dergelijke toch wel belangrijke bevoegdheid te verlenen aan Vlabinvest ? Zo ja, wat is de omvang van deze behoefte ? Is ze gesteund op concrete aanvragen ?
2. Onteigenen heeft zware financiële consequenties. Wat is de omvang van het budget dat Vlabinvest ter zake ter beschikking heeft ?
3. Heeft Vlabinvest zelf concrete plannen om als bouwheer op te treden ? Zo ja, welke ? Wat is de omvang hiervan, vanuit budgettaire oogpunt ?

Antwoord

1. De noodzaak tot realisatie van eigen projecten (koop-, huur- of erfpachtprojecten) door Vlabinvest is erkend door de Vlaamse regering en het Vlaams Parlement. Om dit te kunnen realiseren dient Vlabinvest te beschikken over de geschikte gronden. Vlabinvest stelt alles in het werk om deze gronden in der minne te verwerven. Dit belet niet dat reeds bij een eerste dossier (pilotproject erfpacht te Kraainem) Vlabinvest gestuit is op de principiële onwil van de eigenaar om de betrokken percelen te verkopen. Deze houding is onder meer ingegeven door speculatieve overwegingen. Dit fenomeen in de rand rond Brussel maakt trouwens juist de bestaansreden uit voor Vlabinvest. Het staat dan ook buiten kijf dat in deze gevallen onteigeningen niet te vermijden zijn. Welke de globale behoefte zal zijn zal afhangen van de concrete bereidheid van de eigenaars om al dan niet in der minne te willen verkopen.
2. Uiteraard kunnen deze onteigeningen slechts plaatsvinden binnen het goedgekeurde budget. In de uitgavenbegroting 1996 werd met dit doel 65 miljoen frank ingeschreven.
3. Op dit ogenblik wordt er (naast de pilotprojecten inzake erfpacht en de bouwprojecten van de intercommunales en de sociale huisvestingsmaatschappijen) door Vlabinvest één eigen bouwproject voorbereid, gesitueerd in Hoeilaart. Het technische en

financiële dossier is momenteel in voorbereiding. De budgettaire omvang kan dan ook vandaag niet worden bepaald.

LUC VAN DEN BOSSCHE

MINISTER VICE-PRESIDENT VAN DE
VLAAMSE REGERING
VLAAMS MINISTER VAN ONDERWIJS EN
AMBTENARENZAKEN

Vraag nr. 26
van 24 november 1995
van de heer STEFAAN PLATTEAU

Hogeschooldecreet – Beperking vastbenoemd personeel

Het decreet van 13 juli 1994 betreffende de hogescholen in de Vlaamse Gemeenschap wil het aantal vastbenoemde personeelsleden in de instellingen beperken.

Zijn er ook maatregelen genomen voor het geval een instelling deze regel niet opvolgt? Welke?

Beschikt de minister al over gegevens voor het academiejaar 1995-1996 inzake het percentage vastbenoemde personeelsleden per fusiehogeschool?

Aanvullend antwoord

(Voorlopig antwoord : BVA nr. 3 van 27 november 1995, blz. 123)

Instelling	Percentage
Hogeschool Antwerpen – Vlaamse autonome hogeschool	65,51
Hogeschool van de Provincie Antwerpen	76,92
Karel de Grote-Hogeschool – Katholieke Hogeschool Antwerpen	82,79
Katholieke Hogeschool Kempen	84,20
Katholieke Hogeschool Mechelen	71,80
Erasmushogeschool Brussel	60,00
Hogeschool Sint-Lukas Brussel	77,29
Hogeschool voor Wetenschap en Kunst	74,89
Katholieke Hogeschool Brussel	89,43
Katholieke Hogeschool Leuven	81,00
Katholieke Vlaamse Sociale Hogeschool Brussel en Parnas Dilbeek	73,45
Hogeschool Gent	58,48
Mercator Hogeschool Provincie Oost-Vlaanderen	83,16
Hogeschool voor Economisch en Grafisch Onderwijs	74,90
Katholieke Hogeschool Sint-Lieven	76,52
Katholieke Hogeschool voor Lerarenopleiding en Bedrijfsmanagement Oost-Vlaanderen	91,40

Instelling	Percentage
Katholieke Hogeschool voor Gezondheidszorg Oost-Vlaanderen	82,39
Hogeschool Limburg	66,00
Katholieke Hogeschool Limburg	83,97
Provinciale Hogeschool Limburg	74,02
Hogeschool West-Vlaanderen – Vlaamse autonome hogeschool	62,40
Katholieke Hogeschool Brugge-Oostende	79,66
Katholieke Hogeschool Zuid-West-Vlaanderen	91,88
Economische Hogeschool Sint-Aloysius	74,73
Groep T-Hogeschool Leuven	82,40
Sociale Hogeschool Katholiek Vormingscentrum voor Maatschappelijk Werk	66,85
Katholieke Vlaamse Hogeschool	75,86
Hogere Zeevaartschool	57,00
Handelshogeschool	75,70

Vraag nr. 28
van 28 november 1995
van de heer JAAK GABRIELS

Organisatie ministerie Vlaamse Gemeenschap – Studies

Op 12 juni 1995 nam de Vlaamse regering het besluit tot wijziging van het besluit van de Vlaamse regering van 24 november 1993, houdende de organisatie van het ministerie van de Vlaamse Gemeenschap en de regeling van de rechtspositie van het personeel.

Kan de minister mij voor beide items volgende informatie bezorgen:

1. een overzicht van de betrokken studies die aan dit besluit zijn voorafgegaan;
2. de kostprijs per studie en de totale kostprijs?

Antwoord

Het zogenaamde Vlaams personeelsstatuut, dat werd vastgesteld bij besluit van de Vlaamse regering van 24 november 1993, houdende de organisatie van het ministerie van de Vlaamse Gemeenschap en de regeling van de rechtspositie van het personeel (Belgisch Staatsblad / BS 20 december 1993), werd gewijzigd bij de besluiten van de Vlaamse regering van 23 december 1993 (BS 29 januari 1994), 7 december 1994 (BS 1 februari 1995), 7 december 1994 (BS 4 maart 1995), 8 december 1994 (BS 11 februari 1995), 8 december 1994 (BS 14 december 1994 en err. 7 februari 1995), 11 januari 1995 (BS 25 februari 1995), 26 april 1995 (BS 12 september 1995), 1 juni 1995 (BS 14 september 1995) en 12 juni 1995 (BS 28 juli 1995).

Zowel de voorbereidende studie (die resulteerde in de door de Vlaamse regering op 17 juni 1992 goedgekeurde krachtlijnen) als het Vlaams personeelsstatuut, werden uitgewerkt door de Vlaamse administratie. Er zijn geen externe studies aan voorafgegaan.

Vraag nr. 29
van 28 november 1995
van de heer STEFAAN PLATTEAU

Examencommissies Vlaamse Gemeenschap – Gediplomeerden

De examencommissies van de Vlaamse Gemeenschap organiseren examens voor autodidacten, zowel voor het algemeen secundair, het technisch, kunst- en beroepssecundair onderwijs, als voor het hoger onderwijs.

Hoe evolueerde het aantal kandidaten dat zijn diploma behaalde via deze examencommissies gedurende de laatste drie jaren ?

Antwoord

1. De examencommissie van de Vlaamse Gemeenschap voor het voltijds secundair onderwijs is samengesteld uit drie afdelingen.

De bevoegdheden ervan zijn als volgt :

- de eerste afdeling is belast met de organisatie van de examens met het oog op het uitreiken van getuigschriften van de eerste, respectievelijk de tweede graad van het secundair onderwijs ;
- de tweede afdeling is belast met de organisatie van de examens met het oog op het uitreiken van diploma's van secundair onderwijs, onderwijsvorm : algemeen secundair onderwijs ;
- de derde afdeling is belast met de organisatie van de examens met het oog op het uitreiken van diploma's van secundair onderwijs, onderwijsvormen : technisch, kunst- en beroepssecundair onderwijs.

Het meest recente en globale cijfermateriaal dat beschikbaar is, slaat op de zittijden 1994.

Hierna wordt een overzicht verstrekt van de gegevens die betrekking hebben op de zittijden (naar rata van twee per kalenderjaar) 1992, 1993 en 1994.

	1992	1993	1994
<i>eerste afdeling</i>			
aantal deelnemers	405	369	397
aantal volledig geslaagden	157	182	128
<i>tweede afdeling</i>			
aantal deelnemers	561	617	697
aantal volledig geslaagden	67	79	110
<i>derde afdeling</i>			
aantal deelnemers	274	469	431
aantal volledig geslaagden	78	101	101

Opmerking : bovenstaande cijfers behoeven enige nuancering ; onder de weergegeven aantallen deelnemers worden ook de voor gedeeltelijke examens ingeschreven kandidaten gerekend, die nooit als volledig geslaagd in aanmerking kunnen komen.

2. Gelet op de autonomie die de hogere onderwijsinstellingen hebben verkregen om de examencommissies van de Vlaamse Gemeenschap te organiseren (besluit van de Vlaamse regering van 4 maart 1992 voor de hogescholen, van 3 februari voor de universiteiten), verzamelt de administratieve overheid de globale resultaten van de examencommissies niet rechtstreeks. Ze moet deze gegevens bij de instellingen opvragen. Deze operatie is thans aan de gang.

Voor het academiejaar 1993-1994 zijn de resultaten van het academisch onderwijs reeds gebundeld. Zodra de gegevens van 1994-1995 binnen zijn, ook voor de hogescholen, zullen ze aan het Vlaams parlements lid worden meegedeeld.

Aanvullend antwoord

De hogescholen kunnen voor ieder studiejaar van iedere opleiding van één cyclus en van twee cycli, een examencommissie van de Vlaamse Gemeenschap organiseren. Deze examencommissie reikt dezelfde diploma's uit en kent dezelfde graden toe als de hogeschool.

Het aantal gediplomeerde kandidaten evolueert als volgt :

Academiejaar	Aantal geslaagden
1992-1993	108
1993-1994	131
1994-1995	220

Vraag nr. 30
van 29 november 1995
van mevrouw NELLY MAES

Studiebeurzen – Onderwijs sociale promotie

De wet van 19 juli 1971 inzake toekenning van studietoelagen stelt in artikel 1, paragraaf 5, dat aan zekere categorieën van leerlingen toelagen kunnen worden verleend voor het volgen van onderwijs voor sociale promotie, onder de voorwaarden die door de koning worden bepaald.

Naar verluidt werden hiertoe evenwel geen uitvoeringsbesluiten genomen. Waarom niet ?

Welke steunmaatregelen zijn er dan wel voor minvermogene leerlingen die onderwijs voor sociale promotie volgen, met betrekking tot het bekostigen van hun studies ?

Antwoord

Artikel 1 van de wet van 19 juli 1971 betreffende de toekenning van studietoelagen en -leningen omschrijft het doel van de wet alsmede de toepassingsfeer, namelijk het verlenen van toelagen aan minvermogene leerlingen van het secundair onderwijs en aan minvermogene studenten van het hoger onderwijs.

De voorlaatste paragraaf van artikel 3 van dezelfde wet zegt dat de koning de voorwaarden bepaalt waaronder

studietoelagen en -leningen toegekend worden aan bepaalde categorieën leerlingen van het onderwijs voor sociale promotie.

Tot op heden werden evenwel nooit uitvoeringsbesluiten genomen. Er werd echter een voorstel tot wetswijziging in dit verband ingediend. Het Vlaams parlementslicid zal, na goedkeuring hiervan, zo spoedig mogelijk op de hoogte worden gebracht.

Anderzijds kan nog worden opgemerkt dat het onderwijs voor sociale promotie zich in de eerste plaats richt tot personen die reeds aan het werk zijn, om hen de mogelijkheid te bieden doelgericht te studeren met het oog op het uitbouwen van hun loopbaan.

Artikel 1 van de wet van 1 juli 1963, houdende de toekenning van een vergoeding voor sociale promotie, bepaalt binnen welke perken, voorwaarden en modaliteiten vergoedingen voor sociale promotie worden toegekend.

Deze aangelegenheid ressorteert evenwel onder de bevoegdheid van het departement Economie, Werkgelegenheid, Binnenlandse Aangelegenheden en Landbouw, afdeling Migratie en Arbeidsmarktbeleid.

Vraag nr. 31
van 4 december 1995
van de heer MARC OLIVIER

DIGO-subsidies – Oneigenlijk gebruik

Enkele jaren geleden werd door het gemeentebestuur van Spiere-Helkijn een aanvraag ingediend voor het verkrijgen van DIGO-subsidies (Dienst voor Infrastructuurwerken van het Gesubsidieerd Onderwijs) voor infrastructuurwerken in de lagere school van de gemeente.

Nu blijkt dat met dit geld een polyvalente gemeentelijke sporthal werd gebouwd en een tennisterrein werd aangelegd.

Dit is een duidelijk misbruik van de bestaande reglementering.

1. Is de minister hiervan op de hoogte ?
2. Werde dit dossier door de DIGO opgevolgd
3. Werde de minister ingelicht over de concrete aanwending van de subsidies ?
4. Welke sancties heeft de minister getroffen ?
5. Worden de verleende subsidies teruggevorderd ?

Antwoord

Op 10 december 1988 werd een vraag bij de DIGO (de Dienst voor Infrastructuurwerken van het Gesubsidieerd Onderwijs) ingediend tot het verkrijgen van een subsidie voor een volledig nieuwe basisschool met turnzaal.

Het definitieve bouwprogrammadosier met alle noodzakelijke administratieve documenten werd aan de DIGO toegestuurd op 2 juni 1989. De totale kostprijs exclusief BTW bedroeg 61.000.000 frank, wat een subsi-

die vertegenwoordigde van 44.963.100 frank.

Gezien de te beperkte financiële middelen beschikbaar voor de subsidiëring van infrastructuurwerken in het gesubsidieerd officieel onderwijs, werd door de administratie op 20 maart 1990 aan de betrokken gemeente voorgesteld om deze werken in drie fasen uit te voeren.

In zitting van 30 januari 1991 heeft de raad van bestuur van de DIGO beslist een eerste fase te subsidiëren. De kostprijs van deze werken werd geraamd op 22.000.000 frank (exclusief BTW), het subsidiebedrag op 19.279.260 frank.

Uiteindelijk werd door het gemeentebestuur geopteerd om een sportzaal met een bruto-oppervlakte van 1.442 m² te bouwen, terwijl het bouwprogramma, dat door de DIGO werd goedgekeurd, in een turnzaal en accommodaties met een totale bruto-oppervlakte van 320 m² voorzag. Daarnaast voorzag het ontwerp in een polyvalente hal, sanitair, refter, keuken, berging en technische ruimte voor een totale bruto-oppervlakte van 490 m², het goedgekeurde bouwprogramma voorzag voor deze lokalen 550 m².

De norm voor turnzalen in het basisonderwijs, zoals bepaald in art. 9, § 2 van het besluit van de Vlaamse regering van 27 februari 1992, werd aldus overschreden met 1.122 m² (1.442 m² - 320 m²).

De kostprijs van deze overschrijding van de norm werd bij de aanbesteding van de nieuwbouw in mindering gebracht voor het bepalen van de subsidieerbare kostprijs der werken. Er wordt bijgevolg 1.122 m² niet gesubsidieerd door de DIGO.

Op 26 januari 1993 vroeg het gemeentebestuur een bijkomende subsidiëring voor het bouwen van een fietsenberging, een open en een overdekte speelplaats. De aanleg van de parking zou de gemeente met eigen middelen uitvoeren.

In zitting van 15 oktober 1993 heeft de raad van bestuur van de DIGO beslist deze werken eveneens te subsidiëren. De kostprijs bedroeg 9.136.000 frank (exclusief BTW), de subsidie 8.177.222 frank.

De oppervlakte van de uitgevoerde open speelplaats bedraagt 1.600 m², het goedgekeurde bouwprogramma voorzag in een oppervlakte van 1.608 m². Het leveren en plaatsen van de uitrusting voor diverse sporten (tennis, volleybal, handbal en mini-voetbal) werd niet gesubsidieerd.

Uit het overzicht van deze feiten blijkt dat de DIGO enkel subsidie heeft uitbetaald voor de werken die vallen binnen de in het besluit van de Vlaamse regering van 27 februari 1992 vastgestelde normen. De financiële normen van voormeld besluit worden evenmin overschreden.

Het staat de inrichtende macht evenwel vrij om de gesubsidieerde lokalen of infrastructuur aan te wenden voor naschools gebruik en vrijetijdsbesteding door leerlingen, oudergroeperingen, culturele of sportverenigingen. Om te streven naar een polyvalent gebruik en concentratie van bepaalde lokalen, met de bedoeling een optimaal rendement te halen uit de geïnvesteerde kredieten, worden deze initiatieven aangeprezen en aangemoedigd, telkens de gelegenheid zich voordoet.

Uiteraard moet de schoolinfrastructuur tijdens de normale schooluren exclusief ter beschikking zijn van de school. Het is bijgevolg duidelijk dat er van enige afwending van overheidsmiddelen in dit dossier geen sprake is.

**Vraag nr. 32
van 4 december 1995
van mevrouw VERA DUA**

Universitair ziekenhuis Gent – Masterplan

Het universitair ziekenhuis van Gent heeft een masterplan uitgewerkt dat de bestaande gebouwenconfiguratie van het ziekenhuis in de toekomst grondig zal veranderen.

Het globale concept is gebaseerd op nieuwbouw, geconcentreerd rond het bestaande K12-complex, waarbij een deel van de huidige gebouwen zal worden verlaten.

De totale kostprijs van dit masterplan wordt voorlopig geraamd op 3,4 miljard frank, wat allicht een onderschatting is van de reële kostprijs. De financiering gebeurt via een investeringsfonds dat gespijsd wordt door jaarlijkse dotaties van de Vlaamse Gemeenschap. Oorspronkelijk werd geopteerd voor een grondige renovatie van de bestaande gebouwen, wat zou kunnen gerealiseerd worden voor de helft van de kostprijs van het masterplan.

1. Werd een economische studie uitgevoerd over het basisconcept van het masterplan, waarbij een afweging werd gemaakt tussen de optie nieuwbouw met concentratie rond het K12-complex en de optie renovatie van de bestaande gebouwen? Indien dit het geval was, wat was het resultaat van deze studie?
2. De bouw van grote torencomplexen voor ziekenhuizen wordt sedert tientallen jaren niet meer toegepast, wegens de grote risico's voor de patiënten in geval van calamiteiten (bijvoorbeeld brand). Toch wordt in het masterplan geopteerd voor concentratie van alle activiteiten rond de risico-torens van het K12-complex. Wat was de achterliggende motivatie voor deze schijnbaar onlogische keuze?
3. De meest urgente werkzaamheden moeten uitgevoerd worden in de kinderkliniek, meer bepaald moet de aanwezige asbest daar dringend worden verwijderd. Waarom worden deze werken pas in de tweede fase van het masterplan gepland en wanneer zal deze sanering concreet worden uitgevoerd? Wat is de kostprijs van deze sanering? Zal dit betaald worden via de normale onderhoudskredieten (73,5 miljoen frank per jaar) of via de kredieten voorbehouden voor het masterplan (210 miljoen frank per jaar)?
4. Wat zal er gebeuren met de overige gebouwen na de realisatie van het masterplan?
5. De beschikbare kredieten zullen onvoldoende zijn om het masterplan te financieren en nu reeds wordt geopteerd voor een leningsfinanciering, op voorwaarde dat de voogdijminister hiervoor zijn akkoord geeft. Acht de minister een dergelijk financieel beleid raadzaam, gezien de moeilijke financië-

le situatie van de ganse ziekenhuissector? Werden daaromtrent reeds toezeggingen gedaan?

Antwoord

Voor het universitair ziekenhuis Gent (UZG) werd inderdaad een masterplan uitgewerkt dat de bestaande gebouwenconfiguratie van het ziekenhuis grondig zal aanpassen, alsmede de functionele aanwending van deze gebouwen.

De basisopties zijn inderdaad de concentratie en vervangende nieuwbouw rond het bestaande complex K12 waarbij, na de realisatie van fase 1 en 2 van het masterplan, een deel van de huidige gebouwen zal verlaten worden. Het betreft meer in het bijzonder het kliniekggebouw 4 (K4) en de gebouwen van de kinderkliniek. De eventuele uitvoering van de volgende fasen van het masterplan zullen het voorwerp uitmaken van een latere evaluatie, overeenkomstig de behoeften die zich dan zullen voordoen.

De globale kostprijs van het masterplan bij volledige realisatie werd door de ontwerpers geraamd op 2,747 miljard frank, exclusief BTW en erelonen en dit in prijzen van december 1993. De mate waarin deze kostprijs onderschat zou zijn, zal tot uiting komen bij het opmaken van de uitvoeringsplannen en finaal bij de aanbestedingen. Dienaangaande kunnen wij mededelen dat, onder meer in het kader van de uitvoering van fase 1, een projectcoördinator werd aangesteld die samen met het bestuur de kostenevolutie van het project bewaakt; er werd mij trouwens meegedeeld dat er zich momenteel ter zake geen noemenswaardige problemen voordoen ten aanzien van de oorspronkelijke ramingen.

Met betrekking tot de door het Vlaams parlementslid gestelde vragen kunnen wij volgende antwoorden verstreken.

1. Dat er vóór 1986 werd geopteerd voor een grondige renovatie van de bestaande gebouwen, was een beleidsoptie die weinig onderbouwd was en die mijn voorganger, wijlen de heer D. Coens, ertoe aanzet heeft de instelling te verzoeken een nieuwe beleidsvisie met betrekking tot de ruimtelijke opvatting van het UZ-Gent te ontwikkelen.

Het dossier met betrekking tot grondige renovatie werd door de ter zake bevoegde werkgroepen doorgenomen. Daar gemotiveerde ramingen ter zake veelal ontbraken, kan derhalve bezwaarlijk gesteld worden dat uit deze documenten zou blijken dat een grondige renovatie van de bestaande gebouwen slechts de helft van de kostprijs van het huidige masterplan zou bedragen. Ervaringen van de voorbije jaren hebben aangetoond dat renovaties tot op het bot van bestaande onderdelen van de gebouwen de kostprijs van nieuwbouw overtreffen.

De economische keuze voor vervangende concentrerende nieuwbouw volgt uit een full-cost-benadering en steunt op de volgende elementen.

- 1.1. De middelen die vandaag besteed worden aan de inefficiënties ten gevolge van de wijdverspreide kliniekactiviteiten, kunnen doelmatiger

worden besteed bij concentratie van de kernactiviteiten van het ziekenhuis.

Voorbeelden zijn legio :

- versnippering labo-activiteiten wordt vermeden ;
- lange-afstandstransport van patiënten, hotelfuncties en apotheek wordt gereduceerd.

Het drukken van deze dagdagelijkse exploitatiekosten is – na vergelijk – effectiever met dan zonder masterplan.

- 1.2. De "ruggegraat" van een universitair ziekenhuis anno 2000 huisvesten in een gebouw-ontwerp uit 1930 is nauwelijks haalbaar. Deze activiteit betreft Spoedopname, Radiologie, Operatiekwartieren – Recovery, Intensieve Zorgen en Apotheek.

Voldoen aan de huidige wettelijke eisen betreffende brandnormeringen, ziekenhuishygiëne, bouwkundige normering en medisch-technische eisen, zou een renovatie vergen "tot op het bot".

Fase 1 van het masterplan omvat de kernactiviteiten van een ziekenhuisorganisatie op universitair niveau en moet een optimaal antwoord bieden in geval van calamiteiten (Rampenplan Gentse Regio, Provinciaal Rampenplan Oost-Vlaanderen).

Na bouw-economisch vergelijk is het niet aangewezen dit eisenprogramma te realiseren in een onaangepast skelet.

2. Het bestaande K12-complex (ruwbouw 1970-1980, afwerking en ingebruikname 1990-1993) is een erfenis uit het ideeëngoed van "the golden sixties". Enerzijds is het huidige beheer niet onverdeeld gelukkig met deze erfenis, anderzijds was de ontwerper een typisch kind van zijn tijd : een monoblok in hoogbouw. De alternatieve optimale beslissing (te nemen begin '70) was misschien de realisatie van een volledig nieuwe laagbouw op een onontgonnen "site", in plaats van de verwezenlijking van het huidige torencomplex op de bestaande campus.

Dagdromen over een alternatief verleden biedt heden echter weinig constructieve meerwaarde, doch schetst het nodige decor voor antwoord op de vraag : "Waarom concentratie rond K12" ? De keuze voor concentratie rond K12 stoelt op kenmerken eigen aan deze plek, onder meer mogelijkheden tot eventuele uitbreiding, terugplooibaarheid op één compacte site, lagere exploitatiekosten, grotere brandveiligheid, flexibiliteit bij eventuele heroriëntering. Deze synergie werd elders op de campus nergens teruggevonden.

3. De asbestproblemen worden als volgt aangepakt :
- a. asbestinventarisatie (gefinaliseerd in oktober 1995) ;
 - b. asbestbeleidsplan (in ontwerpfasen) ;

- c. uitvoering prioriteiten met de middelen van investeringsfonds UZ-Gent.

De lay-out van de kinderkliniek (K6) en de huidige bouwtechnische toestand zijn niet geschikt om nog lange tijd te functioneren als kinderkliniek. Het gebouw verlaten en volledige afbraak, lijkt de meest aangewezen oplossing. Prioritair vandaag in de kinderkliniek is het opleggen aan onderhoudspersoneel en technici van de nodige discipline bij werkzaamheden (in technische lokalen en valse plafonds). Bovendien zal op bepaalde kritische plaatsen overgegaan worden tot asbestverwijdering of volledige buitendienststelling van de betrokken ruimten. Deze uitgaven zullen ten laste vallen van het investeringsfonds.

Bij opstellen van het masterplan werd prioritair tot doel gesteld het wegwerken van de actuele grootste economisch-organisatorische inefficiënties (cfr. antwoord vraag 1).

Dit resulteerde in volgende rangschikking van prioriteiten :

Prioriteit 1 : (kostenprioriteit)

Realisatie van één onlosmakelijk blok, wat de huidige exploitatiekosten onmiddellijk kan drukken. Spoedopname, Radiologie, Operatiekwartieren, Recovery, Intensieve Zorgen, Apotheek.

Prioriteit 2 : (bouwtechnische prioriteit)

Realisatie kinderkliniek : een bouwtechnische noodzaak die echter géén exploitatiekosten drukt.

4. Ik kan mededelen dat een aantal gebouwen een functie krijgt ten behoeve van de faculteit Geneeskunde, in het kader van de concentratie van alle activiteiten van deze faculteit op de campus van het UZG.

Gezien het antwoord verstrekt in vraag 3, zal wellicht de afbraak van het kinderziekenhuis de meest aangewezen oplossing zijn, terwijl voor K4 en K5 andere bestemmingen ten behoeve van de studenten of van welzijnzorg (rustoord, RVT of serviceflats) de aangewezen oplossing zullen zijn. Dienaangaande heeft de instelling evenwel in de loop van 1995 een uitgebreid rapport opgesteld, dat mij na goedkeuring door de raad van bestuur in de loop van januari 1996 zal worden bezorgd.

5. Het uitschrijven van een masterplan is een vorm van scenarioplanning. Naarmate de tijdshorizon vervaagt, solliciteren meerdere scenario's naast het voorliggend masterplan (scenario's afhankelijk van een mogelijk hertekende sociale zekerheid, nieuwe medische randvoorwaarden, one-day-clinic, ...). Het huidige masterplan werd uitgewerkt in vijf fasen, waarvan de eerste twee fasen een noodzaak vormen op korte termijn en de realisatie van de overige te gepasten tijde zullen moeten afgewogen worden.

Voor de eerste fase (thans in ontwerp) legt UZ-Gent sinds 1993 de nodige reserves aan, de eigen

middelen uit het investeringsfonds UZ-Gent opsparend (210 miljoen jaarlijks) en dit zonder bijkomende budgettaire inspanning vanwege de Vlaamse Gemeenschap.

Bij deze weze opgemerkt dat de leningsfinanciering erop gericht is de werken zonder onderbreking te kunnen laten voortgaan en dat, rekening houdende met de momenteel reeds gevormde reserves in het fonds en de voorzieningen, deze leningsfinanciering zal beperkt blijven en de lasten volledig zullen gedragen worden door het investeringsfonds.

Er weze opgemerkt dat de sector voor de uitdaging staat aan een zeer strikte kostenbeheersing te doen, in het kader van de nu reeds van kracht zijnde nagenoeg gesloten budgetfinanciering van de ziekenhuizen voor activiteiten die via de verpleegdagprijs dienen gefinancierd te worden.

Fase I en II van het masterplan met zijn concentrerende vernieuwbouw is ons inziens voorbeeldig ten opzichte van andere instellingen in de sector, daar deze weloverwogen concentratie er duidelijk op gericht is de exploitatiekosten van het ziekenhuis te drukken en het functioneren te optimaliseren.

Vraag nr. 33
van 4 december 1995
van mevrouw NELLY MAES

Onderwijstaal Vlaamse universiteiten – Engels

Het blijkt dat aan sommige universiteiten in Nederland en Vlaanderen het Engels als onderwijstaal wordt gebruikt, niet enkel om anderstaligen aan te trekken, maar ook als onderwijstaal in de licenties. Terecht werd tijdens een debat op de recente boekenbeurs in Antwerpen opgemerkt dat hierdoor niet alleen de positie van het Nederlands wordt bedreigd in de internationale context, maar dat ook aan de kwaliteit van het onderwijs afbreuk wordt gedaan als Nederlandstaligen in het Engels les geven aan Nederlandstaligen. Daardoor wordt ook de verdere ontwikkeling van het Nederlands als cultuurtaal in gevaar gebracht, onder meer omdat het samenstellen van cursussen in het Nederlands gemakshalve wordt vervangen door het overnemen van Angelsaksische handboeken. Wij verwachten van onze wetenschappers ook dat zij bijdragen aan de creatie van vaktermen en dergelijke. Bovendien is de ontwikkeling van een nieuwe taalbarrière sociaal gezien onaanvaardbaar.

Aan welke instellingen en faculteiten wordt het Engels als voertaal gebruikt in de licenties ?

Kan de minister een overzicht geven van het aantal anderstalige studenten aan onze Vlaamse universiteiten ?

Welke universiteiten richten cursussen Nederlands in voor anderstalige studenten ?

Hoeveel van deze studenten volgen deze taalcursussen om de gewone lessen Nederlands te kunnen volgen ?

Antwoord

1. De onderwijs- en bestuursaal aan de universiteiten is het Nederlands. Dit staat duidelijk vermeld in artikel 61 van het decreet van 12 juni 1991 betreffende de universiteiten in de Vlaamse Gemeenschap.

Het universiteitsdecreet laat wel toe dat enkele onderwijsactiviteiten in een andere taal worden gegeven. Het gaat om onderwijsactiviteiten die :

- een vreemde taal als voorwerp hebben ;
- in de tweede cyclus worden verzorgd door anderstalige gasthoogleraren ;
- specifiek ten behoeve van buitenlandse studenten zijn opgesteld ;
- behoren tot de postacademische vorming ;
- behoren tot aanvullende opleidingen, specialisatieopleidingen en doctoraatsopleidingen.

Elke student heeft het recht om een academische opleiding volledig in het Nederlands te volgen en over een in een vreemde taal gevolgd opleidingsonderdeel examen in het Nederlands af te leggen.

De universiteiten organiseren geen basisopleidingen die uitsluitend in het Engels worden verstrekt. Wel bestaan er Engelstalige varianten van de Nederlandstalige basisopleidingen. Zo organiseert de Katholieke Universiteit Leuven de basisopleiding Wijsbegeerte en de basisopleiding Godgeleerdheid ook volledig in het Engels.

2. Het aantal anderstalige studenten aan de universiteiten is moeilijk te detecteren, omdat niet elke buitenlander anderstalig is (bv. een Nederlander) of het Nederlands niet machtig is (het is bijvoorbeeld niet ondenkbaar dat een Duitser het Nederlands beheerst). Ook niet alle studenten met een Belgische nationaliteit zijn Nederlandstalig.

In het academiejaar 1993-1994 waren er 5.128 hoofdinschrijvingen van buitenlandse studenten, waarvan 1.525 uit Nederland. Van de 5.128 buitenlandse studenten volgden er 2.118 een basisopleiding, 1.318 een voortgezette opleiding, 764 een doctoraatsopleiding en 928 afzonderlijke vakken. Een anderstalige invloed in de basisopleidingen is dus uiterst miniem.

3. Alle universiteiten vangen anderstalige studenten op door onder meer zelf cursussen Nederlands aan te bieden, of ze in contact te brengen met nabijgelegen taalinstellingen.
4. Vermits de afdeling Universitair Onderwijs het aantal anderstalige studenten niet kan achterhalen, is het ook niet mogelijk uit te maken hoeveel van deze studenten de taalcursussen volgen.

Ook veel buitenlandse studenten die in het kader van de Europese onderwijsprogramma's (bv. Erasmus) tijdelijk voor één semester of voor één jaar

aan een Vlaamse universiteit verblijven, volgen die taalcursussen.

Vraag nr. 34
van 6 december 1996
van de heer JOHNNY GOOS

PMS-informatheken – Gesubsidieerde contractuelen

De informatheken van de PMS-centra van het gemeenschapsonderwijs worden op dit ogenblik geleid door gesubsidieerde contractuelen. Naar verluidt zouden deze informatheken binnenkort regionaal worden uitgebouwd.

Heeft de minister maatregelen genomen om de tijdelijken, die zoals gezegd op dit ogenblik de leiding in handen hebben, de kans te bieden in vast dienstverband te treden? Hoe wordt de functie van diensthoofd ingevuld?

Antwoord

De informatheken van de PMS-centra, al dan niet van het gemeenschapsonderwijs, maken integraal deel uit van het werkingsinstrumentarium van elk van deze centra, binnen het kader van hun organieke begeleidingsopdrachten inzake studie- en beroepskeuze. Ze beschikken derhalve niet over een afzonderlijke leiding, te onderscheiden van deze van genoemde centra, zoals het Vlaams parlementslid suggereert. Het toewijzen van specifieke functionele taken met betrekking tot organisatie van deze informatheken, aan gesubsidieerde contractuelen of aan statutair technisch personeel, behoort tot de bevoegdheden van elk van de inrichtende machten.

Uit het voorgaande dient impliciet afgeleid te worden dat de huidige wetgeving geen grond biedt tot een organiek afzonderlijke uitbouw, bijvoorbeeld regionaal gestructureerd-statutaire maatregelen om dergelijke structuur in te vullen, onder meer door te voorzien in een (nieuwe) functie van diensthoofd.

De actuele organieke regelgeving belet echter niet dat PMS-centra zich intern en via samenwerkingsverbanden, binnen het eigen net of netoverstijgend, efficiënter organiseren, door bijvoorbeeld sommige logistieke taken in het kader van hun dienstverlening te coördineren en regionaal te concentreren.

De opportuniteit om dergelijke werkvormen ook expliciet tot uitdrukking te brengen via decretaal-structurele maatregelen, dient onderzocht te worden binnen de context van de globale herziening van de taken van de PMS-centra, zoals gestipuleerd in het Vlaams regeerakkoord.

Vraag nr. 35
van 6 december 1995
van de heer FRANCIS VERMEIREN

Vlaams Instituut voor Overheidsmanagement – Organisatie

Het Vlaams Instituut voor Overheidsmanagement (VIOM), een VZW onder officieel beschermheerschap

van de Vlaamse regering, organiseert een startcolloquium over het thema "Verzelfstandiging binnen Overheidsorganisaties". Voor dit colloquium van het VIOM wordt een beroep gedaan op een aantal ambtenaren, alsook op deskundigen uit het buitenland.

Hoewel een beter overheidsmanagement ervaren wordt als een groeiende noodzaak van een doeltreffender beheer en een betere dienstverlening aan de burgers, doet dit initiatief een aantal vragen rijzen.

1. Op welke basis werden de leden van de raad van bestuur van VIOM aangewezen?
2. Welke andere organisaties, zowel landelijk, regionaal als provinciaal zijn bedrijvig op het vlak van het overheidsmanagement? Bestaat hiervan een inventaris, ook van het gebied dat zij bestrijken?
3. In welke mate wordt VIOM door de Vlaamse regering gesubsidieerd?
4. Wordt er een vergoeding betaald aan de inleidende sprekers tijdens de diverse debatten?
5. De deelnemers aan het startcolloquium dienen een aanzienlijk bedrag te betalen voor deze tweedaagse bijeenkomst. Wat is de bestemming van?

Antwoord

1. De leden van de raad van bestuur van het VIOM zijn de stichtende leden van de VZW, of hun vertegenwoordiger in geval van een niet-natuurlijke rechtspersoon. De stichtende leden zijn, naast mijzelf, topambtenaren uit de verschillende bestuurslagen in Vlaanderen (Vlaamse Gemeenschap, provincies, steden en gemeenten) die interesse hebben laten blijken voor een permanent Vlaams forum inzake overheidsmanagement. Daarnaast werden de directeurs van enerzijds de Vereniging van Vlaamse Provincies en anderzijds de Vereniging van Vlaamse Steden en Gemeenten, vanuit hun betrokkenheid bij een groot aantal Vlaamse overheidsorganisaties, persoonlijk aangezocht. Ten slotte hebben de ASLK-bank NV en het Gemeentekrediet van België NV, (kassiers van vele Vlaamse overheidsorganisaties) en de Gewestelijke Investeringsmaatschappij voor Vlaanderen (vanuit het belang van het overheidsmanagement voor het gewestelijk economisch draagvlak), dit initiatief als stichtend lid willen ondersteunen.
2. Het VIOM wil een permanent forum zijn voor de ambtelijk en politiek verantwoordelijken van alle overheidsorganisaties in Vlaanderen en voor de academici in Vlaanderen die op dat terrein actief zijn. Hieraan bestond en bestaat een grote behoefte. Dit blijkt zeer duidelijk uit de eerste reacties na de oprichting van het VIOM en uit de drukke deelname aan de eerste themawerking. Als permanent forum is dit dan ook een uniek initiatief.

Op het ruime vlak van het overheidsmanagement zijn meerdere organisaties actief. In de academische wereld bijvoorbeeld bestaan er een paar centra en/of scholen die zich geheel of gedeeltelijk met onderzoek, opleiding en vorming ter zake bezighouden. Ook de Vereniging van Vlaamse Provincies en

de Vereniging van Vlaamse Steden en Gemeenten zijn onder andere op dit terrein actief. Daarnaast bestaan er in sommige provincies opleidings- en vormingsorganisaties, die onder andere ook met betrekking tot het overheidsmanagement initiatieven nemen. Ten slotte beschikken een aantal overheidsorganisaties over stafdiensten en/of -functionarissen die zich specifiek bewegen op het vlak van de ondersteuning van het management van hun organisatie.

Al deze initiatieven bestrijken een beperkt en/of specifiek gebied. Een inventaris hiervan is tot op heden nog niet beschikbaar. Het VIOM wil niet in de plaats treden van deze initiatieven, maar als permanent forum voor gans Vlaanderen een netwerk opbouwen tussen alle belanghebbenden en geïnteresseerden, en op die wijze een stimulerende, bemiddelende en dienstverlenende rol vervullen.

3. Zoals reeds eerder meegedeeld in de plenaire vergadering van de Vlaamse Raad van 4 juli 1995, naar aanleiding van een actuele vraag van de heer John Taylor, zijn of worden er in de begroting van de Vlaamse Gemeenschap geen middelen uitgetrokken voor het VIOM. Wel werd aan een directeur-generaal van het ministerie van de Vlaamse Gemeenschap, in overeenstemming met artikel VIII 100 van het Vlaams ambtenarenstatuut, door de Vlaamse regering de bijzondere opdracht gegeven om het VIOM te operationaliseren. De wedde en de verdere huisvesting in het Boudewijngebouw van deze ambtenaar, vormen de bijdrage die de Vlaamse Gemeenschap in de VZW levert.
4. Enkel aan de academici die voor het startcolloquium van de themawerking rond "Verzelfstandiging binnen Overheidsorganisaties" een theoretisch raamwerk hebben uitgewerkt en gepresenteerd, werd een vergoeding betaald.
5. De inschrijvingsprijs sloeg niet enkel op de deelname aan het tweedaags startcolloquium voor de themawerking (Verzelfstandiging binnen overheidsorganisaties), maar op het geheel van de zes maanden durende themawerking. Dit wil zeggen dat in de inschrijvingsprijs begrepen is : deelname aan het tweedaags startcolloquium (met lunch en documentatiemap), deelname aan vier maanden werkgroepwerking, deelname aan het conclusiecongres eind april/begin mei 1996, met lunch, en een exemplaar van het boek dat rond deze themawerking zal verschijnen in de zomer van 1996. Aan de overheidsorganisaties die meerdere deelnemers inschreven werden aanzienlijke kortingen op het inschrijvingsgeld toegestaan. Het inschrijvingsgeld dient om de kosten van deze themawerking te dragen. Een eventueel batig saldo zal door de VZW VIOM worden aangewend om andere initiatieven met betrekking tot het doel van de vereniging te helpen financieren.

**Vraag nr. 36
van 7 december 1995
van de heer JOS GEYSELS**

Ministeriële kabinetten – Normen, samenstelling en loonkosten

De samenstelling en de werking van de ministeriële kabinetten van de Vlaamse ministers wordt geregeld bij

besluit van de Vlaamse regering van 20 juni 1995. Het aantal stafleden en uitvoerende en aanvullende personeelsleden van het kabinet wordt bepaald in het besluit. Daar bovenop kunnen ook nog zogenaamde experts worden aangesteld. Het feitelijke aantal kabinetleden per Vlaams minister blijft onduidelijk. Daarom volgende vragen.

A. Algemeen

1. Welke criteria en normen worden gehanteerd bij de samenstelling van een kabinet ?
2. Hoeveel kabinetleden (per niveau) mag elke minister aanwerven ?
3. Hoeveel kabinetmedewerkers (per niveau) mag elke minister aanwerven ?
4. Bestaat er een richtlijn inzake onverenigbaarheden tussen ambtenarenstatuut en kabinetlid of kabinetmedewerker ?

B. Betreffende de samenstelling van elk kabinet afzonderlijk

1. Wat is het totaal aantal personeelsleden van het kabinet, verdeeld over de verschillende niveaus en uitgesplitst naar vorige werkgevers (departementen, andere openbare diensten, privé-sector) ?
2. Wat is het aantal personeelsleden op het kabinet dat aangeworven is in het kader van een bijzondere tewerkstelling ?
3. Zijn er andere personen gratis ter beschikking gesteld voor het kabinet, vanuit de privé-sector of de openbare sector ? Over hoeveel personen gaat het ?

C. Betreffende de kabinetsvergoeding

1. Hoeveel personeelsleden van het kabinet worden gedetacheerd vanuit het ministerie van de Vlaamse Gemeenschap of van een parastatale die afhangt van de Vlaamse Gemeenschap en/of het Vlaams Gewest en komen voor de loonkosten niet ten laste van de kabinetsbegroting ? Wat is het totaal bedrag van deze personeelskosten ?
2. Hoeveel personeelsleden van het kabinet worden gedetacheerd vanuit een andere openbare dienst, waarvoor weddeterugbetaling en werkgeversbijdrage ten laste vallen van de kabinetsbegroting ? Wat is het totaal bedrag van deze personeelskosten ?
3. Hoeveel personeelsleden van het kabinet ontvangen een als wedde geldende kabinetstoelage ? Wat is het totaalbedrag van deze personeelskosten ?
4. Hoeveel "derden", dit wil zeggen personen die meewerken met het kabinet op basis van studieovereenkomsten, vallen ten laste van de kabinetsbegroting ? Wat is het totaalbedrag van deze post ?

N.B. : Deze vraag werd gesteld aan alle ministers.

Antwoord

Een gecoördineerd antwoord zal worden verstrekt door de heer Luc Van den Brande, minister-president van de Vlaamse regering, Vlaams minister van Buitenlands Beleid, Europese Aangelegenheden, Wetenschap en Technologie.

Vraag nr. 37
van 7 december 1995
van de heer LUK VAN NIEUWENHUYSEN

Leerlingenaantal Brusselse randgemeenten – Evolutie

In juli van dit jaar liet de minister mij per brief de cijfers geworden van het totaal aantal leerlingen per onderwijsniveau in het Brussels Hoofdstedelijk Gewest en in de zes faciliteitengemeenten rond Brussel.

Wat deze laatste categorie betreft, is het opvallend dat het aantal leerlingen tijdens het schooljaar 1993/1994 een vrij grote stijging te zien geeft in vergelijking met het schooljaar 1992/1993. In het lager onderwijs steeg het totaal aantal leerlingen in de zes randgemeenten van 1.951 naar 3.095, in het kleuteronderwijs van 1.205 naar 1.866.

Samengeteld geeft dat een stijging van 3.156 tot 4.961, of van 1.805 leerlingen (+ 57 %). Dit is merkwaardig.

Wat het kleuteronderwijs betreft situeert de stijging zich blijkbaar vooral in Drogenbos, Kraainem, Sint-Genesius-Rode en Wemmel. Hetzelfde geldt voor het lager onderwijs, maar daar is er ook een opvallende stijging van het aantal leerlingen in Wezembeek-Oppeem. Alleen in Linkebeek is het aantal leerlingen en de stijging veeleer bescheiden.

Kan de minister enige toelichting geven bij deze cijfers? Is er enige uitleg omtrent de plotse stijging? Heeft die stijging zich tijdens het voorbije schooljaar doorgezet?

Antwoord

Leerlingenaantallen in het Nederlandstalig onderwijs in de zes Brusselse randgemeenten voor de schooljaren 1992-1993, 1993-1994 en 1994-1995

Kleuteronderwijs

	1992-93	1993-94	1994-95
Drogenbos	79	86	91
Linkebeek	76	84	95
St.-Genesius-Rode	369	413	392
Wemmel	303	335	322
Kraainem	90	99	102
Wezembeek-Oppeem	170	188	184
Totaal	1.087	1.205	1.186

Lager onderwijs

	1992-93	1993-94	1994-95
Drogenbos	122	131	140
Linkebeek	75	82	92
St.-Genesius-Rode	641	653	630
Wemmel	416	429	434
Kraainem	100	103	107
Wezembeek-Oppeem	447	428	412
Totaal	1.801	1.826	1.815

Leerlingenaantallen in het Franstalige onderwijs in de zes Brusselse randgemeenten

Kleuteronderwijs

	1992-93	1993-94	1994-95
Drogenbos	66	73	67
Linkebeek	78	84	95
St.-Genesius-Rode	229	241	253
Wemmel	171	189	202
Kraainem	118	123	127
Wezembeek-Oppeem	286	313	327
Totaal	948	1.023	1.071

Lager onderwijs

	1992-93	1993-94	1994-95
Drogenbos	110	103	104
Linkebeek	112	122	140
St.-Genesius-Rode	332	330	342
Wemmel	279	263	249
Kraainem	163	162	173
Wezembeek-Oppeem	407	427	451
Totaal	1.403	1.407	1.459

De cijfers aangehaald in de schriftelijke vraag berusten op onjuiste informatie.

Vraag nr. 38
van 7 december 1995
mevrouw MARIJKE DILLEN

Onthaaljaar anderstalige leerlingen – Doel en implicaties

Enkele maanden geleden heeft de Vlaamse regering principieel een besluit goedgekeurd in verband met de organisatie van een onthaaljaar voor anderstalige nieuwkomers in het voltijds secundair onderwijs.

1. Wat is de doelstelling van een dergelijk onthaaljaar?
2. Voor welke leerlingen staat dit onthaaljaar open? Aan welke criteria moet men beantwoorden?

3. Wat zijn de gevolgen indien een anderstalige nieuwkomer dergelijk onthaaljaar volgt ?
4. Wat zijn de budgettaire implicaties hiervan ? Is dit reeds ingeschreven in de begroting 1996 ? Zo ja, onder welke post ?

Antwoord

1. Wat is de doelstelling van een dergelijk onthaaljaar ?

Het onthaaljaar heeft tot doel de Nederlandsonkundige leerlingen die onlangs in België zijn aangekomen, op te vangen en zo snel mogelijk Nederlands te leren, zodat zij hun studie in het secundair onderwijs kunnen voortzetten.

2. Voor welke leerlingen staat dit onthaaljaar open ? Aan welke criteria moet men beantwoorden ?

De leerlingen moeten aan de volgende toelatingsvoorwaarden voldoen :

- 1) het Nederlands niet als moedertaal hebben ;
- 2) niet in België of Nederland geboren zijn ;
- 3) geen volledig schooljaar onderwijs gevolgd hebben in een onderwijsinstelling met het Nederlands als onderwijstaal ;
- 4) de onderwijstaal onvoldoende beheersen om met goed gevolg de lessen bij te wonen in een instelling met het Nederlands als onderwijstaal ;
- 5) uiterlijk op 31 december volgend op de aanvang van het schooljaar minstens 12 jaar zijn ;
- 6) leerplichtig zijn overeenkomstig de bepalingen van de wet van 29 juni 1983 betreffende de leerplicht, of geen 18 jaar zijn op 31 december van het schooljaar in kwestie.

Op de tweede en derde voorwaarde kan de Vlaamse regering voor individuele gevallen en op voorlegging van een gemotiveerde aanvraag een afwijking toestaan.

3. Wat zijn de gevolgen indien een anderstalige nieuwkomer dergelijk onthaaljaar volgt ?

Op het einde van het schooljaar krijgt elke andersstalige nieuwkomer die als regelmatig leerling het onthaalonderwijs gevolgd heeft, een attest met de vermelding dat de leerling in kwestie de onthaalklas heeft gevolgd.

Na het doorlopen van de onthaalklas wordt de anderstalige nieuwkomer geïntegreerd in het regulier onderwijs. Deze integratie kan plaatsvinden :

- hetzij in een structuuronderdeel (studierichting) waartoe hij toegang heeft volgens een aan zijn buitenlandse studiebewijzen verleende gelijkwaardigheid ;
- hetzij in het eerste leerjaar B ;
- hetzij in het eerste leerjaar van de tweede graad BSO, waartoe de leerling toegang heeft op basis van zijn leeftijd, en voor zover uiterlijk op 31

december van het betrokken schooljaar de ver-
eiste leeftijd wordt bereikt,

Uiteraard kan een inschrijving als regelmatige leerling in een ander structuuronderdeel (studierichting) van het voltijds secundair onderwijs slechts plaatsvinden, mits beantwoord wordt aan de bestaande reglementaire toelatings- en overgangsvoorwaarden.

4. Wat zijn de budgettaire implicaties hiervan ? Is dit reeds ingeschreven in de begroting 1996 ? Zo ja, onder welke post ?

In de begroting 1996 is onder OA 39.2, basisallocatie 0003, 903,5 miljoen ingeschreven voor onderwijsvoorrangsbeleid, migrantenbeleid en kansarmoede. Meer specifiek is voor de organisatie van het onthaaljaar voor anderstalige nieuwkomers in het secundair onderwijs 60 miljoen uitgetrokken.

THEO KELCHTERMANS

VLAAMS MINISTER VAN LEEFMILIEU
EN TEWERKSTELLING

Vraag nr. 23 van 28 november 1995 van de heer ETIENNE VAN VAERENBERGH

Telefoongidsenoorlog – Milieu

De bedeling van telefoonboeken door Belgacom en ITT-Promedia heeft de laatste tijd al heel wat stof doen opwaaien.

Belgacom zegde in 1994 de samenwerking op met ITT-Promedia, vijftientig jaar lang uitgever van de Gouden Gids, en geeft dit jaar voor het eerst een eigen handels- en beroepengids uit, naast die van Promedia. De vroegere partners zijn door de wetgever ook verplicht om een telefoongids uit te geven.

Het gevolg is dat elke telefoonabonnee vanaf dit jaar minstens drie dikke telefoonboeken krijgt. In Brussel zijn het er zelfs vier.

1. Deze dubbele bedeling van telefoongidsen brengt niet enkel een grote papierverspilling met zich mee, maar ook extra kosten voor de gemeentebesturen.

Wat kost deze dubbele bedeling van de telefoongidsen aan de gemeentebesturen ?

2. Via de pers vernam ik dat de minister overleg zou plegen met de federale minister bevoegd voor Belgacom. Wat is het resultaat van dit overleg ?

3. Welke maatregelen heeft het Vlaams Gewest genomen om aan dergelijke misstanden in de toekomst een einde te stellen ?

Antwoord

1. De kostprijs van de dubbele bedeling van de telefoongidsen voor de gemeenten is afhankelijk van de prijs van oud papier die ontvangen of betaald moet

worden door de gemeentebesturen. De prijs van oud papier fluctueert over de jaren heen. De eerste helft van 1995 vertoont de prijs van oud papier een stijgende trend. Sinds september 1995 wordt de internationale markt van oud papier gekenmerkt door een daling van de prijzen. Als de gemeentebesturen het ingezamelde oud papier (inclusief telefoonboeken) tegen een positieve prijs kunnen afzetten bij de recuperant, dan betekenen de bijkomende kosten voor de gemeentebesturen voor de inzameling van de telefoongidsen, samen met de rest van het oud papier, geen sterke verhoging van de inzamelkosten. Als de gemeentebesturen echter moeten betalen om het ingezamelde oud papier af te zetten bij de recuperant, dan zijn de bijkomende kosten voor de gemeentebesturen de prijs per kg voor het oud papier, vermenigvuldigd met het gewicht van de ingezamelde telefoongidsen. Enige tijd geleden was dit nog een positieve prijs. De kans is groot dat over afzienbare tijd een negatieve prijs een vaststaand marktgegeven zal zijn. Het is op dit ogenblik niet te voorspellen hoe groot deze prijs per kg zal zijn.

2. Aan mijn federale collega heb ik gevraagd enkele initiatieven te nemen. Hij heeft geantwoord dat hierover een onderzoek zou gebeuren door het BIPT (Belgisch Instituut voor Post en Telecommunicatie) Tot op heden heb ik nog geen onderzoeksresultaten ontvangen.
3. Het Vlaams Gewest heeft geen enkele bevoegdheid om, inzake de verspreiding van telefoongidsen, anticiperende maatregelen te nemen. Alleen overleg is hier mogelijk. Wel kan de Vlaamse regering via een milieubeleidsvereenkomst of via de terugnameplicht de producentenverantwoordelijkheid invoeren.

Vraag nr. 28
van 6 december 1995
van mevrouw RIET VAN CLEUVENBERGEN

VDAB-opleidingen verzorging – Evaluatie en financiering

Sedert enkele jaren richt de VDAB zelf of in samenwerking met derden opleidingen in voor verzorgenden. Het betreft hier onder andere opleidingen gezinshulp, bejaardenhulp, verpleegkunde en logistieke hulp.

Is dit lijstje van opleidingen georganiseerd door of in samenwerking met de VDAB, die leiden tot een verzorgend beroep, volledig ?

Gebeurt er een evaluatie van deze opleidingen en van de resultaten naar effectieve tewerkstelling ?

Is er financiële inbreng voor deze projecten vanuit de federale regering of vanuit Europese fondsen ?

Antwoord

De VDAB organiseert in samenwerking met derden de volgende opleidingen voor "verzorgende beroepen" (sociaal profit) :

- gekwalificeerde verzorgende :
 - gezins- en bejaardenhulp
 - polyvalent verzorgende (thuiszorg en rusthuizen)
- verpleegkundige :
 - gegradueerde
 - gebrevetteerde
- afdelingshulp (logistieke hulp) in de ziekenhuizen en rusthuizen
- opvoeder/begeleider van gehandicapten
- flexibele kinderopvang/opvang zieke kinderen
- poetsdienst in de sociale profitsector
- buitenschoolse kinderopvang
- terugkeercursussen voor werkzoekende verzorgende en verpleegkundigen.

Deze opleidingen worden door de VDAB geëvalueerd, onder meer wat de tewerkstellingsresultaten betreft.

Bij deze opleidingsprojecten is er voor de VDAB geen financiële inbreng vanuit de federale regering of vanuit Europese fondsen. Sommige derden dienen bij het Europees Sociaal Fonds voor hun opleidingsproject een dossier in.

Vraag nr. 30
van 6 december 1995
van de heer FRANCIS VERMEIREN

VDAB Halle-Vilvoorde – Dossiertaal

Door de Subregionale Tewerkstellingsdienst Vilvoorde van de Vlaamse Dienst voor Arbeidsbemiddeling en Beroepsopleiding (VDAB) werden in het arrondissement Halle-Vilvoorde speciale groepsinschrijvingen georganiseerd voor schoolverlaters in 1995.

De diensten van de VDAB zijn ook bevoegd voor de gemeenten met faciliteiten die zich in het arrondissement bevinden, en dus ook voor anderstaligen.

1. Worden alle dossiers van de schoolverlaters door de diensten van de VDAB in het Nederlands behandeld ?
2. In welke taal worden de dossiers behandeld van de Franstalige schoolverlaters uit de faciliteitengemeenten of uit andere gemeenten van het arrondissement ?
3. Hoeveel dossiers werden behandeld in een andere taal dan het Nederlands, en in welke taal werden deze dossiers verwerkt door de diensten van de VDAB ?
4. Wordt van de personeelsleden van de VDAB die dossiers behandelen in een andere taal dan het Nederlands, verwacht dat zij een taalexamen hebben afgelegd voor het Vast Wervingssecretariaat ? Komen deze personeelsleden in aanmerking voor een taalpremie ? Zo ja, hoeveel bedraagt deze premie ?

Antwoord

Het organiseren van speciale groepsinschrijvingen voor groepen werkzoekenden zoals schoolverlaters, gebeurt met het oog op een snellere, efficiëntere dienstverlening aan deze werkzoekenden.

Wat de situatie inzake taalgebruik voor werkzoekenden uit faciliteitengemeenten betreft, kan het volgende meegedeeld worden.

De VDAB houdt rekening met de taalwetgeving die hier van toepassing is. Dit betekent dat Franstalige schoolverlaters uit de faciliteitengemeenten in het Frans worden te woord gestaan en dat daarbij ook gebruik wordt gemaakt van Franstalige inschrijvingsformulieren en inlichtingsbladen. Dit dossier wordt achteraf overgenomen in het AMI-computersysteem van de VDAB in het Nederlands. Deze werkwijze wordt trouwens niet alleen voor schoolverlaters toegepast, maar is van toepassing voor alle Franstaligen uit de faciliteitengemeenten die in hun eigen taal worden geholpen. Conform de taalwetgeving wordt de Franstalige werkzoekenden die niet in de faciliteitengemeenten wonen een dienstverlening in de Nederlandse taal aangeboden. Bij geen of onvoldoende kennis van het Nederlands worden zij verzocht een tolk mee te brengen. Deze wettelijke werkwijze verloopt vaak moeizaam en stuit geregeld op onbegrip van de werkzoekenden.

Jaarlijks worden er ruim 300 Franstalige schoolverlaters ingeschreven bij de VDAB in het arrondissement Vilvoorde op de bovenbeschreven wijze. In totaal zijn er momenteel 2.121 Franstaligen ingeschreven als werkzoekende die in de faciliteitengemeenten wonen. Van alle niet-werkende werkzoekenden uit het arrondissement Halle-Vilvoorde is ongeveer 1/3 Franstalig.

Aan de personeelsleden van de VDAB die deze dienstverlening in het Frans geven, worden geen taalpremies toegekend; evenmin is er een taalexamen voor deze betrekkingen bij het VWS (Vast Wervingssecretariaat). Dit is conform het door de Vlaamse regering goedgekeurde personeelsstatuut van de VDAB.

Vraag nr. 33
van 7 december 1995
van de heer LUK VAN NIEUWENHUYSEN

OVAM meubelaankoop – Faillissement meubelbedrijf

Naar verluidt zou, onder de voorganger van de minister, OVAM meubelen hebben aangekocht bij het bedrijf Barro, dat achteraf failliet is gegaan.

Kan de minister dit bevestigen?

Kan hij in dat geval meedelen voor welk bedrag er meubelen werden aangekocht?

Werd het bedrag dat door OVAM aan het meubelbedrijf was verschuldigd tijdig betaald?

Antwoord

Door de OVAM werden, onder mijn voorganger, geen meubelen aangekocht bij de firma Barro. De laatste

aankoop bij de firma Barro vond plaats in 1987. De betrokken levering werd binnen twee maanden betaald.

Vraag nr. 34
van 7 december 1995
van de heer LUK VAN NIEUWENHUYSEN

OVAM Mechelen – Huurbedragen

Kan de minister bevestigen dat de OVAM maandelijks 90.000 frank betaalt voor de huur van een zolderruimte in het Habsburggebouw in Mechelen?

Klopt het dat OVAM voor de huur van één verdieping in het Bacop-gebouw aan de Battelsesteenweg in Mechelen 370.000 frank betaalt?

Acht de minister dergelijke sommen verantwoord?

Antwoord

De OVAM huurt een landschapsbureau van 259 m² in het Habsburggebouw (zolderruimte) in Mechelen, voor een maandelijks bedrag van 75.000 frank (overeengkomen prijs '91); dit betekent dat de huurprijs 3.475 fr./m²/jaar bedraagt.

Verder huurt de OVAM eveneens twee verdiepingen van het Bacob-gebouw in Mechelen, met een totale oppervlakte van 1.199 m², voor een maandelijks bedrag van 349.708 frank.

De overeengekomen huurbedragen stemmen perfect overeen met de vraagprijs voor vergelijkbare kantoorgebouwen in Mechelen. Door de OVAM werd ter verantwoording van de voorgestelde huurovereenkomsten telkens een vergelijking van de gangbare huurprijzen voorgelegd. Aldus zijn de betaalde sommen voor mij aanvaardbaar.

WIVINA DEMEESTER-DE MEYER

VLAAMS MINISTER VAN FINANCIËN,
 BEGROTING EN GEZONDHEIDSBELEID

Vraag nr. 10
van 28 november 1995
van de heer BART VANDENDRIESSCHE

Infrastructuurfonds VIPA – Resultaat

In de rationalisering van overheidsinvesteringen in de welzijns- en gezondheidssector, is de oprichting van het Vlaams Infrastructuurfonds voor Persoonsgebonden Aangelegenheden (VIPA) een belangrijke stap geweest. De procedure voor aanvraag, behandeling en toewijzing van investeringssubsidies, verloopt voor alle sectoren op een eenvormige wijze.

Het is belangrijk te weten hoe de verschillende voorzieningen inspelen op het nieuwe aanbod van de overheid.

1. Hoeveel aanvragen werden door de verschillende voorzieningen per groep ingediend, sinds het ont-

staan van het VIPA (ziekenhuizen, rusthuizen, bijzondere jeugdbijstand ... en voor welke bedragen ?

2. Hoeveel aanvragen werden inmiddels toegewezen per groep voorzieningen en voor welke investeringsbedragen ?
3. Wat is het aandeel investeringen voor brandbeveiligingswerken in het geheel ?

Antwoord

In antwoord op de vraag naar de resultaten van het infrastructuurfonds VIPA kan ik de volgende gegevens verstrekken inzake het aantal ingediende vragen, het

aantal toegewezen aanvragen per type voorziening en de bedragen van de subsidiebeloftes en -beslissingen.

Het aandeel van de brandveiligheid in het geheel is niet zo duidelijk uit te maken, aangezien deze werken doorgaans samengaan met andere noodzakelijke verbouwingen. Daarom opteer ik ervoor het aantal dossier mee te delen waarin de brandbeveiliging een belangrijk onderdeel uitmaakt.

Wat de bijzondere jeugdbijstand betreft, worden alleen investeringswerken uitgevoerd aan de eigen instellingen in Mol, Ruiselede en Beernem. Het subsidiebedrag wordt hier gelijkmatig verdeeld tussen de twee instellingen, namelijk De Kempen in Mol en De Zande in Ruiselede. Voor 1995 was deze subsidie vastgesteld op 50.600.000 frank.

	Ziekenhuizen	Rustoorden	CGG*	MST** ...
Ingediende dossiers	21	50	6	1
Ontvankelijke dossiers	21	46	6	1
Bedrag subsidiebeloftes	289.046.161	1.110.014.450	28.034.148	5.490.592
Bedrag subsidiebeslissingen	0	328.740.325	5.781.800	5.490.592
Dossiers brandveiligheid	4	2	0	0

* Centra voor Geestelijke Gezondheid

** Medisch Schooltoezicht

Vraag nr. 14 van 7 december 1995 van mevrouw MARIJKE DILLEN

Chronisch zieken – Opvangmogelijkheden

Er bestaat in Vlaanderen een grote behoefte aan tijdelijke opvang van chronisch zieken, voornamelijk ten gevolge van tijdelijke problemen van zeer uiteenlopende aard bij de verzorgers zelf.

1. Welke maatregelen werden door de minister op dit vlak concreet reeds genomen en welke concrete voorstellen zijn er om aan deze problematiek tegemoet te komen ?

Is er in de begroting een bepaalde budgettaire ruimte ter zake voorzien ?

2. Welke mogelijkheden zijn er voor opvang in een instelling ? Is er hier een daadwerkelijke financiële ondersteuning door de Vlaamse overheid ?

Antwoord

Door het besluit van de Vlaamse regering van 21 december 1990, werd de erkenning van teams voor thuisverpleging en van regionale samenwerkingsinitiatieven mogelijk. Het was en is nog steeds de bedoeling van de Vlaamse overheid om hierdoor de thuisgezondheidszorg beter uit te bouwen en te stimuleren.

Het samenwerkingsinitiatief heeft onder meer als wettelijke opdracht "de ondersteuning en coördinatie van de zorg- en hulpverlening rond de patiënt". Hierbij dient de thuiszorg gezien te worden als een verzorgingsconcept, waarbij de professionele zorgverstrekkers complementair en ondersteunend werken ten aanzien van de zelfzorg, de mantelzorg en het vrijwilligerswerk. Een aspect van professionele ondersteuning betreft deze vanuit de trans- en intramurale zorg : hiertoe worden overeenkomsten vanwege het samenwerkingsinitiatief met ziekenhuizen, rust- en verzorgingstehuizen, rusthuizen of andere residentiële of semi-residentiële opvangvormen aangemoedigd in de vorm van welbepaalde financiële stimuli.

In 1994 werd door de Vlaamse overheid voor 15.500.000 frank subsidies uitbetaald, verdeeld over 81 samenwerkingsinitiatieven.

Welke instellingen in aanmerking komen voor de tijdelijke opvang van chronische zieken, zal afhankelijk zijn van de aard van de aandoening en van de leeftijd van de getroffen. In principe is een ziekenhuisbed niet geschikt voor de opvang van mensen met een reeds gestabiliseerde aandoening.

Bejaarden, veruit de grootste groep binnen de chronische zieken die thuis verzorgd worden, kunnen terecht in de dagverzorgingscentra en de kortverblijven : beide zijn meestal opgericht binnen de rusthuizen. Tot op heden bestaat er voor kortverblijf geen mogelijkheid tot erkenning en subsidiëring door de Vlaamse overheid.

Binnen het netwerk van intramurale voorzieningen van mindervaliden kunnen hier de tehuizen voor kortverblijf worden vermeld. Die worden erkend en gesubsidieerd door het Vlaams Fonds voor Sociale Integratie van Personen met een Handicap.

Wat de hier vermelde voorzieningen betreft, dien ik te verwijzen naar mijn collega Luc Martens, Vlaams minister van Cultuur, Gezin en Welzijn.

EDDY BALDEWIJNS

VLAAMS MINISTER VAN OPENBARE WERKEN, VERVOER EN RUIMTELIJKE ORDERING

**Vraag nr. 35
van 28 november 1995
van de heer ETIENNE VAN VAERENBERGH**

Wegenwerken – Aanbestedingsbeleid

Er zijn ruim 300 meestal kleine en middelgrote bedrijven die in Vlaanderen de jongste jaren onderling een felle concurrentieslag leveren, om opdrachten vooral voor onderhoud van wegen binnen te rijden. De aanleg van nieuwe wegen is zo goed als voorbij.

De grootste klacht van de aannemers is de discontinuïteit. De aanbestedingen komen met horten en stoten. Het feit dat er geen lijn zit in de aanbestedingen dreigt de aannemers en hun werknemers, maar ook de Vlaamse regering zuur op te breken.

Indien straks drieduizend mensen hun job verliezen, betekent dat voor de staat een bijkomende rekening van ten minste drie tot vier miljard frank.

Het grootste probleem ligt bij de doorstroming van de budgetten. Momenteel is er amper de helft vrijgegeven van het bedrag (tien miljard) dat door het Vlaams Gewest is uitgetrokken voor wegenwerken in 1995. Tijdens de laatste maanden van dit jaar zou er dus nogmaals voor 5 miljard frank werken moeten uitgeschreven worden. Zelfs met een forse eindspurt, kan de vrijgeving van dergelijk groot volume enkel leiden tot een grondige verstoring van de markt.

1. Is de minister op de hoogte van deze problematiek ?
Wat is zijn analyse van de situatie ?
2. Door een meerjarenplan op te stellen zouden heel wat problemen kunnen worden vermeden. Heeft de minister reeds maatregelen in die zin genomen ?
3. De Federatie van Vlaamse Wegenwerkers stelt voor een beroep te doen op privé-studiebureaus om de aanbestedingen vlot te krijgen. Werkt de minister aan oplossingen in die richting ?

Antwoord

1. De problematiek rond de discontinuïteit voor de vastleggingen van de budgetten voor wegenwerken is bekend. De concentratie van het uitschrijven van de aanbestedingen naar het einde van het jaar toe,

is een jaarlijks terugkerend fenomeen. Tal van projecten starten pas effectief na goedkeuring van het investeringsprogramma. Anderzijds lopen nogal wat projecten vertraging op als gevolg van :

- het aanslepen van de onteigeningsprocedure ;
 - het uitblijven van de bouwvergunning ;
 - het uitlopen van de inspraakprocedure ;
 - allerhande administratieve moeilijkheden (gecombineerde dossiers, MER-verplichtingen, opmerkingen van de Inspectie van Financiën, ...).
2. Reeds sinds enkele jaren wordt een indicatief roplend driejarenprogramma opgesteld. Dit driejarenprogramma vormt de basis voor het effectief jaarprogramma. Momenteel wordt gewerkt aan de opstelling van het meerjarenprogramma 1996-1997-1998.
 3. Het inschakelen van privé-studiebureaus lijkt, gezien de onder punt 1 vermelde redenen voor de vertraging, niet direct de oplossing om de aanbestedingen vlot te krijgen. Waar de administratie van mening was dat voor bepaalde dossiers de inschakeling van een privé-studiebureau wenselijk was, werd dit ook gedaan. Nochtans wordt vastgesteld dat de goedkeuring van dergelijke studiecontracten steeds veel tijd in beslag neemt, waardoor de gewenste tijds winst dreigt verloren te gaan. Daarom is de administratie momenteel bezig duidelijke richtlijnen en uniforme typebestekken uit te werken voor het toewijzen van dergelijke contracten. Bij de administratie werd ondertussen ook een werkgroep samen- gesteld met de opdracht concrete voorstellen te formuleren om tot een normale spreiding van de aanbestedingen te komen.

**Vraag nr. 36
van 28 november 1995
van de heer ETIENNE VAN VAERENBERGH**

Samenwerking De Lijn-gemeenten – Enquête

Enige tijd geleden organiseerde de Vlaamse Vervoermaatschappij De Lijn een studiedag over een vlottere constructieve samenwerking tussen de gemeenten en het openbaar vervoer.

Met de actie "Op 1 lijn" wil men deze samenwerking bevorderen.

Om te peilen hoe de samenwerking met de gemeenten nu al verloopt, organiseerde De Lijn een enquête, waarin 87 gemeenten in het Brussels Gewest en Vlaams-Brabant werden geraadpleegd.

1. Hoeveel van de 87 aangeschreven gemeenten hebben uiteindelijk geantwoord ?
2. Wat was de inhoud en de bedoeling van deze enquête ?
3. Welke acties of maatregelen om het openbaar vervoer te bevorderen werden door de gemeenten voorgesteld ?

4. Tot welke conclusies is men gekomen na de verwerking van deze gegevens ?

Heeft De Lijn al een samenwerkingsmodel uitgewerkt of voorgelegd aan de gemeenten en zo ja, wat houdt het in ?

Antwoord

1. Van de 87 aangeschreven gemeenten stuurden 61 gemeenten één of meerdere ingevulde vragenlijsten terug.
2. De bedoeling van deze enquête is na te gaan wat de impact van de campagne "Op 1 Lijn" is op gemeenteniveau en tevens naar de bekendheid en de kennis te peilen van de campagnekrant en het handboek. Daarom werd de enquête gericht naar verschillende doelgroepen binnen de gemeente, namelijk :
 - de politiediensten ;
 - de informatiediensten ;
 - de technische diensten ;
 - de beleidsverantwoordelijken (burgemeester en schepenen).
3. In de toekomst bereiden 21 gemeenten nog acties, maatregelen en/of beslissingen voor. Naar aanleiding van de campagne "Op 1 Lijn", ondernemen zelfs 7 hiervan voor de eerste maal acties. Deze acties zijn eigen aan elke gemeente en hebben vooral betrekking op frequenties van het aanbod, het inleggen van nieuwe lijnen, nieuwe vormen van aanbod zoals belbussen, allerlei doorstromingsmaatregelen, halte-accomodatie, informatie naar de reiziger toe.
4. Conclusies van de enquête.
 - De respons op de enquête lag vrij hoog.
 - Naar aanleiding van de campagne "Op 1 Lijn" heeft een aantal gemeenten reeds acties ondernomen om het openbaar vervoer te bevorderen en ze hebben nog plannen naar de toekomst toe.
 - De actiekrant is goed bekend en wordt ook gelezen.
 - Het handboek is minder bekend dan de actiekrant.
 - De gemeenten hebben behoefte aan bepaalde informatie omtrent openbaar vervoer.

Hierop kan worden ingespeeld via de actiekrant en/of het organiseren van informatienamiddagen.

Als samenwerkingsmodel wordt het mobiliteitsconvenant naar voren geschoven. Concreet is het de bedoeling dat het Vlaams Gewest, de gemeente en De Lijn met elkaar een overeenkomst afsluiten waarbij met doordachte maatregelen het mobiliteitsprobleem wordt aangepakt. Aan de inhoud van het mobiliteitsconvenant wordt nog volop gewerkt. Op de begroting van 1996 heeft de Vlaamse regering alvast 360 miljoen ingeschreven om dan te kunnen starten met deze mobiliteitsconvenants.

Vraag nr. 37 van 28 november 1995 van mevrouw VERA DUA

Bouwverbod duinendecreet – Uitbreiding zonevreemde gebouwen

Het duinendecreet voorziet in een afwijking op het bouwverbod, door de toepassing van artikel 45, § 2 van de wet van 29 maart 1962, houdende de organisatie van de ruimtelijke ordening en van de stedenbouw, mogelijk te maken in de voor het duingebied belangrijke landbouwgebieden. Het gaat hier om het zogenaamde mini-decreet, waardoor een uitbreiding van zonevreemde gebouwen mogelijk wordt in afwijking van de voorschriften van het gewestplan.

1. In hoeveel gevallen werd, in afwijking van het geldende bouwverbod, een uitbreiding van een zonevreemd gebouw in voor het duingebied belangrijke landbouwgebieden toegestaan in toepassing van artikel 45, § 2 van de wet van 29 maart 1962 ?
2. Hoeveel van dergelijke dossiers zijn er momenteel in behandeling ?
3. In hoeveel gevallen gaat het om uitbreiding van woningen en in hoeveel gevallen om uitbreiding van andere gebouwen ?
4. Welk uitbreidingsvolume werd daarbij toegestaan ?

Antwoord

Wij nemen aan dat het Vlaams parlamentslid in de vraagstelling doelt op bouwprojecten die eventueel zouden kunnen worden vergund in toepassing van artikel 4 van het decreet van 21 december 1994, dat op zijn beurt onder meer verwijst naar artikel 45 § 2 van de stedenbouwwet.

Vooreerst moet erop worden gewezen dat, in tegenstelling met wat de vraagsteller kennelijk schijnt aan te nemen, in voornoemde door het duinendecreet en zijn diverse uitvoeringsbesluiten omschreven beschermde landbouwgebieden, geen bouwverbod in de strikte zin geldt. Daar zijn immers nog steeds verbouwing, herbouw en uitbreiding van bestaande landbouwbedrijven onder bepaalde voorwaarden toegelaten, terwijl daarenboven voor de zogenaamde zonevreemde bebouwing toepassing kan worden gemaakt van artikel 45 § 2 van de stedenbouwwet, zoals onder meer gewijzigd bij decreet van 13 juli 1994.

Een systematisch onderzoek van de in totaal achtenvijftig dossiers die momenteel in de cel Ruimtelijke Ordening van de afdeling ROHM West-Vlaanderen daaromtrent bekend zijn, heeft inmiddels uitgewezen dat tot dusver geen enkele bouwvergunning werd verleend voor verbouwings- en uitbreidingsprojecten van zonevreemde complexen in voornoemde beschermde landbouwgebieden en binnen de boven geciteerde regelgeving.

Het antwoord op vraag één luidt dus : geen enkel. Dit geldt ook voor vraag twee, aangezien het niet om dos-

siers inzake zonevreemde gebouwen gaat. Ook vraag drie moet beantwoord worden met : geen enkel, waaraan trouwens nog kan worden toegevoegd dat het tweede gedeelte van de derde vraag *sensu stricto* zonder voorwerp was, omdat binnen toepassingsveld van bovengenoemd artikel 45 § 2 enkel uitbreidingen, onder overigens beperkende normen, kunnen worden toegestaan van zonevreemde woningen, terwijl andere zonevreemde gebouwen enkel mogen worden verbouwd zonder uitbreiding (behoudens de zeer uitzonderlijke gevallen waar toepassing zou kunnen worden gemaakt van het decreet van 28 juni 1985 inzake de milieuwetgeving).

Vraag vier is gelet op dit alles zonder voorwerp.

Vraag nr. 38
van 29 november 1995
van de heer JOS STASSEN

Koninklijk Gesticht van Mesen (Lede) – Stand van het dossier

Het Koninklijk Gesticht van Mesen is een federale instelling van openbaar nut onder de bevoegdheid van de minister van Defensie. Haar maatschappelijke rol is uitgespeeld en wellicht wordt ze dit jaar nog opgeheven. Het Gesticht is eigenaar van een domein te Lede, met zeer waardevolle historische gebouwen, die echter al meer dan 20 jaar leeg staan en zwaar verkrot zijn. Het Gesticht wil deze eigendommen enkel verkopen voor de prijs van bouwgrond en betwist de bestemming als parkgebied op het gewestplan. Ze vordert trouwens via gerechtelijke weg een schadevergoeding van het Vlaams Gewest.

Op 14 maart 1995 verklaarde de heer Pinxten, minister van Defensie, in de commissie Defensie van de Kamer dat er onderhandelingen worden gevoerd met het Vlaams Gewest inzake de aankoop van de eigendommen van het Gesticht te Lede. Dit lijkt me een uitweg om dit jaren aanslepende dossier te deblokken.

1. Heeft het Vlaams Gewest reeds besloten over te gaan tot de aankoop – tegen een redelijke prijs – van de eigendommen van het Gesticht te Lede ?
2. Welke initiatieven heeft de minister genomen in dit dossier ?
3. Hoe ver staan de onderhandelingen met het Gesticht en de minister van Defensie inzake dit dossier ?
4. Zijn er nieuwe ontwikkelingen in het rechtsgeding van het Gesticht tegen het Vlaams Gewest inzake planschade ?

Antwoord

1. Zoals reeds uiteengezet in mijn antwoord op vraag nr. 129 van 11 januari 1995, verschenen in het Bulletin van Vragen en Antwoorden nr. 8 van 13 februari 1995 op blz. 384, maken deze percelen het voorwerp uit van een rechtsgeding. Dezelfde vraag werd door het Vlaamse parlementslid reeds gesteld op 22 maart 1995 onder nr. 230. Het is voorbarig nu reeds de gronden aan te kopen, zonder de schatting van

de deskundige, aangesteld door de rechtbank, af te wachten. Het is in het verleden reeds gebeurd dat het Vlaams Gewest, na een definitieve veroordeling wegens planschade, de gronden in der minne aankocht mits betaling van een opleg bovenop de planschadevergoeding.

3. Daarvoor kan ik het Vlaams parlementslid doorverwijzen naar mijn collega van Defensie.
4. Dezelfde vraag werd door het parlementslid reeds gesteld op 22 maart 1995 onder nr. 230. Sindsdien is de toestand ongewijzigd gebleven. Er is een eindarrest van 15 maart 1995 van het hof van beroep te Brussel, waarbij de vordering enkel ex artikel 37 stedenbouwwet gegrond bevonden wordt. De vordering op grond van artikel 1382 BW is ongegrond. De zaak wordt in toepassing van artikel 1068, lid 2 Gerechtelijk Wetboek terugverwezen naar de eerste rechter, die uitspraak zal doen over het deskundig verslag. Daartegen staat dan weer hoger beroep, en in voorkomend geval cassatieberoep, open.

Vraag nr. 39
van 29 november 1995
van de heer PAUL VAN GREMBERGEN

Ring Gent Drongen/St.-Denijs-Westrem – Geluidshinder

Eind 1997 zal het deel van de grote ring rond Gent gelegen tussen de Deinsesteenweg in Drongen en de Beukenlaan in Sint-Denijs-Westrem, afgewerkt zijn.

Langs dit traject ligt een deel van de woonkern van Drongen, van het recreatiedomein van de zeescouts en het waardevolle meersengebied De Assels.

De ingebruikname van bovengenoemd deel van de grote ring zal heel wat lawaai overlast veroorzaken door het toenemend verkeer.

Er zijn middelen om het lawaai in te dijken, onder meer de aanleg van taluds.

1. Zijn er al beslissingen genomen om geluidsbermen aan te leggen langs de R4 ter hoogte van Drongen ?
2. Zo ja, zijn de nodige kredieten daarvoor uitgetrokken ?
3. Zo nee, welke andere maatregelen heeft de minister genomen om de geluidshinder ten gevolge van de verkeerssituatie te verminderen, dit zowel in het belang van de mens in de woongebieden, als van de vogels in de natuurgebieden ?

Antwoord

1. Tot op heden werd een gronddam aangelegd langs de buitenring R4 ter hoogte van de woonzones Pachtgoeddeef – Hoogland.
2. De aanleg van een gronddam op andere plaatsen van de buitenring R4 te Drongen komt niet voor in de aanneming zoals aanbesteed op 16 november 1995 en er werden bijgevolg geen kredieten voor uitgetrokken.

3. Het is de bedoeling de doorlopende gewapend-betonverharding op de buitenring R4 te overlagen met een zeer open asfaltlaag (fluisterasfalt).

Hierdoor kan het gemiddelde geluidsniveau met ongeveer 4 dB(A) worden gereduceerd, wat overeenstemt met een halvering van de verkeersstroom.

De meerkosten voor deze overlaging tussen de gewestweg N9 in Mariakerke en de Beukenlaan in Afsnee bedraagt ongeveer 14 miljoen frank.

De administratie zal nagaan of de aanleg van een grondnam langs de R4 ter hoogte van het meersengebied De Assels, vanuit financieel en technisch oogpunt haalbaar is.

Voorts zal mijn administratie erop toezien dat binnen de huidige aanneming de mogelijke aanleg van een grondnam ter hoogte van het meersengebied De Assels niet wordt gehypothekeerd.

**Vraag nr. 40
van 29 november 1995
van mevrouw VERA DUA**

Ring Gent Drongen/St.-Denijs-Westrem – Geluidshinder

Eind 1997 zal het traject van de R4 gelegen tussen de Deinsteenweg in Drongen en de Beukenlaan in Sint-Denijs-Westrem, afgewerkt zijn. De opening van deze ringweg zal een enorme verkeersstroom en dus veel lawaai en hinder veroorzaken.

Ter hoogte van dit traject liggen diverse woningen en heeft een jeugdgroepering (FOS-zeescouts) haar terreinen, waarvan tijdens het weekend honderden kinderen gebruik maken. Tevens loopt deze weg langs het natuurgebied De Assels met een vrij belangrijke broedvogelpopulatie.

De hinder veroorzaakt door de R4 kan voor een deel verminderd worden door de aanleg van een geluidsbarm, zoals dit ook reeds werd toegezegd voor het traject ter hoogte van het natuurreservaat De Bourgoyen en het traject ter hoogte van de woonkernen Pachtgoeddreef en Hoogland.

1. In hoeverre heeft de minister reeds maatregelen genomen om de geluidshinder veroorzaakt door de R4 op het traject tussen de Deinsteenweg en de Beukenlaan te verminderen ?
2. Volgens advies van deskundigen is het mogelijk om ook op dit traject een geluidsbarm aan te leggen. Zijn er al beslissingen genomen in die richting en indien niet, wat zijn daar de redenen voor ?

Antwoord

1. De eerste maatregel om de geluidshinder veroorzaakt door de R4 te verminderen, bestond erin de doorlopende gewapend-betonverharding te overlagen met een zeer open asfaltlaag (fluisterasfalt). Hierdoor kan het gemiddeld geluidsniveau met ongeveer 4 dB(A) gereduceerd worden, wat overeenstemt met een halvering van de verkeersstroom.

2. Het aanleggen van een geluidsbarm met een hoogte van 3 tot 4 meter en een basisbreedte van ongeveer 10 m (in de aanbesteding van 16 november 1995) impliceert volgende meerkosten :

- a) het inbuizen van de langsracht en het aanbrengen van de nodige onderzoeksschouwen, aangezien de ruimte naast de R4 ontbreekt om een dergelijke grondnam aan te leggen (kostprijs : ongeveer 15 miljoen frank) ;
- b) de aanvoer van een supplementair grondvolume van buitenaf, aangezien de wegenwerken voor de aanleg van de R4 geen overtollige grond opleveren (kostprijs : ongeveer 8 miljoen frank).

Tot nu toe werden enkel woonzones afgeschermd tegen geluidshinder (onder meer de woonzones Pachtgoeddreef en Hoogland).

De aanleg van een geluidsbarm ter hoogte van het natuurreservaat De Bourgoyen werd door het gewest niet toegezegd. Tot nu toe neemt het Vlaams Gewest geluidswerende maatregelen ter verbetering van de geluidshinder enkel ter hoogte van woonconcentraties, maar niet ter hoogte van de open ruimte. Ik laat momenteel onderzoeken of dit beleid binnen de budgettaire mogelijkheden kan worden bijgestuurd.

**Vraag nr. 41
van 29 november 1995
van de heer ETIENNE VAN VAERENBERGH**

Kruispunt Lt. Jacopsstraat Lennik – Veiligheid

Op 8 november 1995 schreven verschillende verenigingen uit het Pajottenland de minister een brief betreffende de gevaarlijke verkeerssituatie aan het kruispunt Luitenant Jacopsstraat – N8 (Ninove-Brussel), gelegen in de gemeente Lennik (Vlaams-Brabant).

De N8 is een zeer druk bereden lijnrechte vierbaansweg, de Lt. Jacopsstraat een lokale weg waar onder andere twee instellingen voor gehandicapten, een BLO-, kleuter- en lagere school zijn gevestigd.

1. Welke beveiligingsmaatregelen worden er uitgewerkt voor het kruispunt Lt. Jacopsstraat – N8 ?
2. In welke mate heeft de minister de problemen en eisen van de verenigingen in zijn beleid verwerkt :
 - te hoge snelheid op de N8 ;
 - beveiligen van de bushalte ;
 - slechte zichtbaarheid ;
 - onverantwoord veel doorstromend verkeer in de dorpskern ;
 - driekleurige lichten met voetgangersknop ?

Antwoord

1. Wat de beveiligingsmaatregelen voor het kruispunt van de gewestweg N8 (Ninove-Brussel) en de Luitenant Jacopsstraat in Lennik betreft, worden

momenteel de nodige gegevens en parameters aan de hand van tellingen, foto's, toestandbeschrijving en dergelijke verzameld. Deze kwestie zal vervolgens behandeld worden op de PCV Vlaams-Brabant (Provinciale Commissie voor Verkeersveiligheid). Hierna zal een standpunt ter verbetering van de verkeersveiligheid worden ingenomen dat als advies aan de AVVG (Adviesgroep voor Verkeersveiligheid op de Vlaamse Gewestwegen) zal worden overgemaakt. Deze neemt dan een definitieve beslissing.

2. Na de herinrichting van de gewestweg N8 (Brussel-Ninove) in de doortocht van Dilbeek loopt er nu een proefperiode. Hierin worden de effecten en gevolgen van de genomen maatregelen van nabij gevolgd, waarna een grondige evaluatie volgt. Aan de hand van de conclusies zal besloten worden op welke wijze het vervolg van de herinrichting van het tracé op het grondgebied van de provincie Vlaams-Brabant precies zal gebeuren. In de behoeftenanalyse van de afdeling Wegen Vlaams-Brabant werden deze veiligheidswerken reeds opgenomen.

Vraag nr. 42
van 4 december 1995
van mevrouw RIA VAN DEN HEUVEL

Luchthaven Deurne – Privatisering

Momenteel laat de minister een onderzoek uitvoeren naar een mogelijke private uitbating van de Internationale Luchthaven Antwerpen.

1. Wat zijn de krijtlijnen waarbinnen het onderzoek zich afspeelt ? Handelt het eerder over toevoeging van privé-kapitaal, dan wel over een overname ? Wordt het onderzoek gevoerd binnen de huidige begrenzing van het gewestplan ?
2. Wie voert het onderzoek uit ?
3. Welke partijen (Antwerpse bedrijfswereld, lokale besturen, buurt, ...) worden geraadpleegd en op welke wijze ?
4. Wanneer wordt het onderzoek afgerond en hoe worden de resultaten publiek gemaakt ?

Antwoord

1. Het onderzoek wordt gevoerd in het kader van een privatisering van de luchthaven binnen de huidige begrenzing en binnen de actuele openingsuren (6.30-23 uur lokale tijd). Wat de formule van privatisering betreft, worden verschillende alternatieven onderzocht. De aandacht wordt erop gevestigd dat de luchthaven van Antwerpen thans geëxploiteerd wordt als een dienst met afzonderlijk beheer binnen het ministerie van de Vlaamse Gemeenschap. Aldus heeft de luchthaven geen eigen rechtspersoonlijkheid, noch eigen kapitaal.
2. Het onderzoek wordt in eerste fase uitgevoerd door de administratie Wegen en Verkeer, die ook instaat voor de exploitatie van de luchthaven.

3. Binnen de huidige stand van het onderzoek is nog geen formele raadpleging van externe betrokkenen vastgelegd.
4. Het verslag van de administratie zal aan de Vlaamse regering worden voorgelegd.

Vraag nr. 43
van 4 december 1995
van de heer HERMAN LAUWERS

HST-informatievergaderingen – Kostprijs

De informatievergaderingen over het HST -tracé Antwerpen en Nederland zijn achter de rug. Ze waren een toonbeeld van degelijkheid : gedetailleerde plannen, prachtige luchtfoto's op zeer kleine schaal, videobeelden, projecties ... en de correcte medewerking van een tiental ambtenaren (waaronder hiërarchisch hooggeplaatste) van de Vlaamse Gemeenschap, naast eveneens belangrijke functionarissen van de NMBS en het studie bureau Stabo.

De minister mag de toonaard van mijn vraag in twee opzichten niet verkeerd begrijpen : enerzijds wil ik niet de indruk wekken door de goed opgezette informatieronde af te zien van mijn politieke beleidskeuzes (ik verwerp beide tracés en heb een alternatief) ; anderzijds wil ik evenmin de indruk wekken dat de gemaakte kosten voor deze informatieronde nutteloze uitgaven zijn. Integendeel, ondanks het diepe wantrouwen, zelfs misprijzen van de bevolking voor het hele opzet dat – ten onrechte, meen ik – als propaganda wordt ervaren, wens ik de kostprijs te kennen van deze informatie, niet om ze te laken, maar om een realistisch beeld te hebben van wat degelijke informatie en openbaarheid, waarnaar de mensen vragen, zoal kost.

1. Wat zijn de technische kosten geweest (aanmaak van foto's, video's, planvergrotingen, expositie-opbouw, huur van toestellen ...) ?
2. Wat kostte de medewerking van de moderator (het was een goed idee een bekende en ervaren debatleider in te huren) ?
3. Werden de talrijke ambtenaren voor dit werk extra vergoed (verplaatsingen, 10 avonden, en de psychische inspanning om de vervloeking en de beschimping door de bevolking te doorstaan én beleefd te blijven !) ? Het is niet meer dan billijk ; ik wil alleen – sereen – weten wat de kostprijs is van goede inspraak en informatie.
4. Hoe werden die kosten betaald en uit welke begroting ? Hoe werden de kosten verdeeld tussen de Vlaamse Gemeenschap en de NMBS ?

Antwoord

1. Afwijkend van de volgorde waarin de vragen zijn voorgelegd, kan in antwoord op vraag 4 worden gesteld dat alle kosten met betrekking tot de geplande publieksvoorlichting werden gedragen door de NMBS.

De publieksvoorlichting omvatte :

- het gezamenlijk verspreiden, in Nederland door minister Jorritsma en in Vlaanderen door mezelf, van een gezamenlijk persbericht ;
- het verspreiden (pers, betrokken gemeenten) van een publieksamenvatting van het deelrapport van de ambtelijke werkgroep ; het deelrapport heeft de mogelijke tracés beoordeeld en vormde de basis van de beslissing van de Vlaamse regering tot herziening van de betrokken gewestplannen Antwerpen en Turnhout.
- de organisatie van een achttal info-avonden in de betrokken gemeenten.

De rol van de ambtenaren van de Vlaamse Gemeenschap in het opzet was :

- binnen het kader van de ambtelijke werkgroep een communicatiestrategie opstellen omtrent de publieksvoorlichting ;
 - coördinatie tussen Nederlandse en Vlaamse leden van de ambtelijke werkgroep ter finalisatie van het ontwerppersbericht en de publieksamenvatting ;
 - planning en uitwerking in samenspraak met de NMBS van de formule en de te behandelen thema's op de info-avonden ;
 - eerste contacten leggen met de betrokken gemeentebesturen om de kalender van de info-avonden en de vergaderlocaties vast te leggen ;
 - toelichting op de info-avonden van de opdracht van de ambtelijke werkgroep en van de te volgen procedure bij de herziening van gewestplannen ;
 - antwoorden op vragen uit het publiek.
2. Gelet op het bovenstaande, kan geen antwoord worden gegeven op de vragen 1 en 2.
 3. Buiten de betaling van de verplaatsingskosten, werden de ambtenaren voor dit werk niet extra vergoed.

Vraag nr. 44
van 6 december 1995
van de heer FILIP DEWINTER

Werken Leugenbergbocht Ekeren – Planning

De werken voor de aanleg van de Leugenbergbocht op de A12/havenweg in Ekeren/Antwerpen, die begin 1995 op zo'n 600 miljoen werden geschat en die normaal gezien reeds moesten gestart zijn, werden versluisd naar het investeringsprogramma 1997 van het departement Openbare Werken.

Waarom werden de werken uitgesteld ?

Voor wanneer is de aanvang gepland ?

Wordt er eerst een milieu-effectenrapport opgesteld ?

Houden de werken de verschuiving in van het in- en uitrittencomplex naar de Buynderdijk ?

Antwoord

1. De werken werden uitgesteld wegens het opgelegde MER (milieu-effectenrapport).
2. Afhankelijk van de uiteindelijk gekozen oplossing in het MER, hoopt de administratie Wegen en Verkeer de werken te kunnen aanbesteden eind 1996 en aan te vangen in 1997.
3. De werken voor de rechttrekking van de Leugenbergbocht in het tracé van de A12 te Ekeren zijn MER-plichtig. Het opmaken van een MER werd aanbesteed ; de resultaten zullen normalerwijze bekend zijn in de tweede helft van 1996.
4. Een beslissing omtrent het in- en uitrittencomplex zal worden genomen nadat de resultaten van de MER-studie bekend zijn.

Vraag nr. 45
van 6 december 1995
van de heer DIRK RAMOUDT

Rotonde Ieperstraat Zonnebeke – Problemen

In de Ieperstraat in Zonnebeke is het daar aangelegde verkeersplein dat de verbinding moet maken met de nog door te trekken N37, reeds voor de helft afgewerkt. Doch er rijzen nu al heel wat problemen.

Zo blijkt het voor vrachtwagens en in het bijzonder voor trekkers met een oplegger, zo goed als onmogelijk de bocht van die rotonde te nemen zonder daarbij schade te berokkenen aan de boordstenen. Maar ook de vrachtwagens zelf kunnen schade oplopen. Zo zijn er al een aantal vrachtwagens die hieraan een lekke band hebben overgehouden.

1. Waarom werd de binnendiameter van het verkeersplein niet kleiner gehouden om de rijbaan breder te maken ?
2. Waarom zijn er geen lagere boordstenen gebruikt voor de rand van de rotonde ?
3. Waren er aan de betrokken aannemers bepaalde instructies gegeven met betrekking tot de afmetingen van de aan te leggen rotondes ?

Antwoord

1 en 2. De huidige problemen ontstaan doordat de rotonde nog maar voor de helft is uitgevoerd, waardoor het verkeer nog in tegenrichting op de halve rotonde rijdt. Hierdoor zijn de huidige berijdbare rijvakken wel smal en treden er beschadigingen op aan de boordstenen.

Het is bijgevolg voorbarig nu reeds te stellen dat de rotonde niet zou aangepast zijn aan het verwachte verkeer en de verkeersbewegingen niet zou aankunnen.

3. Bij het opmaken van de bestekplannen zijn de bekende normen en richtlijnen voor rotondes toegepast.

Vraag nr. 46
van 6 december 1995
van de heer FRANCIS VERMEIREN

Wegtoerusting – Visueel gehandicapten

De zwakke weggebruiker heeft het steeds moeilijker in het toenemend verkeer. Er vallen jaarlijks vele slachtoffers bij de voetgangers, fietsers en bromfietzers, zoals uit de statistieken duidelijk blijkt.

Voor blinden en slechtzienden zijn individuele verplaatsingen in de agglomeraties nog gevaarlijker.

Er bestaan nochtans reeds nieuwe technische verfijningen die het bedoelde categorieën van gehandicapten mogelijk maken zich met voldoende veiligheid te bewegen in het verkeer. In het buitenland, bijvoorbeeld in Duitsland, heeft de overheid systematisch werk gemaakt van het aanbrengen van stem- en geluidspalen aan oversteekplaatsen.

Welke initiatieven heeft de Vlaamse regering reeds getroffen om de blinden en slechtzienden in het verkeer te beschermen? Welk bedrag werd op de begroting uitgetrokken om de nodige wegtoerusting aan te brengen?

Antwoord

De richtlijnen om langs gewestwegen driekleurige verkeerslichten aan te brengen, uitgerust met hulpsignalisatie voor visueel gehandicapten, zijn vervat in de ministeriële richtlijn van 20 juni 1991.

Deze richtlijn omvat de opsomming van de installaties met driekleurige verkeerslichten of voetgangersoversteekplaatsen die in aanmerking komen voor de bedoelde signalisatie, evenals de karakteristieken van de hulpsignalisatie en de bijkomende voorwaarden voor de inrichting van het kruispunt.

De aanvragen voor het aanbrengen van hulpsignalisatie worden in eerste instantie onderzocht en behandeld door de Provinciale Commissies voor Verkeersveiligheid. Daarna worden deze dossiers voor beslissing doorgestuurd om op centraal niveau behandeld te worden door de Adviesgroep voor Verkeersveiligheid op de Vlaamse Gewestwegen.

Na opstelling van de desbetreffende plannen, worden deze installaties uitgevoerd door de administratie Ondersteunende Studies en Opdrachten die hiervoor de nodige kredieten uittrekt in de jaarlijkse programma's.

Het lijkt niet aangewezen om systematisch alle oversteekplaatsen bij alle kruispunten met verkeerslichten uit te rusten met een hulpinstallatie voor visueel gehandicapten. Voor compacte kruispunten kan er verwarring ontstaan tussen de verschillende richtingen.

Aangezien de kostprijs voor hulpinstallaties vervat zit in de globale lichtsignalisatie, is die niet afzonderlijk gekend.

Aan de administratie Ondersteunende Studies en Opdracht werd gevraagd het bedrag hiervan op te

geven. Zodra dit bedrag mij bekend is, zal ik het Vlaams parlementslid ervan op de hoogte brengen.

Vraag nr. 47
van 6 december 1995
van de heer JULIEN DEMEULENAERE

De Lijn – Openbaarheid van bestuur

De beheersovereenkomst afgesloten tussen de Vlaamse regering en de Vlaamse Vervoermaatschappij – De Lijn, bepaalt in artikel 12 dat laatstgenoemde concrete initiatieven zal nemen met betrekking tot de toepassing van de regels inzake de openbaarheid van de bestuursdocumenten.

1. Welke initiatieven nam de Vlaamse Vervoermaatschappij in 1993, 1994 en 1995 in het kader van geciteerde verplichting?
2. Heeft de betrokken maatschappij voldoende maatregelen getroffen om een echte openbaarheid van bestuur te laten blijken? Zo neen, welke maatregelen heeft de minister genomen om die eventuele nalatigheid te corrigeren?
3. Artikel 12 van de beheersovereenkomst voorziet in een jaarlijkse evaluatie van de uitvoering. Welke aanpassingen en verrekeningen waren het gevolg van de evaluaties van juni 1994 en van juni 1995?

Antwoord

1. De taak van informatieambtenaar zoals vastgesteld in het decreet van 23 oktober 1991 wordt uitgeoefend door de afdeling Public Relations van de directie Marketing & Strategie. Jaarlijks wordt een grote hoeveelheid informatie verschaft door de publikatie van het jaarverslag en door het verslag van de commissarissen-revisoren. De leden van de Vlaamse Raad hebben de meest uitgebreide bevoegdheid om, conform het reglement van inwendige orde, alle informatie op te vragen. Iedere geïnteresseerde burger kan kennis nemen van alle publikaties die uitgegeven worden door de Vlaamse Raad.
2. De maatschappij beantwoordt schriftelijk alle vragen om informatie van de burgers, studenten, enzovoort. Gezien de grote hoeveelheid vragen en reacties die dagelijks worden beantwoord, wordt de behoefte tot openbaarheid van bestuur reeds ruim ingevuld.
3. De beheersovereenkomst geldig voor 1993 werd tweemaal met één jaar verlengd voor 1994 en 1995. In december 1995 werd de beheersovereenkomst 1996 door de Vlaamse regering goedgekeurd, waarin diverse wijzigingen en engagementen werden aangebracht met het oog op de uitwerking van de beheersovereenkomst voor de jaren 1997–1999. De beheersovereenkomst 1996 werd aangepast overeenkomstig de uitvoering van mobiliteitsconvenanten (nieuw begrotingsartikel) en van de nieuwe beleidslijnen van de Vlaamse regering i.v.m. beheersinformatie, marktonderzoek, netnormering, functionele begroting en amortisatiefonds en is inmiddels door de Vlaamse regering goedgekeurd op 21 december 1995.

Vraag nr. 48
van 7 december 1995
van de heer JOS GEYSELS

Ministeriële kabinetten – Normen, samenstelling en loonkosten

Zie :
 Minister vice-president van de Vlaamse regering,
 Vlaams minister van Onderwijs en Ambtenarenzaken
 Vraag nr. 36
 van 7 december 1995
 van de heer Jos Geysels
 Blz. 173

Antwoord

Een gecoördineerd antwoord zal worden verstrekt door de heer Luc Van den Brande, minister-president van de Vlaamse regering, Vlaams minister van Buitenlands Beleid, Europese Aangelegenheden, Wetenschap en Technologie.

Vraag nr. 49
van 7 december 1995
van de heer JAN CAUBERGS

Smeerpijp Gent-Antwerpen – Drinkwatertransport

In de pers wordt melding gemaakt van de eventuele ingebruikname van de zogeheten "smeerpijp" voor drinkwatervoorziening !

1. Is deze collector geschikt om drinkwater te bevatten ?
2. Zo ja, moeten er voor de ingebruikname nog werken worden uitgevoerd ?
3. Hoe hoog wordt de kostprijs voor deze werken geraamd ?
4. Door wie moeten deze kosten worden gedragen ?
5. Bestaat de kans dat de collector, die voordien afvalwater van Tessenderlo Chemie afvoerde, hierdoor onbruikbaar is voor drinkwatertransport ?
6. Indien Tessenderlo Chemie niet meer kan lozen in de collector, welke oplossing heeft men in vervanging ?
7. Voor wanneer is de eventuele ingebruikname gepland

N.B. : Deze vraag werd eveneens gesteld aan de heer Theo Kelchtermans, Vlaams minister van Leefmilieu en Tewerkstelling.

Antwoord

Het antwoord op bovenvermelde vraag behoort tot de bevoegdheid van de heer Theo Kelchtermans, Vlaams minister van Leefmilieu en Tewerkstelling.

Vraag nr. 50
van 7 december 1995
van mevrouw MARIJKE DILLEN

IJzeren Rijn – Vlaams verzoek en federale reactie

Naar aanleiding van de ratificatie van Europese akkoorden met betrekking tot de spoorwegen, heeft de Vlaamse regering aan de federale regering gevraagd om onder meer de spoorverbinding IJzeren Rijn op te nemen in de lijst van de Europese assen. Tevens wordt gevraagd om deze as op te nemen in het investeringsprogramma van de NMBS.

1. Wat is de reactie van de federale overheid op de vraag de IJzeren Rijn op te nemen in de lijst van Europese assen ? Is de reactie positief ? Zo ja, heeft de federale overheid hiervoor een budget uitgetrokken op de begroting, en wat is de omvang ervan ? Ingeval van negatieve reactie, wat is de motivatie van de federale overheid hiervoor ?
2. Wordt deze as opgenomen in het investeringsprogramma van de NMBS ? Is dit reeds gebeurd ? Zo ja, wat is het uitgetrokken bedrag hiervoor ?
3. Iedereen is overtuigd van het enorme belang van de IJzeren Rijn voor Vlaanderen. Heeft de Vlaamse regering reeds bepaalde budgetten daarvoor op haar begroting uitgetrokken ? Zijn er reeds ramingen voor investeringen voor het geval de beide Europese akkoorden, AGC en AGTC, een positief resultaat zullen krijgen ?

Antwoord

- 1 en 2. De vragen 1 en 2 betreffen een materie die niet tot mijn bevoegdheid behoort.
3. Op de Interministeriële Conferentie voor Verkeer en Infrastructuur (ICVI) van 7 juli 1994 werd afgesproken dat het Vlaams Gewest een onderzoek zou uitvoeren naar de mogelijkheden van de IJzeren Rijn. Deze studie wordt voor de helft gesubsidieerd door de Europese Commissie (beslissing van het comité Vervoerinfrastructuur van 24 maart 1994).

De studie werd, na een openbare offerte-aanvraag (Europese procedure) waarop zes combinaties van studie bureaus inschreven, toegewezen aan de Tijdelijke Vereniging van Tractebel Development NV en Technum NV (België), met als belangrijke onderaannemer Prognos AG (Zwitserland), voor een bedrag van 16 miljoen frank, exclusief BTW (19,36 miljoen frank inclusief BTW).

In de studie zal een grondige analyse worden gemaakt van de potentiële vervoermarkt voor de IJzeren Rijn-verbinding. Tevens zullen een aantal verschillende tracémogelijkheden worden bestudeerd en vervolgens geëvalueerd naar hun verkeerskundige mogelijkheden (onder andere door simulaties van het toekomstige verkeer). Ten slotte worden de verschillende plan-alternatieven eveneens onderworpen aan een financiële analyse (kostenra-

ming) en getoetst op de gevolgen voor het milieu.

De studie wordt begin 1996 aangevat en zal 9 maanden duren, zodat de resultaten normaal in het najaar beschikbaar zullen zijn.

Zoals afgesproken op de ICVI, zullen de resultaten besproken worden in het overleg tussen de gewesten en de federale overheid. Eventueel kan dan in een volgende fase door de NMBS een studie naar de technische aspecten van de IJzeren Rijn-verbinding worden uitgevoerd. Ook deze studie wordt door de Europese Commissie voor de helft gesubsidieerd.

Vraag nr. 51

van 7 december 1995

van mevrouw CECILE VERWIMP-SILLIS

N8 Brussel-Ninove – Evaluatie veiligheidsingrepen

De gewestweg N8 Brussel-Ninove is, zowel wat verkeersveiligheid als verkeersleefbaarheid betreft, één van de meest problematische wegen in ons land. De bebouwing langs de 25 km lange vierbaansweg strekt zich bijna over heel de lengte uit. De verkeersdrukke is enorm. Voor de omwonenden is de situatie gewoon onleefbaar. Reeds jaren is er sprake van belangrijke investeringen om die problematiek aan te pakken. In de vorige regeringen werden er nieuwe plannen ontworpen.

Op het grondgebied Dilbeek, aan het kruispunt Eizeringen en aan de Poelkebeekstraat (Roosdaal) zijn werken uitgevoerd.

Vanzelfsprekend zou zo snel mogelijk de rest van het tracé ook moeten worden aangepakt. In antwoord op een vraag van volksvertegenwoordiger Luc Barbé (vraag nr. 96 van 5 januari 1993, BVA nr. 9 van 8 maart 1993, blz. 439), antwoordde de toen bevoegde minister Theo Kelchtermans dat een degelijke evaluatie noodzakelijk was na het beëindigen van de werken in Dilbeek (najaar '93), en dat pas dan kon besloten worden om verdere aanpassingen uit te voeren.

Een dergelijke evaluatie duurt minstens 1 jaar.

1. Is er een evaluatie gebeurd van de ingrepen op gebied van verkeersveiligheid en verkeersleefbaarheid langs de N8 op het grondgebied Dilbeek ?
2. Zo ja, kan de minister mij het rapport van deze evaluatie bezorgen ? Wat zijn de belangrijkste besluiten ?
3. Zo nee, wat is de timing waarbinnen deze evaluatie wordt gemaakt ?

Antwoord

1. Mijn administratie deelt mij mee dat een grondige en schriftelijke evaluatie van de ingrepen op gebied van verkeersveiligheid en verkeersleefbaarheid langs de N8 Brussel-Ninove nog niet plaatsgevonden heeft. Wel zijn er reeds talrijke positieve, mondelinge reacties van onder meer politie en rijkswacht.

2 en 3. In het licht van de verklaringen van mijn voorganger Theo Kelchtermans, heb ik de administratie opdracht gegeven om een evaluatierapport op te stellen. In de loop van de maand januari van 1996 zal de afdeling Wegen Vlaams-Brabant alle betrokken instanties (gemeente Dilbeek, politie, rijkswacht, De Lijn, ...) uitnodigen om tot een grondige evaluatie over te gaan, waaruit de passende besluiten zullen worden getrokken.

Op basis van het rapport van deze evaluatie zal ik beslissen om de rest van het tracé al dan niet versneld uit te voeren.

ERIC VAN ROMPUY

VLAAMS MINISTER VAN ECONOMIE, KMO,
LANDBOUW EN MEDIA

Vraag nr. 16

van 28 november 1995

van de heer KRIS VAN DIJCK

Televisie zonder grenzen – Standpunt

Op 21 juni 1995 vergaderde te Luxemburg de Raad Audiovisuele Sector/Cultuur van de Europese Commissie. Op de agenda stond het voorstel tot verstrenging van de richtlijn "Televisie zonder grenzen". Die gaat immers niet verder dan een verplichting (?) "in de mate van het mogelijke".

België is zonder twijfel de Europese staat met de grootste openheid tegenover buitenlandse televisiezoekers en anderstalige programma's. Van enige getto-houding kan in dit opzicht zeker niet worden gesproken. Dit mag nochtans niet betekenen dat een klein land als Vlaanderen, waar een taal met beperkte verspreiding wordt gesproken, geen gereserveerde houding zou mogen aannemen tegenover de toevloed van vreemde TV-producties. De televisie oefent immers een grote invloed uit op de cultuur van een volk. Het lijkt ons maar normaal dat deze invloed mee wordt bepaald door wie hier de bevoegdheid over Cultuur bezit : de Vlaamse Raad en niet de Europese Unie of buitenlandse TV-makers met koopmansbedoelingen.

Is dergelijke gereserveerdheid reeds wenselijk tegenover de ons omringende culturen, dan nog meer tegenover de hoofdzakelijk door winstbejag bepaalde Amerikaanse producten, die hier bovendien tegen dumpingprijzen worden afgezet.

Het is reeds verwonderlijk dat een cultureel zelfzeker land als Frankrijk een initiatief neemt om de flauwe Europese richtlijn te versterken en niet een veel kwetsbaarder land als bijvoorbeeld België. Wat meer is : de minister van Buitenlandse Zaken, hierover ondervraagd, deelde mee dat België op bovengenoemde vergadering het Franse standpunt niet eens heeft gesteund. "Het Belgische standpunt wil een compromis zijn tussen het behoud van zekere kansen voor de Europese audiovisuele productie en noodzakelijke schikkingen om tot een liberalisering in de audiovisuele markt te komen", aldus de minister. Zijn uitleg getuigt van minder bezorgdheid voor het bevorderen van Europese

producties (het gaat niet eens om Belgische, laat staan Vlaamse), dan voor een liberalisering waarvan de behoefte, althans in Vlaanderen, ons niet duidelijk is. Eens te meer heeft de cultuur het moeten afleggen tegen de markt.

Naar verluidt is dit Belgische standpunt vastgesteld op de Europese coördinatievergadering van 13 juni 1995 op het ministerie van Buitenlandse Zaken, waarop de gemeenschappen vertegenwoordigd waren.

1. Strookt bovenvermeld Belgisch standpunt met het standpunt ingenomen door de vertegenwoordiger van de Vlaamse Gemeenschap ?
2. Waren de standpunten ter zake van de drie gemeenschappen eensluidend ?
3. Zoniet, bestond er dan geen aanleiding om door een Vlaams veto de Belgische houding te "neutraliseren" ?

Antwoord

De Belgische delegatie heeft op de informele Raad Cultuur/Audiovisueel beleid van 13-14 februari 1995 en op de formele Raden Cultuur/Audiovisueel beleid van 3 april 1995 en 21 juni 1995, na onderling overleg tussen de drie Gemeenschappen, gesteld dat zij het ermee eens is dat de omroepen een maximale inspanning moeten leveren om bij te dragen tot de audiovisuele productie en tot een verrijking van het medialandschap.

In deze context achtte de Belgische delegatie, die ingevolge de afgesproken toerbeurtregeling werd voorgezeten door de toenmalige Vlaamse minister van Cultuur, het goed dat gepoogd wordt af te stappen van de vage quota-formule dat "voor zover mogelijk" het grootste gedeelte van de zendtijd moet worden voorbehouden voor Europese producties.

Tegelijkertijd hebben wij erop gewezen dat de ervaring ons leert dat uitzendquota voor jonge en thematische omroepen en voor omroepen die met een grote concurrentie af te rekenen hebben (bv. in dicht bekabelde regio's) moeilijk haalbaar blijken te zijn. België heeft dan ook voorgesteld om aan alle omroepen de mogelijkheid te geven de uitzendquota maximaal na te streven en ze aan te vullen met quota op basis van het programmabudget, zodat vanuit een pragmatische opstelling de produktiedoelstelling van de richtlijn "televisie zonder grenzen" zou worden gehaald.

In de loop van de verdere bespreking van het commissievoorstel tot wijziging van de richtlijn "televisie zonder grenzen" heeft België, dit wil zeggen de drie gemeenschappen in onderling overleg, naast de combinatie van uitzendquota en programmabudgetquota ook de alternatieve toepassing van beide quota-formules vooropgesteld.

Op de Raad Cultuur/Audiovisueel beleid van 20 november 1995, heeft de Europese Commissie verklaard dat een van de taken van het door het bereikte politieke compromis in het vooruitzicht gestelde contactcomité, dat zal worden samengesteld uit vertegenwoordigers van de Commissie en de lidstaten, erin zal bestaan rekening te houden met de investeringsinspan-

ningen in Europese producties van omroepen die er moeite mee hebben om de uitzendquota te behalen.

Vraag nr. 17 van 4 december 1995 van de heer JOS DE MEYER

Tuinbouwsector – Maatregelen

De crisissituatie van de tuinbouwsector is de minister bekend.

Welke maatregelen heeft de minister reeds genomen om de sector opnieuw een perspectief te bieden ? In het bijzonder wil ik aandacht vragen voor de onhoudbare situatie van de jonge bedrijfsleiders die zwaar geïnvesteerd hebben. Het is duidelijk dat er enerzijds beslissingen op korte termijn noodzakelijk zijn en anderzijds ook structurele maatregelen.

Is het kabinet van de minister betrokken bij de voorbereiding van de gesprekken met de federale minister van Landbouw over het Europees landbouwbeleid ? Welke maatregelen zijn hier al voorgesteld ? Is hier voldoende aandacht voor de Vlaamse tuinbouwsector ?

Antwoord

Wij zijn ons zeer bewust van de moeilijke situatie waarin de tuinbouwsector in het algemeen en de tomatensector in het bijzonder zich bevinden. Vooral de bedrijven met een zware kredietlast, en dit zijn in de eerste plaats de jonge bedrijven, staan voor ernstige problemen om aan hun financiële verplichtingen te voldoen.

Om de noodsituatie op korte termijn te verhelpen, hebben wij twee onmiddellijke maatregelen genomen. Enerzijds kunnen de gespecialiseerde glastuinbedrijven en witloofbedrijven in financiële moeilijkheden, voor hun kredieten met LIF-tegemoetkomingen (Landbouwinvesteringsfonds) ingediend na 7 oktober 1989 een jaar uitstel van aflossing krijgen met verlenging van de tegemoetkoming. De kredieten waarvoor de aanvragen ingediend werden na 1 april 1992, kunnen tevens een verlenging genieten van de verleende waarborg (voor de aanvragen van voor 1 april 1992 geldt een soortgelijke federale maatregel).

Anderzijds werd aan de gespecialiseerde glasgroentebedrijven in financiële moeilijkheden een bijkomende tegemoetkoming verleend voor overbruggingskredieten, om de continuïteit van het bedrijf en de producten te verzekeren.

Deze beide maatregelen komen neer op een bijkomende steun aan de sector van 120 miljoen frank. De wenselijke maatregelen op langere termijn werden met de sector besproken tijdens een crisisberaad dat op ons initiatief werd georganiseerd. Hieruit kwamen meerdere werkgroepen tot stand voor de bepaling van de te volgen strategie inzake commercialisatie, promotie, onderzoek en voorlichting.

Zoals overeengekomen in het Sint-Michielsakkoord, wordt met de gewesten overleg gepleegd over het Europees landbouwbeleid via de Interministeriële Conferentie voor de Landbouw. De Raden Landbouw van de Europese Unie worden hierin voorbereid.

Door de Europese Unie zijn nog geen specifieke maatregelen voor de tuinbouw voorgesteld. De Europese Commissie onderzoekt momenteel de situatie van de tuinbouwsector in de Europese Unie en dient hierover verslag uit te brengen, met eventuele voorstellen.

Anderzijds kunnen de lidstaten nu reeds nationale compenserende steun verlenen voor inkomensverliezen in de landbouw als gevolg van monetaire schommelingen in andere lidstaten. Voor ons land wordt door de federale overheid hiervoor 800 miljoen uitgetrokken, waarvan 320 miljoen voor de tuinbouw, te verdelen over een periode van drie jaar. De concrete maatregelen worden momenteel uitgewerkt en dienen aan het overleg met de gewesten te worden onderworpen.

Hierbij zal de Vlaamse overheid erop toezien dat de Vlaamse tuinbouwsector de nodige aandacht krijgt.

Vraag nr. 18
van 4 december 1995
van de heer LUK VAN NIEUWENHUYSEN

BRTN De zevende dag – Politici

Om een of andere reden liet federaal minister Moreels zich verontschuldigen voor een debat over ontwikkelingssamenwerking in "De zevende dag" van 12 november. Hij deed dit enige dagen vooraf.

Naar verluidt zou minstens één andere politicus of politica die werd aangezocht om in de plaats van de minister te debatteren met een vertegenwoordiger van het Vlaams Blok, verklaard hebben weliswaar aan het programma te willen meewerken, maar niet als dit een debat met het Vlaams Blok inhield.

Legt de BRTN zich neer bij de oekazes van bepaalde politici en beperkt ze zich tot het akte nemen van dergelijke weigeringen ?

Worden politici die zelf bepalen met wie ze al dan niet in debat willen gaan nog uitgenodigd om aan programma's zoals "De zevende dag" mee te werken ?

Antwoord

De BRTN deelt mij mee dat de redactie gepoogd heeft om in het 11.11.11.-weekend een debat te organiseren rond het thema ontwikkelingssamenwerking. Er werden derhalve contacten gelegd met politici van diverse partijen, onder wie de bevoegde staatssecretaris Reginald Moreels en volksvertegenwoordiger Gerolf Annemans.

Maar zoals frequent gebeurt, bleken de door de redactie voorgestelde formules niet acceptabel te zijn voor alle aangezochte politici. En vermits men voor een debat – logischerwijze – minstens twee partijen rond de tafel moet krijgen, heeft de redactie het onderwerp in kwestie "afgeblazen".

Dat politici rond bepaalde items niet met een collega in debat willen gaan, is een feit waarop de BRTN-redactie geen enkele greep heeft en waarmee ze overigens in de loop van de jaren heeft leren leven. Maar dat neemt niet weg dat de redactie autonoom blijft beslissen welke panels politiek evenwichtig zijn samengesteld en verantwoord in het licht van de actualiteit.

De BRTN herinnert er zijdelings aan dat het gesprek naar aanleiding van de preventiecampagne rond inbraak, op 10 december jongstleden, wél doorgang heeft gevonden, in aanwezigheid van onder meer de heer Annemans.

Vraag nr. 19
van 4 december 1995
van de heer PETER DESMET

BRTN – Aankoop satellietwagen

Ik verneem dat de BRTN in Engeland een SNG-wagen heeft aangekocht voor 27 miljoen frank, die uitgerust was met de nieuwste technische snuffjes. Na levering zou de wagen evenwel voor een groot deel ontmanteld zijn geweest, omdat hij meer dan 3.500 kg woog. Allerlei originele uitrusting zou uit de wagen zijn verwijderd en soms op betwistbare wijze zijn vervangen, zo onder meer het originele systeem dat waarschuwt voor elektrische fouten. De vrachtwagen zou nu ook onveilig zijn, omdat de wegligging zou zijn aangetast.

De reden voor deze ingrepen zou zijn dat de wagen in zijn originele versie moet worden bestuurd door een chauffeur met rijbewijs C, die volgens het BRTN-reglement recht heeft op 4 frank per kilometer extra, wat op jaarbasis op 200.000 frank extra zou uitkomen.

Is deze informatie correct ?

Zo neen, wat is dan de ware toedracht ? Zo ja, was die aankoop en die "verbouwing" verantwoord uit oogpunt van rationele bedrijfsvoering en is daar eventueel tegen opgetreden ?

Antwoord

De BRTN beschikt voor haar programmatransmissie over een landelijk straalverbindingsnet met mobiele opstraal-units. Daarnaast heeft zij ten behoeve van het televisiejoumaal in 1995 een SNG-wagen aangekocht voor satelliettransmissie, met ingebouwde videomontageset.

Het bestek bepaalt dat de wagen compact moet zijn en een gewicht van 3,5 ton niet mag overschrijden. Grote en zwaardere wagens beperken het manoeuvreren in de stad, waar de meeste evenementen plaatsvinden. Door de digitalisering en miniaturisering zijn dergelijke kleine SNG-wagens realiseerbaar zoals blijkt uit de referenties van de constructeur. De BRTN heeft ook vastgelegd dat de SNG-unit volledig operationeel moet zijn met één technicus (die ook de wagen bestuurt).

De veiligheidsinstallatie werd uitgebouwd volgens de voorschriften van het Algemeen Reglement Elektrische Installaties (AREI) die gelden voor volledig autonome installaties. Ze zijn ook toegepast bij gelijkaardige kleine reportagewagens van de BRTN.

Het voertuig werd aan de BRTN geleverd op 6 november 1995. Volgens de automobielininspectie bedraagt het gewicht 3.390 kg (dus ruim onder 3,5 ton). Zoals het hoort werd de installatie door een erkend controle-organisme gekeurd op het gebied van elektrische veiligheid (AREI) en arbeidsbescherming (ARAB).

Het artikel dat in een Vlaamse krant is verschenen ging wellicht uit van een wiskundige raming van de gewich-

tenbalans door de constructeur. De BRTN heeft die geruchten de kop ingedrukt door onmiddellijk het exacte gewicht te laten meten. Omdat dit ruim onder het voorgeschreven maximum lag, was geen ingreep nodig.

Vraag nr. 20
van 6 december 1995
van de heer STEFAAN PLATTEAU

Landbouwwraad – Oprichting

Via de pers hebben we vernomen dat de Vlaamse regering de oprichting van een Vlaamse Landbouwwraad heeft goedgekeurd. De oprichting van dit adviesorgaan werd reeds door de vorige minister van Landbouw, Luc Van den Brande, in het vooruitzicht gesteld als antwoord op de vraag van de landbouwconferentie. Immers, door het niet oprichten van een landbouwwraad heeft er, sinds de regionalisering van de landbouw op het Vlaams niveau, geen formeel overleg plaatsgevonden tussen de Vlaamse overheid en de sector.

De Landbouwwraad zou 21 leden tellen. Hiervan zouden 10 leden worden afgevaardigd door de landbouworganisaties op basis van hun ledenaantallen. De overige 11 mandaten zouden worden verdeeld tussen de toeleveringssectoren (4), de handel en veilingen (3), de dienstensectoren (3) en de directeur-generaal van de Vlaamse landbouwadministratie, die een adviserende stem zou krijgen.

1. In welke omstandigheden is de raad opgericht? Waarom heeft het zolang geduurd vooraleer de Vlaamse regering de oprichting van de Landbouwwraad heeft goedgekeurd?
2. Welke mandaten komen er in de raad?
3. Waarom werd er geopteerd voor een verdeling van de 10 mandaten van de landbouworganisaties op basis van hun ledenaantallen? Zal deze verdeling hierdoor niet leiden tot een overwicht van één bepaalde organisatie, waardoor de stem van andere landbouworganisaties onvoldoende aan bod zal komen bij het bepalen van adviezen?
4. Wordt er bij de samenstelling van de Landbouwwraad rekening gehouden met de vertegenwoordiging van de diverse landbouwsubsectoren, opdat iedere subsector een gelijke kans krijgt om zijn belangen te verdedigen?
5. Wat is de precieze datum van inwerkingtreding van de Landbouwwraad?
6. Welke instanties werden geconsulteerd bij de oprichting van de Landbouwwraad?

Antwoord

1. De Vlaamse Land- en Tuinbouwwraad (VLTR) werd opgericht bij het besluit van de Vlaamse regering op 8 november 1995. De administratie Land- en Tuinbouw (ALT) kon pas in de tweede helft van 1994 operationeel worden door de effectieve overheveling van het personeel van het ministerie van Landbouw naar het ministerie van de Vlaamse Gemeen-

schap. Ondanks de organisatie- en verhuisproblemen die de start van een nieuwe administratie kenmerken, werd door de ALT begin 1995 een ontwerp van besluit tot oprichting van de VLTR opgesteld. De val van de regering heeft de goedkeuring van dit besluit verhinderd. Na het aantreden van de nieuwe Vlaamse regering werd opnieuw gestart met de procedure.

2. Van de 10 mandaten voor de algemene landbouworganisaties werden er 7 toegewezen aan de Belgische Boerenbond en 3 aan het Algemeen Boerensyndicaat. De 11 overige mandaten zullen als volgt worden verdeeld: naast het mandaat bekleed door de directeur-generaal van de ALT is er telkens 1 mandaat voor UEXPO (Belgische federatie van de uitrusting voor de landbouw, de tuinbouw, de veeteelt en de tuin), BEMEFA (Vereniging van Belgische Mengvoederfabrikanten), OCATO (Overlegcentrum van agrarische toeleverings-, producerende en verwerkende ondernemingen), Nationale Centrale Landbouwservice, Landbouwfaculteit Gent, Landbouwfaculteit Leuven, Organisatie van de Zelfstandige Ondernemers, Verbond van de Belgische Tuinbouwveilingen, Belgische Confederatie van de Zuivelindustrie, BIVEX (Beroepsvereniging van de Internationale Vlees- en Veehandel, de Belgische Exportslachthuizen en Uitsnijderijen).
3. Voor de verdeling van de mandaten over de algemene landbouworganisaties werd rekening gehouden met hun proportionele aanwezigheid in de provinciale landbouwkamers, op voorwaarde dat ze in minstens vier provinciale landbouwkamers van de vijf Vlaamse provincies aanwezig waren. Onrechtstreeks steunt deze verdeling dus op ledenaantallen. Ik meen dat mandaten toewijzen, op basis voor ledenaantallen, algemeen aanvaard en rechtvaardig is.
4. Bij het opvragen van de kandidaturen bij de landbouworganisaties wordt gevraagd rekening te houden met een verdeling over de diverse landbouwsectoren. Tevens moet elke organisatie dubbel zoveel kandidaten opgeven als het aantal mandaten waarover ze beschikt, zodat bij de benoeming van de leden rekening kan worden gehouden met een evenwichtige verdeling over de sectoren. Daarnaast bestaat de mogelijkheid om in de schoot van de VLTR werkgroepen op te richten waarin externe deskundigen kunnen vertegenwoordigd zijn. Dit alles zal ertoe bijdragen dat, bij het uitbrengen van adviezen, met de belangen van elke landbouwsector wordt rekening gehouden.
5. Het besluit tot oprichting van de VLTR treedt in werking op 8 november 1995. De lijsten met kandidaten werden opgevraagd bij de organisaties. Er kan geen precieze datum voor het in werking treden van de VLTR worden opgegeven. Het is de bedoeling zo snel mogelijk te starten.
6. Voor de oprichting van de VLTR werd uitgegaan van voorstellen die uitgewerkt werden door de administratie Land- en Tuinbouw en werd rekening gehouden met de aanbevelingen die werden gedaan door de Vlaamse landbouwconferentie.

Vraag nr. 21
van 6 december 1995
van de heer JOS DE MEYER

BRTN boodschappen algemeen nut – Aanprijzing onderwijsnet

In de loop van de maand augustus kon de ARGO opnieuw reclame maken via de boodschappen van algemeen nut op de BRTN.

Is reclame voor het gemeenschapsonderwijs een boodschap van algemeen nut? Wat zijn hiervoor de criteria? Wat is hiervan de kostprijs?

Onder welke voorwaarden kunnen de andere onderwijsnetten hiervan gebruik maken?

Antwoord

De BRTN deelt mij mee dat ook de andere onderwijsnetten gebruik kunnen maken van de mogelijkheden om boodschappen van algemeen nut uit te zenden.

De BRTN heeft de andere gegevens bij de VAR (Vlaamse Audiovisuele Raad) opgevraagd.

Zodra ik over meer informatie beschik, zal ik ze meedelen.

Vraag nr. 22
van 7 december 1995
van de heer JOS GEYSELS

Ministeriële kabinetten – Normen, samenstelling en loonkosten

Zie:

Minister vice-president van de Vlaamse regering,
 Vlaams minister van Onderwijs en Ambtenarenzaken

Vraag nr. 36

van 7 december 1995

van de heer Jos Geysels

Blz. 173

Antwoord

Een gecoördineerd antwoord zal worden verstrekt door de heer Luc Van den Brande, minister-president van de Vlaamse regering, Vlaams minister van Buitenlands Beleid, Europese Aangelegenheden, Wetenschap en Technologie.

LEO PEETERS

VLAAMS MINISTER VAN BINNENLANDSE
 AANGELEGENHEDEN, STEDELIJK BELEID
 EN HUISVESTING

Vraag nr. 19
van 28 november 1995
van de heer ARNOLD VAN APEREN

Baarle-Hertog – Baarle-Nassau

De Nederlandse regering aanvaardde een voorstel om de gemeente Baarle-Nassau op te nemen in een grotere fusiegemeente. Hierdoor zou het Belgische Baarle-Hertog in de toekomst geconfronteerd worden met een tienmaal grotere Nederlandse partner, zodat de historisch evenwichtige relatie in deze enclave in het gedrang kan komen.

1. Werd de Vlaamse regering over dit voorstel tot fusie geconsulteerd door de Nederlandse overheid?
2. Welke stappen heeft de Vlaamse regering ter zake ondernomen om de belangen van Baarle-Hertog en van zijn inwoners te verdedigen ten opzichte van de Nederlandse overheid?

Antwoord

1. Als Vlaams minister bevoegd voor Binnenlandse Aangelegenheden, ben ik niet geraadpleegd door de Nederlandse overheid. Ik weet niet of de federale regering, die in ons land nog bevoegd is voor de fusies van gemeenten, werd geraadpleegd.
2. De fusie van Nederlandse gemeenten is uiteraard een interne aangelegenheid voor dat land. Ik acht het weinig opportuun dat de Vlaamse regering ter zake een standpunt zou innemen, met het risico dat zoiets als een inmenging in de binnenlandse aangelegenheden van Nederland zou worden geïnterpreteerd. Mochten effectief de belangen van Baarle-Hertog of van zijn inwoners worden geschaad, dan is een grensoverschrijdend overleg niet uitgesloten. De gemeente zelf kan hierover het best oordelen.

Vraag nr. 20
van 4 december 1995
van de heer CARL DECALUWE

Domus Flandria – Definitieve machtigingen

Tot op heden werden nog geen definitieve machtigingen verleend aan projecten gerealiseerd in het kader

van het urgentieprogramma Domus Flandria. Ondertussen werden reeds talrijke projecten opgeleverd, terwijl ook reeds woningen werden verhuurd teneinde zo vlug mogelijk inkomsten te realiseren.

1. Worden de financiële tegemoetkomingen voor die projecten met terugwerkende kracht (inclusief intresten) uitbetaald ?
2. Worden ook de huursubsidies met terugwerkende kracht uitbetaald ?

Antwoord

Overeenkomstig artikel 29 van het besluit van de Vlaamse regering van 23 juli 1992 tot uitvoering van artikel 49 van het decreet van 25 juni 1992, houdende diverse bepalingen tot begeleiding van de begroting 1992, kunnen de bijdragen – hetzij huursubsidie, hetzij tegemoetkoming – worden toegekend na voorafgaandelijke machtiging van de minister. Dit betekent dat men een aanspraak op vermelde subsidies slechts kan laten gelden nadat het project definitief is gemachtigd. Bijgevolg kan en zal de uitbetaling van deze subsidies door het Vlaams Gewest niet vooraf geschieden.

Evenwel kunnen, na definitieve machtiging en voor zover de overige voorwaarden zijn vervuld, de subsidies voor de periode voorafgaand aan de definitieve machtiging met terugwerkende kracht worden uitgekeerd. Zo zal toch huursubsidie voor de periode vanaf de eerste verhuur worden verkregen. Eveneens zal de tegemoetkoming voor de periode vanaf het toepasselijke aanvangsmoment, zoals bepaald in artikel 4 van het bovenvermeld besluit, worden verstrekt.

Aangezien er pas na de definitieve machtiging een aanspraak op vermelde subsidies kan worden gemaakt, is het vanzelfsprekend dat er geen intresten kunnen worden uitgekeerd voor de aan de definitieve machtiging voorafgaande periode.

Ten slotte dient te worden vermeld dat in het decreet houdende de algemene uitgavenbegroting van de Vlaamse Gemeenschap voor het begrotingsjaar 1996, de juridische basis voor een prefinanciering van de projecten is opgenomen. Hierdoor heeft Domus Flandria NV de mogelijkheid om reeds voor de definitieve machtiging een bedrag gelijk aan de subsidie uit te keren aan de initiatiefnemer. Voor zover achteraf de definitieve machtiging wordt verleend, kan Domus Flandria NV voor deze financiële verrichtingen intresten terugvorderen van het Vlaams Gewest. Die intresten zullen in mindering worden gebracht op het totale budget van de verbintenismachtiging.

Vraag nr. 21
van 6 december 1995
van mevrouw PATRICIA CEYSENS

Provincie Vlaams-Brabant – Geldigheid reglementaire bepaling

Op 22 juni 1995 keurde de provincieraad van Vlaams-Brabant een reglement goed "betreffende de toekenning van subsidies aan de diensten voor gezins- en bejaardenhulp die door de Vlaamse Gemeenschap erkend zijn".

Bedoeld reglement bepaalt onder andere :

artikel 5 "De bestendige deputatie is belast met de uitvoering van dit reglement" ;

artikel 6 "Tegen de beslissing van de bestendige deputatie is geen beroep mogelijk".

1. Kan een provincieraad bepalen dat tegen "beslissingen" van het uitvoerend orgaan, namelijk de bestendige deputatie, geen beroep mogelijk is ?
2. Is een dergelijke bepaling te verzoenen met de principes van behoorlijk bestuur en rechtszekerheid ?
3. Welke zijn eventueel de mogelijkheden om te toetsen of het reglement correct werd toegepast ? Welke middelen hebben mogelijke beneficianten indien zij van oordeel zijn dat het reglement tegenover hen niet correct werd uitgevoerd ?

Antwoord

1. Artikel 6 van kwestieus reglement van de provincie Vlaams-Brabant moet klaarblijkelijk in die zin worden uitgelegd dat de provincieraad expressis verbis heeft willen aangeven dat tegen beslissingen van de Bestendige Deputatie, in toepassing van ditzelfde reglement, geen georganiseerd administratief beroep bestaat.

Volledigheidshalve kan men doen opmerken dat de provincieraad buiten haar bevoegdheidssfeer zou treden wanneer zij dergelijke beroepsprocedure zou instellen.

2. Het spreekt vanzelf dat genoemde bepaling geen afbreuk kan doen aan de regeling van het administratief toezicht op de provinciebesluiten, zoals geregeld door het decreet van 22 februari 1995. In toepassing hiervan zijn deputatiebesluiten zoals bedoeld in de vraagstelling, onderworpen aan het algemeen administratief toezicht (schorsing/vernietiging) Hierbij staat het elkeen steeds vrij zich, met het oog op de nodige rechtsbescherming, te richten tot de toezichthoudende overheid, die de besluiten toetst op hun wettigheid en hun conformiteit met het algemeen belang.
3. Gelet op wat voorafgaat, heb ik de provincie Vlaams-Brabant aangeschreven met het oog op de nodige aanvullingen en verduidelijkingen van het reglement van 22 juni 1995.

Vraag nr. 23
van 7 december 1995
van de heer LUK VAN NIEUWENHUYSEN

Bevlagging openbare gebouwen – Wemmel

De omzendbrief VR-95/37 betreffende de bevlagging van openbare gebouwen, die onder meer geldt voor de Vlaamse gemeenten, stelt : "Op de enkele data waarop alleen de Belgische vlag (8 mei en 11 november) verplicht is, zal ook steeds de Vlaamse vlag gehesen worden, eventueel ook de vlag van de provincie en de gemeente als er voldoende masten zijn".

Ik kan de minister meedelen dat alvast het gemeentebestuur van Wemmel zich hieraan niet heeft gehouden. Op het gemeentehuis en het politiekantoor wapperden alleen de Belgische en de Europese vlag.

Werd de minister hiervan op de hoogte gesteld ?

Heeft hij maatregelen getroffen opdat het gemeentebestuur de richtlijnen vervat in bovengenoemde omzendbrief in de toekomst zou naleven ?

Antwoord

De vraag van het Vlaams parlementslid heeft een specifiek geval op het oog dat mij niet bekend is.

Ik vraag dan ook de gouverneur van de provincie Vlaams-Brabant hieromtrent een onderzoek in te stellen en mij de resultaten ervan mee te delen.

Ik zal niet nalaten het parlementslid op de hoogte te houden.

LUC MARTENS

VLAAMS MINISTER VAN CULTUUR, GEZIN EN WELZIJN

Vraag nr. 40
van 28 november 1995
van de heer ETIENNE VAN VAERENBERGH

Taalgebruik – Belgacom

De telefoonmaatschappij Belgacom is van plan om bijzondere diensten aan te bieden betreffende inlichtingen, storingen, boodschappendienst...

De telefoonmaatschappij maakt het goedkoper om in het Nederlands inlichtingen te vragen vanuit Saint-Hubert of om vanuit Oostende in het Frans een storing te melden.

Ieder van de twaalf Vlaamse en Waalse telefoongewesten krijgt daartoe een "zustergebied".

Is de nieuwe regeling van Belgacom een omzeiling van de taalwetgeving ?

Zo ja, welke maatregelen heeft de minister ter zake getroffen ?

Antwoord

Belgacom is, op grond van de wet van 12 december 1994, een NV van publiek recht met als enige aandeelhouder de Belgische staat. De overheid wordt in de NV vertegenwoordigd door de federale minister van Economie en Telecommunicatie.

Op grond van artikel 1, § 1, 1° van het koninklijk besluit van 18 juli 1966, houdende coördinatie van de wetten op het gebruik van de talen in bestuurszaken (verder afgekort als SWT), is Belgacom onderworpen aan de taalwetgeving.

Vroeger konden telefoonabonnees enkel in de taal van het gebied waaruit zij telefoneerden tegen zonaal tarief inlichtingen vragen of storingen melden. Enkel de inwoners van de 19 Brusselse gemeenten, de zes randgemeenten en de taalgrensgemeenten konden opteren voor het Nederlands of het Frans. Sinds kort is een nieuwe regeling van kracht die toelaat dat elke abonnee, van waar hij ook telefoneert, de keuze heeft bepaalde diensten te ontvangen in het Nederlands of het Frans. Met het oog op deze dienstverlening worden de twaalf telefoongewesten opgeheven. Concreet betekent dit dat een abonnee die vanuit Oostende in het Frans een inlichting wil ontvangen, doorgeschakeld wordt met een call-center in Wallonië en, omgekeerd, dat een Vlaming die een storing wenst te melden vanuit het Franse taalgebied, wordt verbonden met een centrale gelegen in Vlaanderen.

In termen van de taalwetgeving wil dit zeggen dat elk centrum van Belgacom dat inlichtingen verschaft aan de cliënt, moet worden beschouwd als een centrale dienst. Volgens artikel 41, § 1, maken de centrale diensten voor hun betrekkingen met de particulieren gebruik van die van de drie talen waarvan de betrokkenen zich heeft bediend.

Volgens Belgacom werd de nieuwe regeling niet ingevoerd om de taalwetgeving te omzeilen, maar wel vanuit de overtuiging de klantvriendelijkheid te vergroten. Belgacom is van oordeel dat de oude regeling vanuit concurrentieel en markteconomisch oogpunt niet kon behouden blijven.

Hoewel de taalwetgeving strikt genomen niet wordt overtreden, deel ik de oprechte bezorgdheid van het Vlaams parlementslid. Ik zal mijn ter zake bevoegde collega in de federale regering dan ook melden dat de Vlaamse regering de taalpolitiek bij Belgacom op de voet volgt en niet zal aarzelen in te grijpen indien er overtredingen worden vastgesteld.

Vraag nr. 41
van 28 november 1995
van de heer ETIENNE VAN VAERENBERGH

Nederlands – Europa

De Nederlandse taal dreigt in de Europese Unie steeds meer achterop te geraken.

Zo hebben bijvoorbeeld de Nederlandstalige vertegenwoordigers het bij drie informele raden zonder hun eigen taal moeten stellen. Tijdens het overleg van ministers van Buitenlandse Zaken in Luxemburg, zaten de Nederlandstalige vertegenwoordigers niet alleen zonder Nederlandse vertaling, ze moesten ook Frans, Duits of Engels spreken. Dit terwijl de andere minderheidsgroepen, als Grieken en Denen, toch passief in hun moedertaal werden bediend. Deze willekeur is ontoelaatbaar en een discriminatie van 21 miljoen inwoners van de Europese Unie.

Welke initiatieven heeft de Vlaamse regering reeds genomen opdat het Nederlands als een van de officiële voertalen van de Europese Unie zou worden gebruikt ?

Antwoord

Uit officiële bron, namelijk volgens de heer Fr. Ingelae-re, permanent vertegenwoordiger van de Vlaamse Gemeenschap bij de Europese Unie, blijkt :

1. dat de Vlaamse leden van het comité Cultuur van de Europese Unie zich in hun eigen taal kunnen uitdrukken ; de debatten worden steeds naar het Nederlands vertaald ;
2. alhoewel de organisatie van de informele minister-raden Cultuur een aangelegenheid van het gastland is, kunnen onze vertegenwoordigers zich in hun moedertaal uitdrukken ; de debatten worden weliswaar meestal in het Engels, Frans, Duits, Spaans en soms Italiaans gevoerd.
3. Voor de vergaderingen van de ministers van Buitenlandse Zaken, een federale aangelegenheid, verwijs ik uiteraard naar bovenvermeld ministerie.

Algemeen kan worden gesteld dat in de toekomst opnieuw en bij elke gelegenheid zal worden aangedrongen op gebruik van het Nederlands in de Europese Unie.

Vraag nr. 42
van 28 november 1995
van de heer BART VANDENDRIESSCHE

OCMW-steun – Financieel onderzoek

Artikel 60, paragraaf 1 van de OCMW-wet stipuleert dat de tussenkomst van het OCMW zonodig wordt voorafgegaan door een sociaal onderzoek, dat besluit met een nauwkeurige diagnose nopens het bestaan en de omvang van de behoefte aan dienstverlening en dat de meest passende middelen voorstelt om daarin te voorzien.

De hulpaanvrager is ertoe gehouden elke nuttige inlichting nopens zijn toestand te geven, alsook het OCMW op de hoogte te brengen van elk nieuw gegeven dat een weerslag kan hebben op de hulp die hem wordt verleend.

Tijdens de voorbije jaren is in meerdere OCMW's het gebruik geïntegreerd om, met het oog op het nagaan van de bestaansmiddelen van de hulpvrager, aan betrokkene een volmacht te vragen om bij zijn bankinstelling(en) navraag te kunnen doen over zijn eventuele tegoeden. Deze werkwijze is niet zelden relevant gebleken. Sommigen zijn evenwel de mening toegedaan dat artikel 60, paragraaf 1 van de OCMW-wet geen voldoende rechtsgrond biedt om van de betrokkene een dergelijke volmacht te eisen.

Kan het OCMW zo'n volmacht vragen ? Wat is de rechtsgrond daarvoor ?

Antwoord

Ik verwijs naar mijn antwoord op vraag nr. 28 van 14 september 1995 van mevrouw Riet Van Cleuvenbergen (Bulletin van Vragen en Antwoorden nr. 4 van 13 oktober 1995, blz. 127).

Artikel 60, § 1 van de OCMW-wet impliceert dat de betrokkene het OCMW volledig moet informeren over zijn financiële mogelijkheden en eventueel ook de uittreksels van zijn bankrekeningen aan het OCMW zal moeten voorleggen.

Dat het OCMW in het kader van dit onderzoek ook een volmacht kan eisen om de aangeboden informatie te verifiëren bij verschillende financiële instellingen, lijkt mij minder evident.

Wanneer deze volmacht uit vrije wil wordt gegeven, is er mijns inziens geen probleem, ofschoon men zich de vraag kan stellen in hoever er in de relatie OCMW-hulpvrager sprake kan zijn van een vrije toestemming.

Wanneer dit niet het geval is, komt het mij voor dat artikel 60, § 1 van de OCMW-wet geen voldoende rechtsgrond biedt voor dergelijke ingrijpende onderzoeksmaatregel.

Vraag nr. 46
van 4 december 1995
van de heer MICHIEL VANDENBUSSCHE

Kunstenaarsstatuut – Stand van zaken

Wij kennen de belangstelling van de minister om effectief werk te maken van een passend statuut voor de kunstenaar.

De weg ter realisatie loopt echter – zoals bekend – niet over rozen.

Vooraf het noodzakelijk overleg met de federale overheid schijnt de oplossing te vertragen.

Welke zijn de overlegplatforms ter zake ?

Binnen welke termijn en onder welke juridische vorm mag een resultaat worden verwacht ?

De minister kondigde aan dat op korte termijn een specifiek informatieloket bij de Vlaamse Gemeenschap zal geconcretiseerd worden. Daarvoor werd zelfs bij de jongste begrotingswijziging een bedrag voor 1995 ingeschreven.

Hoe is dit initiatief concreet ingevuld ?

Antwoord

1. Het is inderdaad zo dat een regeling die de sociaal-economische positie van de kunstenaar kan verbeteren, geen eenvoudige opdracht is.

Eén van de oorzaken ligt in het feit dat de sociaal-rechtelijke en fiscale aangelegenheden federale materies zijn en dus buiten de bevoegdheid van de Cultuurministers vallen. Een regeling impliceert een constructieve dialoog tussen de Vlaamse en Franse Gemeenschap enerzijds, en de federale overheid anderzijds.

Onder mijn voorganger, de heer Weckx, is het overleg met de Franse Gemeenschap opgestart. Het is zeker de bedoeling om dit overleg voort te zetten.

Intussen worden op federaal vlak wetgevend-e initiatieven genomen om een geschikte wettelijke regeling te vinden.

- De kunstenaars informeren is een belangrijke doelstelling van mijn beleid. Met het oog op de realisatie van deze doelstelling is binnen de administratie Kunst een persoon benoemd die de kunstenaars alle noodzakelijke inlichtingen geeft en indien nodig doorverwijst naar de gespecialiseerde dienst.

Naast de mogelijkheid tot persoonlijk contact via info-namiddagen, wordt door de administratie de communicatie maximaal bevorderd door geregeld nieuwsbrieven te publiceren. Deze nieuwsbrieven bevatten een schat van interessante en nuttige informatie en hebben een zeer groot leespubliek.

Deze initiatieven worden genomen binnen de normale werking van de administratie en vereisen geen extra middelen.

Vraag nr. 48
van 6 december 1995
van de heer MICHEL VANDENBUSSCHE

Bi-communautaire instellingen – Initiatieven

De minister deelde onlangs mee dat "wij vanuit de Vlaamse Gemeenschap ten volle een rol willen spelen binnen de bi-communautaire instellingen, onder meer door een goede uitbouw van de educatieve diensten".

Welke zijn de bi-communautaire instellingen waar de minister op doelt ?

Welke zijn de bestaande initiatieven van de Vlaamse Gemeenschap bij die instellingen ?

Zijn hiervoor personeelsleden ter beschikking ? Graag een overzicht ter zake.

Welke financiële aanbrenge per project wordt hiervoor door de Vlaamse Gemeenschap gedaan ?

Zijn er reeds nieuwe initiatieven uitgewerkt ?

Antwoord

Krachtens artikel 59bis, § 2, 1° van de Grondwet regelen de Vlaamse en de Franse Gemeenschapsraad, elk voor eigen bevoegdheidsterritorium, bij decreet de culturele aangelegenheden.

Wat het territoriaal toepassingsgebied van de decreten inzake culturele aangelegenheden betreft, bepaalt artikel 127 § 2 van de Grondwet dat ze kracht van wet hebben respectievelijk in het Nederlandse en het Franse taalgebied, alsmede ten aanzien van de instellingen gevestigd in het tweetalige gebied Brussel-Hoofdstad die, wegens hun activiteiten, moeten worden beschouwd uitsluitend te behoren tot de ene of de andere gemeenschap.

Het is evenwel belangrijk, zowel voor de federale als de gemeenschapsoverheden, evenals voor de federale en bi-culturele instellingen én voor de ganse bevolking, dat er een goed cultuurbeleid is op alle niveaus. Overleg en samenwerking tussen de bevoegde overheden is dan ook onontbeerlijk.

Ik heb mijn diensten de opdracht gegeven om, binnen de huidige institutionele context, dit overleg en deze samenwerking te stimuleren en, met het oog op een eventuele verdere staatshervorming, te onderzoeken welke verbeteringen wenselijk zijn.

Onder "bi-communautaire instellingen" versta ik die culturele instellingen die zich niet uitsluitend tot één gemeenschap richten.

Momenteel ondersteunt de Vlaamse Gemeenschap geen bi-culturele instellingen op structurele basis, maar wel projectmatig. Bijvoorbeeld : de Vereniging voor Tentoonstellingen, de Filharmonische Vereniging van Brussel, De Vrienden van de Educatieve Dienst van het Koninklijk Museum voor Kunst en Geschiedenis, het "Kunstenfestival-des arts" ... Er worden geen personeelsleden ter beschikking gesteld.

Een overzicht van de financiële inbreng per project wordt momenteel uitgewerkt door de bevoegde administratie en zal het Vlaams parlementslid worden toegestuurd.

Er zijn nog geen nieuwe initiatieven uitgewerkt. Eventuele initiatieven binnen het programma "culturele horizon" (cultuurspreiding) zullen worden onderzocht.

Vraag nr. 50
van 6 december 1995
van de heer ETIENNE VAN VAERENBERGH

Rusthuizen – Huisdieren

In het tijdschrift Budget & Recht van juni 1995 nr. 121 las ik een artikel met als titel "Uw rechten in een rusthuis".

Voor wie van plan is de stap te zetten naar een rusthuis, zijn er soms nog heel wat onbeantwoorde vragen. In dit artikel werd er gezocht naar antwoorden in de vele wetten en normen.

Wat mij opviel was de volgende vraag en ik citeer : "Ik had graag mijn klein hondje meegebracht, maar dat kon niet. Mijn buurvrouw mocht zelfs haar kanarie niet meebrengen. Toch konden we allebei zelf voor ons beestje zorgen".

Inderdaad, veruit de meeste rusthuizen verbieden het houden van huisdieren om redenen van hygiëne, extra werk voor het personeel, overlast (lawaai- en reukhinder en andere ongemakken voor medebewoners). Een verbod dat mijns inziens al te weinig rekening houdt met de gevoelens van de bejaarden, zeker wanneer het om een klein huisdier gaat.

De normen stellen enkel dat huisdieren verboden zijn in de keuken, de eetruimte, de ziekenboeg en meer in het algemeen als ze de medebewoners in het rusthuis storen.

- Heel wat bejaarden zijn erg gehecht aan hun huisdier en laten het met spijt in het hart achter. Veel rusthuizen verbieden te snel en te gemakkelijk het houden van huisdieren .

Heeft de minister ter zake nog geen algemeen richtlijnen uitgewerkt ? Zo ja, welke ? Zo nee, waarom niet ?

2. Kent de minister rusthuizen waar huisdieren gewoon toegelaten zijn ? Zo ja, hoe wordt dit daar dan geregeld ?

Antwoord

1. Het Vlaams parlementslid is goed geïnformeerd.

De erkenningsnorm 2.2.2. betreffende de rusthuizen stelt dat "er in de inrichting of op de belendende aanhorigheden geen dieren mogen worden gehouden die hinderlijk zijn voor de bewoners of een gevaar kunnen opleveren voor de hygiëne in of rond de inrichting".

De norm 1.7. bepaalt dat "het reglement van orde dient uit te gaan van het principe dat aan de opgenomen personen de grootst mogelijke vrijheid moet verleend worden".

Het houden van dieren wordt dus niet expliciet verboden door de reglementering ter zake. Dit mag echter niet hinderlijk zijn voor de bewoners of een gevaar voor de hygiëne opleveren.

De meeste reglementen van orde die door de rusthuizen worden gehanteerd, verbieden het houden van dieren op de kamer.

Ik kan het parlementslid goed volgen wanneer hij stelt dat vele ouderen gehecht zijn aan hun huisdier. Ik ben er mij heel goed van bewust dat de verhuis naar een rusthuis een zeer belangrijke stap betekent voor de ouder wordende mens. Daarbij moet hij/zij heel wat achterlaten. De vertrouwde leefomgeving, de burens en de vrienden, het huis, een groot deel van het meubilair en zeer vele andere dingen waar een mens zich aan heeft gehecht.

Het zal het parlementslid bekend zijn dat de rusthuizen in sterk toenemende mate verzorgingstehuizen worden, omdat de meerderheid van bewoners zorgbehoevend is.

Voor zover de bewoner of de familie zich ertoe verbindt de dieren te verzorgen, lijkt me de aanwezigheid van een goudvis of een kanarietje acceptabel. Anders ligt het voor honden, zelfs kleine exemplaren, en poezen. Indien iedereen met zijn eigen troeteldiertjes intrekt in het rusthuis, krijgen we echt onhanteerbare toestanden die tot spanningen tussen de bewoners, meerwerk voor het personeel en hygiënische problemen zullen leiden.

Om de kostprijs in de rusthuizen binnen de perken te houden, wordt nu al een uiterste rationalisatie van de personeelsomkadering doorgevoerd. In sommige rusthuizen valt het afstoffen van persoonlijke schilderijtjes en andere kameropsmuk buiten het routine-onderhoud. De decoratie wordt enkel nog toegelaten indien de bewoner of de familie daarvoor de zorg op zich neemt. Binnen een dergelijk spanningsveld zal het duidelijk zijn dat er geen tijd is voor het zorgen voor de kleine huisdieren van de bewoners.

Gelet op de tendens waarbij het aantal zorgbehoevenden in de rusthuizen steeds maar toeneemt, denk ik dat ook in de toekomst het houden van klei-

ne huisdieren op de kamer steeds moeilijker zal worden.

Het is echter niet de bedoeling dat de valide en de licht zorgbehoevende ouderen hun intrek nemen in een rusthuis ! Voor hen bestaan de serviceflats en de sterk uitgebouwde thuiszorg. De serviceflats bieden de ouderen niet alleen ruimere huisvesting en meer comfort, maar ook meer zelfstandigheid. Deze woonvorm lijkt me meer geschikt om kleine huisdieren te houden dan de rusthuisomgeving.

Via de rusthuis-INFOfoon zijn tot nu toe geen meldingen ontvangen die deze aangelegenheid aan de orde stellen. Indien maatregelen of richtlijnen noodzakelijk zouden zijn, dan ben ik bereid om, zeker wat de serviceflats betreft, hiervoor bij de beheersinstanties aandacht te vragen.

2. Er is tot nu toe geen onderzoek gebeurd naar de rusthuizen waar er huisdieren toegelaten zijn. Ik vermoed dat die zeldzaam zijn. Vele rusthuizen bieden echter wel tussenoplossingen aan door in de tuin wat kleinvee zoals kippen, konijnen, ganzen en zelfs hier en daar een geit te houden. Ik heb me zelfs laten vertellen dat er ooit ergens rond een rusthuis een lama geresideerd heeft. Wie belangstelling heeft kan dan meehelpen bij de verzorging van de dieren. Soms wordt er al eens een dierendag georganiseerd, waarbij de kleinkinderen hun huisdier mogen meebrengen naar het rusthuis.

In een aantal rusthuizen is wel een huisdier, hond of kat, aanwezig. Mits de boven geciteerde erkenningsnormen worden in acht genomen, wordt dit steeds getolereerd door de administratie. Meestal zijn de bewoners erg gehecht aan deze dieren, als ze niet luidruchtig of opdringerig zijn en goed verzorgd worden.

In de Zilveren Gids, uitgegeven door Home Service van de socialistische mutualiteiten en in de Gids voor Rusthuizen voor Senioren in Vlaanderen, uitgegeven door de Landsbond der Christelijke Mutualiteiten, wordt er in de rubrieken geen melding gemaakt van het al dan niet toelaten van huisdieren of de aanwezigheid van eigen dieren van het rusthuis.

Wie uitkijkt naar een rusthuis doet er dus goed aan te vragen hoe men er tegenover dieren staat. Zich goed voorbereiden op een rusthuisopname en op tijd informeren is een goed raad die trouwens in het algemeen geldt voor de toekomstige bewoners en hun familie.

Vraag nr. 52 van 7 december 1995 van mevrouw MARIJKE DILLEN

Rusthuizen – Dagprijs

Uit de pers kon ik vernemen dat de voorbije jaren de gemiddelde dagprijs van de rusthuizen toenam met 37 % en dat algemeen wordt gesteld dat de overheid te weinig haar steentje bijdraagt in de verzorgingskosten.

1. Kan de minister deze kostenstijging bevestigen ? Zo ja, wat zijn de oorzaken ?

2. Er wordt geklaagd dat de overheid te weinig aandacht zou hebben voor deze problematiek. Welke concrete maatregelen zijn de laatste drie jaren genomen en uitgevoerd in het kader van de problematiek van de opvang van ouderen in rusthuizen ?
3. Uiteraard is deze problematiek niet enkel een materie waarvoor de Vlaamse overheid bevoegd is en dient in te staan. Zijn er met de federale overheid contacten om concreet in dit dossier maatregelen te nemen ? Zo ja, welke ?

Antwoord

1. Volgens gegevens van het ministerie van Economische Zaken stegen de dagprijzen in de rusthuizen in de periode '91 tot '95 van gemiddeld 1.064 frank naar 1.276 frank.

De voornaamste oorzaken voor deze prijsstijgingen zijn de volgende.

- a) De graad van zorgbehoevendheid van de rusthuisbewoners zowel als het aantal zorgbehoevenden, neemt de jongste jaren sterk toe. Door de uitbouw van de thuiszorg en tussenvoorzieningen zoals serviceflatgebouwen en dagverzorgingscentra, is de oudere vandaag langer in staat om in eigen omgeving te blijven wonen en wordt een rusthuisopname uitgesteld tot het moment van dwingende zorgbehoevendheid. Dit betekent dat er meer zorgomkadering, dus personeel, nodig is voor deze mensen.
- b) Door de CAO (collectieve arbeidsovereenkomst) van 11 juni 1991 en het raamakkoord van 29 juni 1992, kwam de loonontwikkeling in de rusthuizen in een stroomversnelling na de zogenaamde "witte woede". Er dient daarbij aangestip te worden dat de vorige CAO reeds dateerde van 1971, gewijzigd in 1972.
- c) Er werden sinds het begin van de jaren negentig aanzienlijke infrastructurele investeringen gedaan met het oog op het brandveilig maken, moderniseren en aanpassen van de rusthuizen aan de actuele noden inzake materiële zorgomkadering.
- d) Door het RIZIV worden zorgforfaits uitgekeerd die gerelateerd zijn aan de graad van zorgbehoevendheid van de rusthuisbewoners. De realiteit toont aan dat deze forfaiten niet de volledige zorgkosten, die hoofdzakelijk bestaan uit de loonkosten van verpleegkundigen en verzorgende personeelsleden, dekken. Het verschil tussen deze zorgforfait en de werkelijke zorgkosten wordt doorverrekend in de dagprijs aan de bewoner, samen met de leefkosten en de lonen voor directie, animatiepersoneel, onderhouds- en keukenpersoneel en administratie.

In verband met deze aangelegenheid kan ik verwijzen naar de studie van de Vakgroep Sociologie van de Universiteit Antwerpen samen met het Hoger Instituut voor de Arbeid, "Het personeel in de bejaardensector, arbeidsorganisatie, werkbelasting, loon- en arbeidsvoorwaarden", Leuven 1995.

2. Wat de tweede vraag betreft, moet ik de vraagsteller verwijzen naar het RIZIV, dat instaat voor de werkmiddelen van de rusthuizen.
3. De Vlaamse bevoegde administratie is op geen enkele wijze vertegenwoordigd in de beslissingsorganen van het RIZIV. Dit is een groot probleem bij de opvolging van het dossier van de dagprijs van de rusthuizen. Concreet overleg daarover heeft nog niet plaatsgehad. Er is wel concreet overleg gepland over de beleidsmaatregelen die door de federale minister van Sociale Zaken worden voorgesteld, op het vlak van onder meer bejaardenzorg en thuiszorg.

ANNE VAN ASBROECK

VLAAMS MINISTER VAN BRUSSELSE
AANGELEGENHEDEN EN GELIJKE
KANSENBELEID

Vraag nr. 6 van 7 december 1995 van de heer JOS GEYSELS

Ministeriële kabinetten – Normen, samenstelling en loonkosten

Zie :

Minister vice-president van de Vlaamse regering,
Vlaams minister van Onderwijs en Ambtenarenzaken
Vraag nr. 36
van 7 december 1995
van de heer Jos Geysels
Blz. 173

Antwoord

Een gecoördineerd antwoord zal worden verstrekt door de heer Luc Van den Brande, minister-president van de Vlaamse regering, Vlaams minister van Buitenlands Beleid, Europese Aangelegenheden, Wetenschap en Technologie.

Vraag nr. 7 van 7 december 1995 van de heer MICHIEL VANDENBUSSCHE

Nederlands-Vlaams huis Brussel – Idee en concretisering

De discussie over de concretisering van het idee om in Brussel een ontmoetingspunt tussen Nederland en Vlaanderen te creëren ter promotie van onze gemeenschappelijke taal en cultuur, wordt sinds jaren op een al te academisch niveau gevoerd. Al dan niet gespierde verklaringen worden bij tijd en wijle de wereld ingestuurd, maar concreet ziet niemand enige vooruitgang.

Heeft de minister reeds concrete initiatieven genomen om op relatief korte termijn tot een gezamenlijk initiatief van de Vlaamse en Nederlandse regering te komen ?

Antwoord

Het Vlaams parlementslid stelt dat het idee van een Nederlands-Vlaams huis in Brussel de laatste jaren geregeld de kop opsteekt, zonder dat evenwel concrete initiatieven worden genomen. Hoewel het regeerakkoord van de vorige Vlaamse regering de mogelijkheid van de oprichting van een dergelijk centrum in het vooruitzicht stelde en het project ook in Nederlandse politieke kringen een aantal fervente voorstanders vond, werd het in 1993 door het comité van ministers van de Taalunie opgeborgen. Voor de interparlementaire commissie van de Taalunie verklaarde de vorige Vlaamse minister van Cultuur dat er te weinig inhoudelijke overwegingen waren om de oprichting van een Vlaams-Nederlands huis als een prioriteit te beschouwen. Het dossier van het Algemeen Nederlands Congres waarin de opdracht en het concept van een dergelijk huis werd beschreven, werd als onvoldoende beschouwd. De Nederlandse staatssecretaris van Buitenlandse Zaken had het even voordien nog scherper gesteld: volgens hem zou een dergelijk centrum te veel kosten en niets toevoegen aan de al bestaande culturele samenwerking tussen Nederland en Vlaanderen. Noch in het regeerakkoord van de huidige Nederlandse regering, noch in dat van de huidige Vlaamse regering wordt er nog over het Nederlands-Vlaams huis gesproken.

Betekent dit nu dat we het idee van een Vlaams-Nederlands ontmoetingspunt in Brussel moeten opbergen? Ik wil hierop met nadruk ontkennend antwoorden. Van bij mijn aantreden als Vlaams minister van Brusselse Aangelegenheden, heb ik een bijzonder belang gehecht aan de dialoog en de samenwerking tussen Vlaanderen en Nederland en de bijzondere positie die Brussel daarin bekleedt. Naar aanleiding van de tentoonstelling *Bruisend Brussel* in oktober '95, die nog door mijn voorganger Hugo Weckx was geconcipeerd, heb ik een aantal activiteiten georganiseerd die duidelijk geïnspireerd waren door de wil tot een intensere culturele samenwerking en dialoog tussen Nederland en Vlaanderen. Dat Brussel hierin een centrale rol moet vervullen, kan niet anders dan als een evidentie worden beschouwd. Als Europese hoofdstad, derde congresstad ter wereld en scharnier van de Latijnse en Germaanse cultuur, is Brussel van levensbelang voor de Vlaams-Nederlandse culturele uitstraling en de positie van het Nederlands in de wereld.

De Nederlandse staatssecretaris van Buitenlandse Zaken had gelijk te stellen dat er reeds een goede culturele samenwerking bestaat tussen Nederland en Vlaanderen (in de Brusselse theaterwereld is deze zelfs zeer intens). Maar dat wil niet zeggen dat een Nederlands-Vlaams huis in Brussel hieraan niets zou kunnen toevoegen. Een dergelijk huis (in de letterlijke betekenis van het woord), dat zeker geen Brusselse Brakke Grond mag zijn, maar eerder een informatie- en ontmoetingscentrum van de Nederlandse taal en de Vlaamse en Nederlandse cultuur, zou wel degelijk een belangrijke meerwaarde op deze domeinen kunnen verwezenlijken. Twee voorwaarden moeten echter wor-

den vervuld: 1. het concept moet sterk uitgewerkt zijn, met duidelijke doelstellingen en een stevig plan van aanpak; 2. zowel Nederland als de Vlaamse Gemeenschap (met een billijke verdeelsleutel) moeten bereid zijn hiervoor de nodige financiële middelen vrij te maken.

Het parlementslid vraagt mij of ik reeds concrete initiatieven heb genomen om op relatief korte termijn tot een gezamenlijk initiatief van de Vlaamse en Nederlandse regering te komen. Mijn antwoord hierop is negatief. Ik ben immers van oordeel dat dit in de huidige omstandigheden weinig zin heeft indien niet aan de eerste voorwaarde is voldaan. Ik onderzoek daarom de mogelijkheid om op korte termijn en op een deskundige wijze een basisdossier te laten uitwerken met een concrete omschrijving van de doelstellingen, het takenpakket, de juridische structuur, de personele en materiële middelen en een financieel plan voor de oprichting van een Vlaams-Nederlands huis in Brussel. Op basis hiervan kunnen de nodige politieke contacten worden gelegd.

Vraag nr. 8 van 7 december 1995 van de heer FELIX STRACKX

Stemrecht migranten – Ministerieel engagement

Op de Vrouwendag van zaterdag 11 november heeft de minister zich blijkbaar tegenover de aanwezigen geëngageerd om bij haar federale collega's te ijveren voor stemrecht voor migranten.

Wordt de minister in haar voornemen gesteund door de Vlaamse regering?

Welke stappen heeft de minister reeds gezet om haar belofte na te komen?

Antwoord

Op de vrouwendag van zaterdag 11 november 1995 heb ik mij, tijdens een panelgesprek over de situatie van migrantenvrouwen, voorstander verklaard van stemrecht voor migranten. Reeds bij andere gelegenheden heb ik gepleit voor een verdere doorvoering van het algemeen stemrecht voor alle bewoners die reeds enkele jaren in ons land verblijven.

Ik meen echter dat het Vlaams parlementslid zich vergist door te stellen dat ik mij zou geëngageerd hebben om bij mijn federale collega's voor dit stemrecht te ijveren.

Het betreft hier een zuiver persoonlijk standpunt, dat ik via mijn politiek en sociaal engagement zal verdedigen, maar waartoe ik mij als beleidsverantwoordelijke niet rechtstreeks bevoegd acht. Het uitbreiden van het stemrecht is in eerste instantie een zaak van het federale parlement.

B. Vragen waarop werd geantwoord na het verstrijken van de reglementaire termijn (Regl. art. 80, 5)

LUC VAN DEN BRANDE

MINISTER-PRESIDENT VAN DE VLAAMSE
REGERING
VLAAMS MINISTER VAN BUITENLANDS
BELEID, EUROPESE AANGELEGENHEDEN,
WETENSCHAP EN TECHNOLOGIE

Vraag nr. 17
van 1 september 1995
van de heer J. TAYLOR

Overheidsvertegenwoordiging – Vlaamse of federale opdrachtgever

Bij die instellingen die geheel of gedeeltelijk in het bezit zijn van de overheid worden vaak hoge ambtenaren benoemd als vertegenwoordiger van de overheid in de raad van bestuur van de betrokken instelling. Een markant voorbeeld daarvan verscheen in De Standaard van 20 juli 1995, waarin gemeld werd dat een secretaris-generaal bij het ministerie van de Vlaamse Gemeenschap in opdracht van de federale regering beheerder is van BATC (Belgian Airport Terminal Company). Ook het ambt van regeringscommissaris bij dergelijke instellingen wordt vaak vervuld door een hoger ambtenaar.

Dienaangaande had ik aan de minister-president graag de volgende vragen gesteld.

1. Bevinden er zich in de beheersorganen van instellingen die geheel of gedeeltelijk in het bezit zijn van de overheid en die binnen zijn bevoegdheidssfeer vallen, of in pararegionale instellingen, vertegenwoordigers van de overheid die in feite federale ambtenaren zijn ? Indien dit het geval is, in wiens naam spreken die dan en van welke minister krijgen die hun instructies ?

Bevinden er zich in dergelijke instellingen federale ambtenaren die de functie van regeringscommissaris of een andere functie vervullen ?

Bevinden er zich in die groep personen die tot het kabinet van een federale minister behoren ?

2. Hoeveel ambtenaren van de diensten die onder zijn bevoegdheid vallen vertegenwoordigen de overheid in de raad van bestuur van een pararegionale instelling, of van een instelling waarvan de overheid mede-aandeelhouder is ? Hoeveel daarvan doen dat in opdracht van de Vlaamse regering en hoeveel in opdracht van de federale regering ?

Hoeveel ambtenaren van de diensten die onder zijn bevoegdheid vallen oefenen het mandaat van regeringscommissaris uit bij een dergelijke instelling en hoeveel daarvan doen dat in opdracht van de federale regering ?

Worden dergelijke functies ook waargenomen door personen die tot het kabinet van de minister-president behoren ?

3. Is het volgens de minister-president te verantwoorden dat Vlaamse ambtenaren de federale regering

vertegenwoordigen en bijgevolg instructies krijgen van federale ministers ? In welke mate is dat te verzoenen met het Vlaamse ambtenarenstatuut ?

N.B.: Deze vraag werd gesteld aan alle Vlaamse ministers.

Gecoördineerd antwoord

1. In vier bestuursorganen van Vlaamse openbare instellingen heeft de Vlaamse regering een federaal ambtenaar belast met een bestuursmandaat. Deze vertegenwoordigers van de Vlaamse regering zijn rechtstreeks aanspreekbaar door de inhoudelijk bevoegde Vlaamse minister.

Ook worden vijf mandaten van regeringscommissaris of gemachtigde van Financiën in de Vlaamse openbare instellingen uitgeoefend door een federaal ambtenaar. Daarvan behoren er twee tot het bij de Vlaamse Gemeenschap geaccrediteerde korps van de Inspectie van Financiën.

Eén van vermelde federale ambtenaren is verbonden aan een kabinet van een federale minister.

2. De overheid is in de raad van bestuur van een pararegionale instelling of van een instelling waarvan de overheid mede-aandeelhouder is, vertegenwoordigd door 75 Vlaamse ambtenaren ; hiervan treden 70, respectievelijk 4 ambtenaren op namens de Vlaamse overheid, respectievelijk de federale overheid.

Het mandaat van regeringscommissaris bij dezelfde instellingen wordt uitgeoefend door 26 Vlaamse ambtenaren. Hierin is geen opdracht van de federale regering vervat. Ook bekleden 70 Vlaamse ambtenaren het mandaat van VHM-commissaris bij een erkende huisvestingsmaatschappij.

Bestuurs- of controlemandaten worden momenteel ook door kabinetsleden van de Vlaamse ministers uitgeoefend.

3. Vlaamse ambtenaren die de federale overheid vertegenwoordigen in bestuursmandaten zetelen daar wegens hun deskundigheid in die materies die krachtens de Grondwet en de bijzondere wetten tot hervorming van de instellingen toevertrouwd zijn aan de Vlaamse Gemeenschap en/of het Vlaams Gewest, zodat ze in rekening kunnen worden gebracht bij bestuursbeslissingen van de onder punt 2 vermelde instellingen. Hierover kunnen deze ambtenaren altijd bevraagd worden door hun inhoudelijk bevoegde Vlaamse minister. In die optiek dient ook niet verder te worden ingegaan op de deelvraag die betrekking heeft op het Vlaamse ambtenarenstatuut.

Vraag nr. 11
van 23 november 1995
van de heer MICHIEL VANDENBUSSCHE

Voornaamvermelding – Navolging initiatief Vlaamse Raad

Op 11 oktober 1995 besliste het Bureau van het Vlaams Parlement wat volgt.

1. In alle publikaties van het Vlaams Parlement wordt, telkens wanneer een persoon wordt vermeld, steeds de voornaam voor de naam voluit geschreven.
2. Met de "voornaam" wordt de eerste officiële voornaam bedoeld, tenzij de betrokkene verkiest de gebruikelijke roepnaam te vermelden.
3. Met publikaties wordt bedoeld : alle officiële stukken, briefwisseling, mededelingen aan het publiek, interne nota's, enzovoort.
4. Van deze Bureaubeslissing wordt onmiddellijk kennis gegeven aan de Vlaamse regering.

Deze laatste bepaling heeft tot doel dat ook de Vlaamse regering een zelfde richtlijn zou uitvaardigen voor de eigen publikaties en die van de administraties.

Heeft de minister ter zake reeds een initiatief genomen ?

N.B. : Deze vraag werd gesteld aan alle ministers.

Gecoördineerd antwoord

De Vlaamse regering heeft kennis genomen van de beslissing van het Bureau van het Vlaams Parlement.

Zij werd overgemaakt aan de Interdepartementale Werkgroep voor Communicatie.

Deze werkgroep is voor het ministerie van de Vlaamse Gemeenschap bevoegd voor de coördinatie van het voorlichtings- en communicatiebeleid.

Gevraagd werd dat de werkgroep de nodige initiatieven zou nemen om, wat de diensten van de Vlaamse regering betreft, in te gaan op de beslissing van het Bureau van het Vlaams Parlement.

Vraag nr. 13 van 28 november 1995 van de heer JAAK GABRIELS

Carrefour – Verkiezingspubliciteit

Bij de parlementsverkiezingen in mei jongstleden zagen we dat het blad Carrefour, dat uitgegeven wordt met de financiële steun van de Franstalige Gemeenschap, publiciteit maakte voor de kandidaten van de Franstalige lijsten, niet alleen voor de Vlaamse Raad, maar ook voor de Kamer en de Senaat.

Welke maatregelen heeft de minister-president genomen om te reageren tegen deze rechtstreekse politieke inmenging in onze regio met overheidsgelden ?

Antwoord

Het Vlaams Parlement heeft een beroep tot gedeeltelijke vernietiging bij het Arbitragehof ingediend tegen het decreet van de Franse Gemeenschap houdende de algemene uitgavenbegroting 1995.

Dit beroep vecht de steun aan voor de Franstalige verenigingen van de gemeenten met een bijzondere taalregeling.

De Vlaamse regering heeft beslist tussen te komen in deze zaak, ter ondersteuning van dit beroep.

Verder bereidt de Vlaamse regering op korte termijn een actieplan voor de Vlaamse rand rond Brussel voor.

De basis voor dit actieplan werd gelegd in november 1994, toen de Vlaamse regering een nota goedgekeurde waarin zij zich duidelijk uitsprak voor het behoud en de versterking van de rand rond Brussel en Voeren.

Voor haar actieplan zal de Vlaamse regering zich ook laten inspireren door de recente wetenschappelijke studie van Mens en Ruimte over de Vlaamse rand.

Dit onderzoek werd uitgevoerd in opdracht van de Vlaamse regering en is gebaseerd op feiten en diepgaand opinieonderzoek in de Vlaamse rand zelf. Het levert elementen of bouwstenen voor een gericht strategisch plan, dat aan de uitdagingen gesteld door de verfransing en de internationalisatie van de Vlaamse rand een antwoord moet bieden.

Vraag nr. 14 van 28 november 1995 van de heer HUGO MARSOUL

Rijksarchief – Federalisering

Op 29 november 1994 interpelleerde mevrouw Simone Creyf de minister-president over het archiefwezen. Op 11 oktober laatstleden interpelleerde de heer Christiaan Vandenbroeke de federale minister van Wetenschapsbeleid over de toestand bij het Rijksarchief. De minister deelde mee dat hij enerzijds de wet op het archief wil verjongen en anderzijds met de gemeenschappen en gewesten deze wet wil bespreken.

Gelet op de staatshervorming, meen ik dat de door de federale minister van Wetenschapsbeleid voorgestelde samenwerking voor de uitvoering van een nieuwe federale archiefwet, voor ons niet langer voldoende is, onder meer wegens de eventuele feitelijke splitsing in vijf directies van het federale Rijksarchief.

In de interpellatie van mevrouw Creyf lees ik hierover :

"De wijze van feitelijke scheiding van het Rijksarchief is, om verschillende redenen, onaanvaardbaar. De voorgestelde splitsing is nadelig voor de Vlaamse Gemeenschap. In dit voorstel krijgen de Duitse en de Franse Gemeenschappen en het Brussels Hoofdstedelijk Gewest evenveel middelen en rechten als de Vlaamse Gemeenschap. Deze middelen zullen voor alle instanties op dezelfde wijze door de federale overheid worden betaald. Dit beantwoordt niet aan de realiteit op het terrein. Vlaanderen beschikt immers over zoveel meer openbare archiefdiensten en documentatiecentra. Wij menen dan ook dat de splitsing van het federaal archief moet gebeuren op basis van een 60/40-verhouding en niet op basis van een 50/50-verhouding zoals in het nieuwe voorstel is ingeschreven. Uit een radioscopie blijkt dat het volume van de archieftaken – dus zonder de centrale administratie en de centrale technische diensten – op dit ogenblik als volgt is samengesteld : Brussel heeft 44,41 %, Vlaande-

ren 31,59 %, Wallonië 22,35 % en Eupen tenslotte 1,65 %."

Heeft de minister al voorstellen geformuleerd naar de federale minister toe opdat het federale Rijksarchief definitief wordt gesplitst, met andere woorden opdat de rijksarchieven in Vlaanderen worden overgedragen aan de Vlaamse Gemeenschap, die in Wallonië aan de Franse Gemeenschap en het rijksarchief te Eupen aan de Duitse Gemeenschap? In Brussel dient dan enkel nog een federaal archief te blijven bestaan voor de federale besturen die in Brussel-Hoofdstad zijn gevestigd. Op deze wijze is het archiefwezen in de andere gefederaliseerde staten (Duitsland, Zwitserland, Canada, VSA en zelfs Groot-Brittannië) georganiseerd. Vlaanderen kan dan zelf zijn archiefwezen organiseren en hiervoor steunen op de drie basispijlers, met name de rijksarchieven, de talrijke stadsarchieven en de privé-documentatiecentra.

Antwoord

In zijn vraag verwijst het Vlaams parlamentslid naar een tot mij gerichte interpellatie van 29 november 1994 over het archiefwezen. Tot besluit van deze interpellatie nam het Vlaams Parlement op 16 december 1994 een met redenen omklede motie aan, met verzoek aan de Vlaamse regering om de problematiek van het archiefwezen aanhangig te maken bij het Overlegcomité federale regering/gewest- en gemeenschapsregeringen. Een daartoe door mij uitgewerkt voorstel werd op 22 februari 1995 door de Vlaamse regering goedgekeurd en bij het Overlegcomité aanhangig gemaakt.

Daarop besliste het Overlegcomité op 7 maart 1995 dat een gemengde werkgroep federale staat – gemeenschappen en gewesten, samen te roepen op initiatief van de federale minister van Wetenschapsbeleid, het geheel van de archiefproblematiek zal onderzoeken en eventueel een samenwerkingsakkoord of samenwerkingsakkoorden zal voorbereiden.

Deze beslissing komt mijns inziens tegemoet aan de bekommernis van het Vlaams Parlement, aangezien zij voorafgaand overleg tussen de federale staat en de gemeenschappen en gewesten instelt, waarin afspraken kunnen worden gemaakt rond algemene krachtlijnen inzake de organisatie en reglementering met betrekking tot het archiefwezen. Die kunnen dan worden opgenomen in een samenwerkingsakkoord, af te sluiten op basis van artikel 92bis van de bijzondere wet van 8 augustus 1980 tot hervorming der instellingen. Dit samenwerkingsakkoord zou dan ter goedkeuring worden voorgelegd aan het federale parlement en de raden, ter vervanging van de bestaande archiefwet. Ter herinnering wens ik erop te wijzen dat ik ook vroeger reeds namens de Vlaamse regering bij de federale minister had aangedrongen op voorafgaand overleg, om in ons land tot een gecoördineerde regeling van de archiefproblematiek te komen.

Uiteraard kan ik niet vooruitlopen op de standpunten rond het archiefwezen die door de verschillende betrokken partijen in de gemengde werkgroep zullen worden ingenomen. Evenmin kan worden voorspeld of de besprekingen ook daadwerkelijk zullen resulteren in een samenwerkingsakkoord.

De werkgroep dient te worden samengeroepen op initiatief van de heer Ylief, federaal minister van Wetenschapsbeleid. Die heeft, naar aanleiding van een interpellatie in een senaatscommissie, op 11 oktober jongstleden verklaard dit punt spoedig op de agenda te zetten van de interministeriële conferentie van Wetenschapsbeleid.

Met betrekking tot het standpunt van de Vlaamse Gemeenschap ben ik van mening dat ieder bestuursniveau zelf zou moeten instaan voor het beheer, de bewaring en de ontsluiting van de eigen archieven. Dit zou onder meer impliceren dat er op termijn een eigen Vlaams(e) archief(bewaarplaats) komt voor de bewaring en ontsluiting, ten behoeve van het publiek en de onderzoekers, van de archieven die voor permanente bewaring zijn geselecteerd van het Vlaams Parlement, de Vlaamse regering en haar diensten (zijnde het ministerie van de Vlaamse Gemeenschap en de Vlaamse wetenschappelijke instellingen) en de Vlaamse openbare instellingen.

Uit de vraagstelling meen ik te mogen afleiden dat het parlamentslid voorstander is van een definitieve splitsing van het Rijksarchief, waarbij ook de archieven, die door de federale overheid gevormd werden op het grondgebied van Vlaanderen en door haar in het Rijksarchief werden neergelegd, zouden worden overgedragen aan de Vlaamse Gemeenschap.

In de huidige fase van de staatshervorming is er geen enkele grondwets- of bijzondere wetsbepaling die aan de federale staat, de gemeenschappen of de gewesten uitdrukkelijk enige bevoegdheid toekent op het vlak van archiefwezen. Gelet op het feit dat er inzake het archiefwezen een gedeelde bevoegdheid is, meen ik dat er hic et nunc juridisch onvoldoende grond is om een volledige splitsing van het Rijksarchief te vragen. Ik sluit echter niet uit dat deze bevoegdheidsverdeling bij een volgende fase van de staatshervorming herbekeken wordt.

Wanneer een overdracht van gebouwen, personeel en middelen van het federale Rijksarchief naar gemeenschappen en gewesten aan de orde komt, zal de Vlaamse regering er uiteraard naar streven dat bij een dergelijke overdracht een billijke verdeelsleutel wordt gehanteerd.

Vraag nr. 15 van 4 december 1995 van de heer ANDRE DENYS

Risicowerklozen – Financiering hulpprogramma's

Jaarlijks worden heel wat opleidings- en tewerkstelling-sinitiatieven die zich bezighouden met de inschakeling van risicowerklozen in het arbeidsproces, grotendeels gefinancierd met middelen uit het Europees Sociaal Fonds (ESF).

Thans worden heel wat van deze initiatieven in hun bestaan bedreigd, niet alleen door het inkrimpen van het ESF-budget, maar tevens door een vertraging in de goedkeuringsprocedure voor 1996. Het Comité voor Toezicht dat over de goede besteding van de ESF-middelen oordeelt en samengesteld is uit vertegenwoordigers van verschillende kabinetten, administraties en

sociale partners, raakt niet uit de discussie over de te volgen procedure en beoordelingscriteria.

1. Op welke wijze worden de betrokken organisaties er tijdig van verwittigd of zij voor het volgende jaar al dan niet op middelen kunnen rekenen ?
2. Werd met de Europese verantwoordelijken contact opgenomen om de beperking van het ESF-budget te voorkomen ?

N.B. : Deze vraag werd eveneens gesteld aan de heer Theo Kelchtermans, Vlaams minister van Leefmilieu en Tewerkstelling.

Antwoord

De vragen, met name naar de ESF-middelen waarop derden-organisaties een beroep kunnen doen en de besluitvormingsprocedures van het Comité van Toezicht, werden grotendeels beantwoord door de heer Theo Kelchtermans, Vlaams minister van Leefmilieu en Tewerkstelling, tijdens de plenaire zitting van de Vlaamse Raad op 7 november 1995.

Wat de eerste vraag betreft, kan het volgende hieraan nog worden toegevoegd.

Op 6 december 1995 nam het Comité van Toezicht een definitieve beslissing over de criteria voor 1996. Bovendien besliste het Comité op 14 november – onder voorbehoud van goedkeuring door de Vlaamse regering – alle lopende, goedgekeurde projecten van 1995 te verlengen tot 31 maart 1996, indien de promotor een aanvraag voor 1996 indient.

De Vlaamse regering bevestigde deze overgangsregel in haar vergadering van 29 november 1995 en belastte de Vlaamse minister bevoegd voor Tewerkstelling met de uitvoering ervan.

Op 15 december werden alle Vlaamse ESF-promotoren, OCMW's en gemeenten uitgenodigd op een infomiddag. Zowel de criteria 1996 als de overgangsmaatregel werden toegelicht. Aan de promotoren werd duidelijk gezegd dat de uiterste indieningsdatum voor ESF-aanvragen 1996 vastgesteld is op 31 januari 1996. De beslissing hieromtrent zal uiterlijk op 31 maart 1996 door het Toezichtscmité worden genomen.

Voor de tweede vraag verwijs ik naar het bovenvermelde antwoord van de heer Kelchtermans.

THEO KELCHTERMANS

VLAAMS MINISTER VAN LEEFMILIEU
EN TEWERKSTELLING

Vraag nr. 19
van 23 november 1995
van de heer MICHIEL VANDENBUSSCHE

Voornaamvermelding – Navolging initiatief Vlaamse Raad

Zie :

Minister-president van de Vlaamse regering, Vlaams minister van Buitenlands Beleid, Europese Aangelegenheden, Wetenschap en Technologie

Vraag nr. 11
van 23 november 1995
van de heer Michiel Vandenbussche
Blz. 199

Antwoord

Een gecoördineerd antwoord zal worden verstrekt door de heer Luc Van den Brande, minister-president van de Vlaamse regering, Vlaams minister van Buitenlands Beleid, Europese Aangelegenheden, Wetenschap en Technologie.

Vraag nr. 24
van 28 november 1995
van de heer JOS STASSEN

Berchembos Roosdaal – Afval

Tussen de Berchemstraat (Roosdaal) en Ternat (Ninove, Meerbeke) loopt een openbare weg door het Berchembos. Over een grote lengte liggen er afvalstoffen op de weg, naar verluidt huishoudelijke afvalstoffen daar gestort door de gemeente Roosdaal zelf. Aangezien het een holle weg is, gaat het om vrij grote hoeveelheden. Dit lijkt me een overtreding van het afvalstoffendecreet en het Bosdecreet. Meest logisch lijkt me dat de gemeente Roosdaal als wegbeheerder wordt aangemaand dit op te kuisen. Desnoods kan uiteraard de ambtshalve verwijdering op last van de OVAM gebeuren.

1. Gaat het hier inderdaad om een overtreding van het afvalstoffendecreet en het bosdecreet ?
2. Werden de afvalstoffen inderdaad door de gemeente Roosdaal gestort ?
3. Welke maatregelen heeft de minister genomen om aan deze onwettelijke toestand een einde te maken ?

Antwoord

1. Het betreft een holle weg met een openbaar karakter, aangeduid als nr. 14 in de Atlas der Wegen. Aangezien het storten van afval volgens de informatie van de gemeente Roosdaal reeds meer dan 15 jaar geleden plaatsvond, is het Bosdecreet, dat van 1990 dateert, niet het geëigende instrument om een sanering van de vervuiling op een openbare weg af te dwingen. Het storten van afvalstoffen zonder vergunning is een overtreding van artikel 12 van het afvalstoffendecreet.

2. Door de gemeente Roosdaal werd uitdrukkelijk gesteld (beraadslaging schepencollege van 27 maart 1995) dat het hier een slukstorting betreft, waarbij de gemeente het stort voorlopig "saneerde" door afdekking met een laag aarde.

Bij de afdeling Milieu-inspectie is geen dossier bekend onder de naam Berchembos of Berchemstraat. Op 7 december 1995 werd de plaats bezocht

om de klacht te onderzoeken. Bedoelde weg door het Berchembos lag niet bezaaid met afvalstoffen.

3. Voor de opruiming van deze afvalstoffen zijn de bepalingen van het afvalstoffendecreet van toepassing. Overeenkomstig artikel 37 van dit decreet kan OVAM deze afvalstoffen ambtshalve verwijderen.

Vraag nr. 25
van 4 december 1995
van de heer ANDRE DENYS

Risicowerklozen – Financiering hulpprogramma's

Zie :

Minister-president van de Vlaamse regering, Vlaams minister van Buitenlands Beleid, Europese Aangelegenheden, Wetenschap en Technologie

Vraag nr. 15

van 4 december 1995

van de heer André Denys

Blz. 203

Antwoord

De vragen, met name naar de ESF-middelen waarop derden-organisaties een beroep kunnen doen en de besluitvormingsprocedures van het Comité van Toezicht, werden door mij grotendeels beantwoord, tijdens de plenaire zitting van de Vlaamse Raad op 7 november 1995.

Wat de eerste vraag betreft, kan het volgende hieraan nog worden toegevoegd.

Op 6 december 1995 nam het Comité van Toezicht een definitieve beslissing over de criteria voor 1996. Bovendien besliste het Comité op 14 november – onder voorbehoud van goedkeuring door de Vlaamse regering – alle lopende, goedgekeurde projecten van 1995 te verlengen tot 31 maart 1996, indien de promotor een aanvraag voor 1996 indient.

De Vlaamse regering bevestigde deze overgangsmaatregel in haar vergadering van 29 november 1995 en belastte de Vlaamse minister bevoegd voor het tewerkstellingsbeleid met de uitvoering ervan.

Op 15 december werden alle Vlaamse ESF-promotoren, OCMW's en gemeenten uitgenodigd op een infomiddag. Zowel de criteria 1996 als de overgangsmaatregel werden toegelicht. Aan de promotoren werd duidelijk gezegd dat de uiterste indieningsdatum voor ESF-aanvragen 1996 vastgesteld is op 31 januari 1996. De beslissingen hieromtrent zullen uiterlijk 31 maart 1996 door het Toezichtscomité worden genomen.

Voor de tweede vraag verwijs ik naar mijn bovenvermeld antwoord.

Vraag nr. 26
van 4 december 1995
van de heer BART VANDENDRIESSCHE

La Floridienne en Geuzenhoek Gent – Sanering

In het gebied waar het Kluizendok moet gerealiseerd worden, bevinden zich twee zwarte sites, namelijk de oude industriële vestiging La Floridienne en het proefbaggerstort Geuzenhoek.

Overeenkomstig het bodemsaneringsdecreet dient OVAM in te staan voor het saneren van deze zware vervuiling. Deze operatie is noodzakelijk voor de realisatie van het Kluizendok.

1. Werd La Floridienne inmiddels opgenomen op de lijst van prioritair te saneren zwarte punten, op te stellen door de Vlaamse regering ?
2. Werden de nodige financiële middelen gereserveerd ? Zo ja, voor wanneer, en hoeveel ?

Antwoord

1. Het verlaten fabrieksterrein La Floridienne (opp. 8 ha) is gelegen ter hoogte van de Bosgeuzenhoek in het Gentse havengebied. Tussen 1930 en 1960 werden daar volgende anorganische chemische stoffen geproduceerd : natriumferrocyanide, kaliumferrocyanide, calciumferrocyanide, natriumferricyanide, kaliumferricyanide, loodchloride, loodcarbonaat, metallisch lood en zinksulfaat. Het afval dat daaruit voortkwam, werd ter plaatse als vloeibaar slib gestort.

Naar de verontreinigingsraad werden in opdracht van de OVAM de volgende studies uitgevoerd :

- eerste tussentijds rapport : Inventarisatie (mei 1990) ;
- tweede tussentijds rapport : Karakterisatie (augustus 1990) ;
- derde tussentijds rapport : Risico-analyse (december 1990) ;
- eindrapport (maart 1991) + bijlage (april 1991) ;
- bijkomend onderzoek rood stortmateriaal (april 1994) ;
- onderzoek puinmateriaal (maart 1995).

Algemeen kan worden gesteld dat de site La Floridienne zwaar verontreinigd is met zware metalen. Door de lange aanwezigheid van het afval heeft de verontreiniging zich verspreid naar de lucht, het grond- en oppervlaktewater, de bodem, de fauna en de flora. Dat brengt een belangrijk risico mee voor mensen, dieren en planten.

Conform het decreet betreffende de bodemsanering van 20 februari 1995, berust de verplichting tot uitvoering van de bodemsanering bij de exploitant/eigenaar. Aangezien op het ogenblik geen conform het milieuvergunningendeceet vergunningsplichtige activiteiten plaatsvinden op het terrein, is het de stad Gent in haar hoedanigheid van eigenares van het terrein die saneringsplichtig is.

Derhalve zal in een volgende fase worden onderzocht of dit terrein moet worden opgenomen op de lijst van de historisch verontreinigde gronden waar bodemsanering moet plaatsvinden, conform artikel 30, gevolgd door de aanmaningsprocedure conform artikel 31 van het decreet betreffende de bodemsanering.

Een opname in de lijst van de bodemsaneringen conform artikel 46 van het bodemsaneringsdecreet, wordt slechts doorgevoerd indien de OVAM ambtshalve dient op te treden.

2. Financiële middelen voor de sanering van de site La Floridienne werden tot nu toe niet gereserveerd, aangezien, conform het decreet, de saneringsplicht bij de huidige eigenaar/exploitant ligt.

Vraag nr. 27
van 4 december 1995
van de heer JOHAN MALCORPS

Dioxine – Maatregelen

Het Stofdossier Dioxines dat de Vlaamse Instelling voor Technologisch Onderzoek (VITO) deze zomer uitbracht ter voorbereiding van de Vierde Noordzeeconferentie, verwekte terecht de nodige opschudding. Enerzijds wegens de hoge dioxinewaarden die in België (ook in Vlaanderen) werden gemeten, anderzijds omdat België in geen dele aan zijn internationale verplichtingen, onder meer zoals aangegaan op de Derde Noordzeeconferentie, bleek te kunnen voldoen.

Bovendien verwijs ik ter zake ook naar de intentie van minister Peeters, bevoegd voor Volksgezondheid en voormalig minister De Batselier, bevoegd voor Leefmilieu in de vorige Vlaamse regering, die op een actuele vraag van mijn voorganger Luc Barbé aankondigde dat de regering werk zou maken van een dioxine-reductieplan (Handelingen nr. 28 van 23 februari 1995, blz. 1259).

Welke maatregelen heeft de minister zelf, al dan niet in overleg met de minister bevoegd voor preventief gezondheidsbeleid, genomen om actief vorm te geven aan een Vlaams dioxinenoodplan? Is een dergelijk plan in de maak of reeds voltooid? Zo ja, welke politieke besluiten trekt de minister hieruit? En op welke wijze wordt hierover het overleg met de federale verantwoordelijken georganiseerd?

Antwoord

In opdracht van de Vlaamse Milieumaatschappij heeft VITO een stofdossier samengesteld met de evolutie van de emissies van dioxines voor België en de drie gewesten voor de periode 1985-1995.

Het eindverslag van dit stofdossier dateert van januari 1995. Dit eindverslag geeft in de eerste plaats een overzicht van de eigenschappen, het voorkomen in het milieu, de bekende bronnen en wetgeving in verband met dioxines. Tevens bevat het verslag een emissie-inventaris voor vijftien sectoren, opgesteld aan de hand van beschikbare metingen in België, of van emissiefactoren uit buitenlandse literatuur. In dit verslag wordt afvalverbranding, in het bijzonder huisvuil- en ziekenhuisafvalverbranding, als de belangrijkste en tevens best gekende bron van dioxines geciteerd. In het verslag wordt gesteld dat voor de meeste overige sectoren een grotere onzekerheidsmarge geldt.

Verder bouwend op de resultaten van voormelde VITO-studie, werkt de bevoegde administratie Aminal (Milieu-, Natuur-, Land- en Waterbeheer) aan de opstelling van de beleidsnota inzake de vermindering en de beheersing van de dioxine-uitstoot in Vlaanderen.

Inmiddels is het decreet van 5 april 1995, houdende algemene bepalingen inzake milieubeleid, sedert 13 juni 1995 van kracht. In toepassing van dit decreet werkt op dit ogenblik een planningsteam aan de opstelling van een ontwerp van gewestelijk milieubeleidsplan voor de periode 1997-2001. Dit ontwerp zal omstreeks de komende maanden mei en juni aan een openbaar onderzoek worden onderworpen, waarbij elke burger de gelegenheid krijgt over de ontwerp-beleidsplanning zijn schriftelijke opmerkingen te maken.

Naast de opstelling van bedoeld gewestelijk milieubeleidsplan voor de planperiode 1997-2001, werd ook effectief werk gemaakt van dioxine-reductiemaatregelen.

Meer bepaald zijn in de nieuwe titel II van het Vlarem die op 1 augustus 1995 van kracht is geworden, strenge dioxine-normen opgenomen voor de rookgasemissies van de belangrijkste bron, met name de verbrandingsinstallaties voor afvalstoffen (artikel 5.2.3.1.5). Overeenkomstig het afvalstoffenplan 1991-1995 is tevens het sluitingsprogramma inzake verouderde huisvuilovens gerealiseerd. Wat de overige industriële bronnen betreft kunnen ten slotte, in de mate dat dit gepast wordt geacht, in de individuele milieuvergunningen adequate dioxinenormen worden opgelegd.

Vraag nr. 29
van 6 december 1995
van mevrouw RIET VAN CLEUVENBERGEN

VDAB personeelsbeleid – Subregionale Tewerkstellingsdiensten

In het jaarverslag 1994 van de VDAB wordt in hoofdstuk 5 ingegaan op het personeelsbeleid. De verdeling van de personeelsleden over de verschillende Subregionale Tewerkstellingsdiensten (STD's) valt hier niet uit af te leiden.

Bij navraag hierover heeft men mij meegedeeld dat het aantal personeelsleden in de STD's vroeger bepaald is, en dit op basis van de RSZ-tewerkstelling in de desbetreffende regio.

Kan de minister deze informatie bevestigen?

Waarom wordt er geen rekening gehouden met andere gegevens uit de regio betreffende het aantal UVW'S, werkzoekenden, pendelaars, personen behorend tot risicogroepen, en de seizoensarbeid ?

Zijn er wijzigingen in de personeelsformatie mogelijk wanneer genoemde parameters veranderen ?

Antwoord

De verdeling van het aantal personeelleden over de verschillende STD's is gebeurd op basis van verschillende criteria. De RSZ-tewerkstelling in de regio was een van de belangrijkste criteria, naast het aantal ingeschreven werkzoekenden en het aantal ondernemingen.

Wijzigingen van personeelsaantallen tussen de verschillende STD's zijn steeds mogelijk. Bij het opstarten en de evaluatie van welbepaalde projecten (bv. begeleidingsplan), worden steeds berekeningen gemaakt op basis van criteria die worden voorgelegd aan de leden van het beheerscomité en waarover consensus bereikt werd tussen de verschillende directeurs van de STD's.

Vraag nr. 31 van 7 december 1995 van de heer JOS GEYSELS

Ministeriële kabinetten – Normen, samenstelling en loonkosten

Zie :

Minister vice-president van de Vlaamse regering,
Vlaams minister van Onderwijs en Ambtenarenzaken
Vraag nr. 36
van 7 december 1995
van de heer Jos Geysels
Blz. 173

Antwoord

Een gecoördineerd antwoord zal worden verstrekt door de heer Luc Van den Brande, minister-president van de Vlaamse regering, Vlaams minister van Buitenlands Beleid, Europese Aangelegenheden, Wetenschap en Technologie.

Vraag nr. 32 van 7 december 1995 van mevrouw MARIJKE DILLEN

OVAM-site Terra Cotta Brecht – Sanering

Op 27 oktober jongstleden heeft de Vlaamse regering haar toestemming gegeven voor de ambtshalve sanering van de site Terra Cotta, eigendom van OVAM (Openbare Afvalstoffenmaatschappij van het Vlaams Gewest) en gelegen in Brecht (provincie Antwerpen).

De totale kostprijs van de sanering wordt geraamd op 1,6 miljard frank.

1. De steenbakkerij Terra Cotta NV is aansprakelijk voor de illegale storting waardoor de huidige sanering noodzakelijk is. Is deze NV thans nog actief ?

Is deze NV Terra Cotta in gebreke gesteld ? Zo ja, wat was haar reactie ?

2. Is er een strafrechtelijke procedure gevoerd of hangende lastens deze NV Terra Cotta voor de overtredingen waardoor de sanering noodzakelijk is ? Zo ja, is er reeds een definitieve uitspraak, en welke ?
3. De kostprijs wordt geraamd op 1,6 miljard frank. Aan de hand van welke criteria gebeurde deze raming ?
4. Er zijn vrij zekere vermoedens dat er geen enkele kans bestaat op recuperatie van de uitgaven die de Vlaamse overheid voorschiet. Heeft de Vlaamse regering hiermee rekening gehouden ? Is er een budget uitgetrokken op de begroting van Leefmilieu voor het geval er geen terugbetaling komt ? Zo ja, op welke post is dit budget terug te vinden in de begroting ?

Antwoord

1. De NV Terra Cotta werd op 22 april 1992 gemotiveerd in gebreke gesteld door de OVAM voor het opstellen van een gedetailleerd saneringsplan en de uitvoering van de sanering. Deze ingebrekestelling gebeurde op grond van artikel 21, § 2, c van het decreet van 2 juli 1981 betreffende het beheer van afvalstoffen, zoals gewijzigd bij artikel 54, 5° van het decreet Bestuurlijk Beleid van 12 december 1990.

Bij haar schrijven van 27 mei 1992 verklaarde de NV Terra Cotta zich niet akkoord met de door OVAM voorgestelde saneringsmaatregelen. Verder betwistte zij de toepassing van artikel 21, § 2, c van het decreet van 2 juli 1981, zoals gewijzigd bij artikel 54, 5° van het decreet Bestuurlijk Beleid van 12 december 1990, en de bevoegdheid van de OVAM om op kosten van de NV terra Cotta over te gaan tot ambtshalve sanering.

De NV Terra Cotta bestaat nog, maar haar activiteiten zijn beperkt.

2. Momenteel is er nog geen strafrechtelijke procedure gevoerd of hangende lastens de NV Terra Cotta voor de overtredingen waardoor de sanering noodzakelijk is.
3. De kostprijs voor de sanering werd door het studie-bureau Betech NV geraamd op basis van het saneringsonderzoek en het bestek voor de uitvoering van de saneringswerken.

Voor de uitvoering van de sanering wordt onder andere rekening gehouden met :

- de afvoer van 223.460 ton al dan niet behandelde afvalstoffen naar de op de site aanwezige stortplaats van de intercommunale Igean ;
- de afvoer van 55.800 ton afvalstoffen met een andere bestemming dan de stortplaats Igean, daar niet alle afvalstoffen accepteerbaar zijn op een stortplaats categorie II ;
- de waterzuivering van het bij de sanering op te pompen percolaat.

4. De vastlegging voor deze ambtshalve sanering gebeurt lastens artikel 953.800 van de OVAM-begroting (fonds ambtshalve verwijdering). De financiering gebeurt lastens artikel 3.16 van het MINA-fonds ambtshalve verwijderingen en saneringen). Op de begroting voor 1995 werd reeds 320.10⁶ fr. vastgelegd en voor 1996 werd 140.10⁶ fr. gebudgetteerd.

Vraag nr. 35
van 7 december 1995
van de heer JAN CAUBERGS

Alvat Buggenhout – Afval

In Buggenhout is op de terreinen van de firma Alvat een grote hoeveelheid afval opgestapeld, naar het schijnt giftig afval.

1. Over welke hoeveelheden gaat het hier ?
2. Vanwaar zijn deze afvalstoffen afkomstig ?
3. Is er ook afval vanuit het buitenland aangevoerd ?
4. Bevinden zich onder het afval ook gechlloreerde waterstoffen ?
5. Waarom werd hier zo lang gewacht alvorens op te treden ?
6. Tegen wanneer is de opruiming gepland ?
7. Komt er ook een bodemsanering ?

Antwoord

1. Op het bedrijfsterrein van de NV Alvat, gelegen langs de Brielstraat 33 te Buggenhout, zijn momenteel ongeveer 3.600 vaten van 200 liter opgeslagen. Na analyse door de Vlaamse Instelling voor Technologisch Onderzoek (VITO), bleek de inhoud van deze vaten te behoren tot de afvalstoffen die zijn opgenomen in de lijst van bijlage 1 van het besluit van de Vlaamse regering van 27 april 1994, houdende de bepaling van de gevaarlijke afvalstoffen, gewijzigd door het besluit van de Vlaamse regering van 24 mei 1995.

Behalve de hierboven geciteerde 3.600 vaten, werden ook nog de volgende afvalstoffen aangetroffen :

- een kleine container met een inhoud van 6m³ (slib : uitlek van vaten) ;
- een grote container met een inhoud van 12 m³ (slib : uitlek van vaten) ;
- een gesloten container "Smet-Jet" van 120 m³ (olieachtige dikke vloeistof) ;
- een opvangput onder de kettingband voor het uitlekken van nog te reinigen vaten : 25 m³ (slib + olie) ;
- een 5-trapsolieafscheider bij de afvalwaterzuivering : 30 m³ (slib + olie) ;

- een nabezinkingstank van de afvalwaterzuivering, voor de helft met slib gevuld : 50 m³ (slib + olie) ;
- de inhoud van een voormalige gastank, voor 2/3 gevuld : 50 m³ (slib + olie) ;
- de inhoud van een vacuümtankwagen, voor 1/3 gevuld : 4 m³ (slib + olie) ;
- een tankpark met vier houders met elk een inhoudsvermogen van 80.000 liter : 320 m³ (slib + olie) ;
- 1 container met slib van waterzuivering : 6 m³.

In totaal gaat het hier over een hoeveelheid van minstens 1.243 m³ gevaarlijke afvalstoffen.

2. Alvat is een bedrijf dat zich specialiseerde in het reconconditioneren van gebruikte vaten. De vaten werden gereconconditioneerd door uitspoeling of uitbranding. Uitspoelen gebeurde in het geval van vloeibare resten en uitbranden gebeurde wanneer zich nog visceuze resten in het vat bevonden.

Na deze bewerking werd het vat weer rond gemaakt, zowel aan de binnenzijde als aan de buitenzijde, waarna het werd gestaalstraald. Na het galvaniseren, coaten of vernissen, werd het vat op lekage getest en in de gewenste kleur gespoten.

Alle afvalstoffen zijn dus produktie-afvalstoffen waarvan de herkomst terug te voeren is tot uitlekvloeistoffen, tot specifieke afvalwaterstromen van de vatenspoelafdeling, tot morsvloeistoffen en tot produktieafvalstoffen van verfstoffen.

3. Er werden enkel lege vaten ingevoerd vanuit het buitenland. Lege vaten die niet-pasteuze vloeistoffen hadden bevat, dienden vóór de levering bij de NV Alvat uitgelekt te zijn en vaten met visceuze vloeistoffen dienden zo leeg mogelijk te zijn : hierbij werd de Amerikaanse Nabada-norm gehanteerd. Vaten die niet voldeden aan de inkominspectie werden naar de leverancier teruggestuurd.
4. In de afvalstoffen bevinden zich inderdaad gechlloreerde koolwaterstoffen ; het gaat hier om trichloorethaan, tetrachlooretheen, chloorbenzeen, dichloormethaan en chloorroform.

Gechlloreerde koolwaterstoffen zijn oplosmiddelen die voorkomen in verven. Ze worden vaak gebruikt in de industrie als ontvettingsmiddel. Bij de NV Alvat komen ze in het slib voor ten gevolge van het uitlekken van de restjes in de uit te branden vaten.

5. De dienst Sanering van de OVAM reageerde onmiddellijk nadat de informatie vanuit de afdeling Milieu-inspectie naar de OVAM werd doorgestuurd.
6. De NV Alvat werd op 28 september 1995 aangeklaagd, op grond van artikel 64 van Vlare I, om alle opgeslagen afvalstoffen te verwijderen naar een hiertoe vergunde inrichting vóór 31 december 1995.

Op een vergadering van 29 november 1995 op de zetel van de NV Alvat te Buggenhout, verduidelijkte de Duitse overnemer, de heer Peter Schmitz, dat

een verwijdering van alle afvalstoffen onmogelijk is vóór 31 december 1995. De vraag werd hierbij gesteld of de OVAM de goedkeuring kon verlenen tot spreiding van de afvalverwijdering over meerdere jaren. De OVAM antwoordde hierop dat een afvoertermijn van meerdere jaren te lang is. Een afvoertermijn van enkele maanden is enkel bespreekbaar. De OVAM stelde dat de afvalstoffen die kunnen weglekken snel dienen te worden afgevoerd. De overnemer ging hiermee akkoord. Er zal worden overgegaan tot het onmiddellijk afvoeren van die afvalstoffen die alle verdere produktie belemmeren. Tegelijkertijd wordt een milieustudie opgesteld door een gespecialiseerd studiebureau.

Indien later blijkt dat de overnemer de besproken afvalstoffen niet heeft afgevoerd, dan zal de OVAM de ambtshalve verwijdering van alle afvalstoffen starten.

7. Of er al dan niet een bodemsanering komt, zal pas blijken indien de resultaten uit het oriënterend bodemonderzoek erop wijzen dat een bijkomend beschrijvend onderzoek noodzakelijk is. Wanneer hieruit zou volgen dat de bodemverontreiniging een ernstige bedreiging vormt voor mensen, planten, dieren of waterwinning, dan wordt een bodemsaneringsproject opgesteld en gevolgd door de effectieve saneringswerken. Uiteraard dient dit alles te gebeuren overeenkomstig de bepalingen van het bodemsaneringsdecreet van 22 februari 1995.

Vraag nr. 36
van 7 december 1995
van de heer JAN CAUBERGS

Velda Opglabbeek – Afval

In aansluiting op mijn schriftelijke vraag inzake milieu-problemen rond Velda en Vedifoam in Opglabbeek en het antwoord van de minister (vraag nr. 37 van 29 september 1995, Bulletin van Vragen en Antwoorden nr. 4 van 13 oktober 1995, blz. 145), heb ik volgende bijkomende vragen inzake de opgeslagen en achtergelaten afvalstoffen.

1. Is het afval van de terreinen van Velda-Vedifoam verwijderd zoals werd beloofd, tegen 20 oktober 1995 ?
2. Is het de normale gang van zaken dat bedrijven die omvangrijke hoeveelheden gevaarlijke produkten verwerken of gebruiken, niet worden gecontroleerd ?
3. Werd het personeel dat bij het gebruik van de vermelde gevaarlijke produkten betrokken was ook periodiek aan geneeskundige controle van het ministerie van Volksgezondheid onderworpen ? Zo ja, hoe frequent waren deze geneeskundige onderzoeken ?
4. Werden bij deze onderzoeken afwijkingen vastgesteld die het gevolg kunnen zijn van het verwerken van giftige stoffen ?

Antwoord

1. De afvalstoffen op de terreinen van de firma Velda-Vedifoam worden in verschillende fasen verwijderd. Meer dan de helft van de bedoelde afvalstoffen zijn afgevoerd en vernietigd door het erkend vernietigingsbedrijf Destructo uit Izegem. Voor de afvoer van het nog resterende gedeelte werd contact opgenomen met bovenvermeld bedrijf. Het bedrijf Destructo heeft deze aanvraag voor afvoer van de afvalstoffen bevestigd op 8 december 1995. De afvoer van de afvalstoffen zal eerstdaags worden aangevat.
2. De afdeling Milieu-inspectie controleert dagelijks bedrijven die gevaarlijke produkten verwerken. Het is evident dat, gezien het beperkt aantal toezicht houdende ambtenaren waarover de afdeling beschikt, nog niet alle bedrijven volledig gescreend zijn op milieutechnisch vlak.

Door de afdeling Milieu-inspectie – buitendienst Limburg, werden in de eerste helft van 1995, 1.508 controles uitgevoerd. Deze inspecties zijn als volgt in te delen : geplande en gecoördineerde controles op hoog niveau, controle op de nieuw verleende vergunningen bij inrichtingen van eerste klasse, alsook het beantwoorden van klachten en de opvolging van de gegeven aanmaningen.

- 3 en 4. Geneeskundig onderzoek van het personeel behoort niet tot mijn bevoegdheid.

Vraag nr. 37
van 7 december 1995
van de heer JAN CAUBERGS

Smeerpipj Gent-Antwerpen – Drinkwatertransport

In de pers wordt melding gemaakt van de eventuele ingebruikname van de zogeheten "smeerpipj" voor drinkwatervoorziening !

1. Is deze collector geschikt om drinkwater te bevatten ?
2. Zo ja, moeten er voor de ingebruikname nog werken worden uitgevoerd ?
3. Hoe hoog wordt de kostprijs voor deze werken geraamd ?
4. Door wie moeten deze kosten worden gedragen ?
5. Bestaat de kans dat de collector, die voordien afvalwater van Tessenderlo Chemie afvoerde, hierdoor onbruikbaar is voor drinkwatertransport ?
6. Indien Tessenderlo Chemie niet meer kan lozen in de collector, welke oplossing heeft men in vervanging ?
7. Voor wanneer is de eventuele ingebruikname gepland ?

N.B. : Deze vraag werd eveneens gesteld aan de heer Eddy Baldewijns, Vlaams minister van Openbare Werken, Vervoer en Ruimtelijke Ordening.

Antwoord

Vraag 1

Onderzoek heeft uitgewezen dat de collector geschikt is om drinkwater te bevatten. De IV Antwerpse Waterwerken NV heeft trouwens reeds een aantal jaren een gedeelte van de collector in gebruik voor drinkwatertransport.

Vragen 2, 3, 4, 5, 6 en 7

Er dient aangestipt te worden dat, behoudens het gedeelte vermeld in rubriek 1°, vooralsnog geen beslissing is getroffen omtrent het gebruik van bedoelde collector als drinkwatertransportleiding.

De voorliggende verzoeken van drinkwatermaatschappijen om het gedeelte stroomopwaarts van Paal te gebruiken, hypothekeert het gebruik van de collector voor afvalwater van Tessenderlo Chemie niet. Vooral eer een beslissing over het gedeelte Tessenderlo-Antwerpen genomen wordt, dient – zoals gesteld in mijn beleidsbrief van oktober 1995 – een globale oplossing te worden gevonden voor de problematiek van de industriële lozingen.

WIVINA DEMEESTER-DE MEYER

VLAAMS MINISTER VAN FINANCIËN,
BEGROTING EN GEZONDHEIDSBELEID

Vraag nr. 12
van 7 december 1995
van de heer JOS GEYSELS

Ministeriële kabinetten – Normen, samenstelling en loonkosten

Zie :
Minister vice-president van de Vlaamse regering,
Vlaams minister van Onderwijs en Ambtenarenzaken
Vraag nr. 36
van 7 december 1995
van de heer Jos Geysels
Blz. 173

Antwoord

Een gecoördineerd antwoord zal worden verstrekt door de heer Luc Van den Brande, minister-president van de Vlaamse regering, Vlaams minister van Buitenlands Beleid, Europese Aangelegenheden, Wetenschap en Technologie.

Vraag nr. 13
van 7 december 1995
van mevrouw VEERLE HEEREN

Kankerpreventie – Gevallenregistratie

Naar aanleiding van een incident met Spaanse plukkers in de fruitteelt in Limburg, midden augustus, is de discussie aangaande gezonde voeding en preventie opnieuw in de belangstelling. De uitspraak van een

geneesheer van een Leuvens ziekenhuis inzake het gebruik van pesticiden en het mogelijk verhoogd aantal kankergevallen, heeft de nood aan goede en efficiënte informatie over het aantal kankergevallen, om zulke stellingen wetenschappelijk te kunnen onderbouwen, nogmaals benadrukt.

In het kader van een preventiebeleid op Vlaams niveau is het belangrijk dat er wetenschappelijk onderzoek wordt verricht naar de aanwezigheid van bepaalde vormen van kanker en de relatie met het gebruik van sommige produkten, met invloeden van ons milieu en met bepaalde levenswijzen.

1. Bestaat er een centraal organisme of een centrale instelling waar onderzoekers en medici terecht kunnen voor informatie omtrent de aanwezigheid van kankergevallen in verschillende bevolkingsgroepen en leeftijdsgroepen, bijvoorbeeld kinderen, mannen, vrouwen ... ?
2. Bestaan er omtrent deze problematiek en de registratie ervan al initiatieven ? Wat zijn de eventuele knelpunten ?
3. Heeft de minister in het kader van een preventiebeleid al initiatieven genomen om een centraal register van het aantal kankergevallen op te richten, wat voor het wetenschappelijk onderzoek een belangrijke bron van informatie zou kunnen zijn ? Zo neen, op welke wijze kunnen onderzoekers en beleidsverantwoordelijken een globaal beeld krijgen van het aantal kankergevallen en van eventuele gezinngen ?
4. In welke mate is de Vlaamse Gemeenschap bevoegd om een dergelijk registratiesysteem te organiseren ?

Antwoord

Vraag 1

De opdracht van een kankerregister is : het verzamelen, beheren, verwerken en interpreteren van gegevens over verschillende kankertypen in een bevolking. Hieruit kunnen incidentie- en prevalentiecijfers afgeleid worden. Sterftecijfers en overlevingspercentages van verschillende kankers kunnen ook door een kankerregister bijgehouden worden. Er bestaat een Nationaal Kankerregister (NKR). Dit NKR registreert sedert 1983 alle vormen van kanker in België. Deze patiëntengegevens zijn afkomstig van mutualiteiten die deelnemen aan het NKR. Volgende identificatiegegevens worden verzameld : geslacht, geboortjaar of -datum, postcode van de woonplaats, registratiejaar en mutualiteitsnummer. Er is geen ethische commissie bij deze registratie betrokken, en er kan een beroep op gedaan worden voor wetenschappelijk onderzoek. Het NKR is echter onvolledig. Dit is te wijten aan verschillende factoren, namelijk : de registratie vindt alleen plaats bij gehospitaliseerde patiënten, de artsen zijn niet verplicht om aan de registratie mee te werken, de anonimiteit van de gegevens maakt het moeilijk om ze te controleren. Bovendien is het niet duidelijk welke overheden financieel moeten instaan voor het NKR : de resultaten kunnen worden gebruikt zowel binnen de preventieve als de curatieve gezondheidszorg. De preventieve gezondheidszorg valt onder bevoegdheid van de

Gemeenschappen, de curatieve onder bevoegdheid van de federale overheid.

Vraag 2

Buiten het NKR zijn verschillende andere registratiesystemen operationeel, zoals de Bronchuscarcinoomregistratie, het Integrerend Kankercentrum in de provincie Antwerpen, het Register van Kanker bij gehospitaliseerde patiënten (Institut Jules Bordet), de Huisartsenpeilpraktijken (IHE) en het Limburgs Kankerregister.

Te vermelden zijn eveneens de registers die niet specifiek gericht zijn op kankerpatiënten, zoals het doods-oorzakenregister, de Minimale Klinische Gegevens, de gegevensbestanden van afdelingen pathologische anatomie en de administratie van het RIZIV.

Sinds 1994 is binnen het samenwerkingsverband Vlaamse Adviescommissie Kankerpreventie (VACK) – Vlaamse Kankerliga (VKL) een subcommissie Kankerregistratie opgericht die de bestaande registratiesystemen moest evalueren en vervolgens voorstellen diende te formuleren om een beleid voor kankerregistratie uit te werken in Vlaanderen.

Ik opteer voor een kankerregistratie die op elk ogenblik toelaat voor Vlaanderen over alle relevante gegevens te beschikken.

Een van de belangrijkste knelpunten is het waarborgen van de privacy van de geregistreerde patiënten. Bovendien zijn niet alle registratiecentra toegankelijk voor externe onderzoekers. Zoals reeds vermeld vormt ook de financiering een probleem, aangezien de subsidiëring versnipperd is over de verschillende overheden. Zowel de federale overheid als de gewesten, de gemeenschappen en de provincies zouden samen een beleid voor registratie moeten uitwerken om de financiering op lange termijn te garanderen.

Vraag 3

Inzake kankerpreventie in Vlaanderen heb ik reeds enkele initiatieven genomen om een centraal register van het aantal kankergevallen op te richten.

De VACK werd gevraagd een model van kankerregistratie voor te leggen. De Vlaamse regering zal losstaande initiatieven ook slechts verder subsidiëren, voor zover ze kunnen ingeschakeld worden in het op te richten kankerregistratienetwerk.

Vraag 4

Uiteraard valt de organisatie van een dergelijk registratiesysteem onder de bevoegdheid van de Vlaamse Gemeenschap. Preventieve gezondheidszorg is immers een gemeenschapsbevoegdheid. Aangezien bepaalde instanties die nu registreren in structuur en werkingsgebied verschillen van die van de Gemeenschappen, zullen allicht samenwerkingsverbanden nodig zijn.

Vraag nr. 15 van 7 december 1995 van mevrouw MARIJKE DILLEN

Barbituraten en zwangerschap – Onderzoekresultaten en beleid

Uit een wetenschappelijk onderzoek in Denemarken blijkt dat sommige kalmeringsmiddelen en slaappillen de intelligentie kunnen verlagen van mensen wier moeder die middelen tijdens de zwangerschap heeft ingenomen.

Kent de minister de resultaten van deze studie? Zo ja, welke concrete gevolgen worden eraan gegeven?

Er wordt gesteld dat in ieder geval het onderzoek moet worden voortgezet, maar dat het Deense onderzoek toch een voldoende waarschuwing inhoudt om zwangeren geen barbituraten meer voor te schrijven.

Heeft de minister uit deze wetenschappelijke waarschuwing bepaalde consequenties getrokken? Zo ja, welke?

Antwoord

Kalmeringsmiddelen en slaappillen dienen altijd zeer behoedzaam te worden gebruikt. Algemeen kan men stellen dat slaap- en kalmeerders lang en te veel worden gebruikt. "Derhalve dient het voorschrijven ervan op een goed doordachte manier te gebeuren en slechts indien hun gebruik strikt noodzakelijk is" (citaat uit "Transparantie-fiches, uitgave 1993"). Deze transparantiefiches worden aan alle artsen bezorgd via het ministerie van Volksgezondheid en Leefmilieu.

Bijzonder tijdens de zwangerschap en tijdens de lactatie worden slaap- en kalmeerders met nog meer terughoudendheid voorgeschreven.

Wegens de gekende ernstige nevenwerkingen worden barbituraten sinds lang niet meer gebruikt als slaap- en kalmeringsmiddel, ook niet buiten de zwangerschap en lactatieperiode.

De belangrijkste nog resterende indicatie is de behandeling van epilepsie, waarbij dit geneesmiddel enkel indien strikt noodzakelijk, onder nauwkeurig medisch toezicht van moeder en kind wordt toegediend.

Dit is ook genoegzaam bekend bij de medici. Het Deense wetenschappelijk onderzoek, waarvan sprake in de vraag van het Vlaams parlementslid, is ons niet bekend. Maar dit onderzoek lijkt enkel te bevestigen wat in de praktijk reeds geweten is en wordt toegepast.

Specifieke acties voor de medische wereld worden daarom niet gepland. Voor de bevolking dienen evenmin specifieke acties te worden ondernomen naar aanleiding van dit artikel. Wel wordt in het "moederboekje" dat vorig jaar met mijn medewerking geïntroduceerd werd, zelfmedicatie afgeraden. Dit wordt echter ingepast in een brede waaier van algemene gezondheidsadviezen die gelden tijdens de zwangerschap.

Vraag nr. 16
van 7 december 1995
van mevrouw MARIJKE DILLEN

Drugsbeleid – Mogelijkheden

Uit het Vlaams actieplan inzake drugs blijkt dat de Vlaamse regering inzake drugsbeleid een milde houding wenst aan te nemen tegenover drugsgebruikers. Daartegenover wil de minister de drugsdealers streng aanpakken.

1. De drugsdealers streng aanpakken is een bijzonder lovenswaardige doelstelling. Evenwel situeert het overgrote deel van deze problematiek zich in de repressieve aanpak door Justitie. Welke mogelijkheden heeft de Vlaamse overheid specifiek met betrekking tot dit aspect van de drugsproblematiek ?
2. Welke maatregelen zijn er ter zake reeds concreet genomen ? Wat is hiervan de budgettaire weerslag ?
3. Een permanent en goed contact met de federale overheid is op dit vlak noodzakelijk. Gebeurt dit in werkelijkheid ? Zo ja, zijn er contacten op regelmatige basis ? Wat zijn de resultaten hiervan tot op heden ?
4. Op het vlak van het drugsgebruik is er een probleem met de schoolgaande jongeren. Wordt hier het beleid uitgewerkt in samenspraak met de minister van Onderwijs ? Welke concrete maatregelen zijn hiervan het resultaat ?

Antwoord

De bestrijding van het dealen van drugs en de drugstrafiek is een bevoegdheid van de federale departementen van Justitie en Binnenlandse Zaken.

De bevoegdheid van de Vlaamse minister van Gezondheidsbeleid betreft de ontwikkeling van een beleid inzake drugshulpverlening en -preventie. Bij de uittekening van dit beleid dient rekening te worden gehouden met de maatregelen die worden/werden genomen op federaal en internationaal vlak.

De Vlaamse Gemeenschap is binnen de Europese Unie lid van het Comité van de Regio's, dat adviserend optreedt ten aanzien van de Europese Raad en de Raad voor Volksgezondheid. Vlaanderen speelt een actieve rol in de voorbereidende werkgroepen van de Raad voor Volksgezondheid en draagt aldus bij tot de ontwikkeling van de Europese beleidsvisie Volksgezondheid. Drugsverslaving vormt één van de vijf prioritaire programma's van de Europese Unie op het vlak van de preventieve gezondheidszorg.

Enkel door een gecoördineerde actie van zowel Justitie, Binnenlandse Zaken, als Volksgezondheid, Welzijnswerk, Onderwijs en Jeugdwerk, kunnen zowel oorzaken als gevolgen van het drugsgebruik worden bestreden. Het noodzakelijke overleg hiertoe had in het verleden plaats op de interministeriële conferentie Volksgezondheid. Eind 1995 werd de interministeriële conferentie Druggebruik losgekoppeld van de interministeriële conferentie Volksgezondheid, omwille van de participatie van de departementen Justitie en Binnen-

landse Zaken. Op de conferentie van 30 november 1995, die grondig werd voorbereid in een interkabinettenwerkgroep, werden afspraken gemaakt omtrent de verdere uitvoering van het federale actieplan toxicomanie, onder meer inzake de uitwerking van een coördinatiestructuur en de uitbouw van de medisch-sociale opvangcentra. Belangrijk hierbij is dat rekening wordt gehouden met datgene wat binnen de Vlaamse Gemeenschap op dit vlak reeds bestaat.

Wat de drugsproblematiek bij schoolgaande jongeren betreft, kan ik u meedelen dat de Vereniging voor Alcohol- en Andere Drugsproblemen (VAD) reeds een traditie kent in het werken rond de drugsproblematiek via onderwijs. De VAD is een koepelorganisatie van diensten die in Vlaanderen werkzaam zijn binnen drugshulpverlening en -preventie en ressorteert onder de bevoegdheid van de Vlaamse minister van Gezondheidsbeleid. De VAD is erkend als een D-voorziening in het kader van de gezondheidspromotie en is als dusdanig lid van het Vlaams Instituut voor Gezondheidspromotie (VIG).

Het VAD-preventiewerk startte begin 1991 vanuit een richtnota (1987) die werd samengesteld door een groep van deskundigen in de drugsproblematiek. Binnen dit kader werden 10 preventiewerkers (2 per provincie) toegevoegd aan de Centra voor Geestelijke Gezondheidszorg en 2 coördinatoren aan de VAD met de opdracht deze medewerkers te coachen. De VAD heeft in het verleden lespakketten uitgewerkt voor het onderwijs en sinds 1992 werd een drugsbeleid op school als globaal preventieconcept uitgewerkt. Diverse publicaties – die een zeer grote verspreiding kenden – werden in dit kader uitgegeven : een discussietekst, een begeleidersmap voor pedagogische studiedagen, een draaiboek voor een werkgroep drugsbeleid op school en een inventaris van lespakketten en spelen ten behoeve van de leerkrachten. Het concept drugsbeleid op school wordt ondersteund door alle onderwijsnetten via de stuurgroep GVO (Gezondheidsvoorlichting in het Onderwijs). Dit project werkt met een gedeelde financiering, samen met het departement van de Vlaamse minister voor Onderwijs. In 1995 werd het project gecombineerd met een project implementatie van het departement Gezondheidsbeleid.

Begin 1995 werd een platform georganiseerd voor alle betrokkenen om de knelpunten bij de ontwikkeling van een drugsbeleid te inventariseren. Daarnaast werden trainingsmodellen ontwikkeld voor PMS en MST (Medisch Schooltoezicht) rond "motiverend gesprek" en een training voor leerkrachten rond gespreksvoering en grenzen stellen. In de ontwikkeling van heel dit concept werd samengewerkt met de preventiewerkers verbonden aan de Centra voor Geestelijke Gezondheidszorg, Proges, Leefsleutels en de koepels PMS/MST.

Proges is een B-voorziening binnen het VIG en krijgt hiervoor een toelage van 2,5 miljoen frank per jaar. Daarnaast heeft deze voorziening gedurende verschillende jaren een project gehad rond ontwikkeling van en navorming rond het programma Uitdaging. Ook dit werd gesubsidieerd vanuit Gezondheidsbeleid.

Op het vlak van drugspreventie in het onderwijs is reeds heel wat coördinatie tot stand gekomen :

1. Stuurgroep GVO in het onderwijs

Deze stuurgroep bestaat uit vertegenwoordigers van kabinetten Onderwijs en Gezondheidsbeleid, onderwijskoepels, oudverenigingen, PMS en MST. De administratie Volksgezondheid neemt het voorzitterschap waar. Proges, VAD, Rode Kruis Vlaanderen-Dienst Gezondheidsopvoeding en twee universiteitsequipes zijn eveneens lid van de stuurgroep. De stuurgroep probeert alle initiatieven in het kader van gezondheidsopvoeding naar het onderwijs te coördineren. Zij heeft een pedagogische werkgroep die de kwaliteit van allerlei onderwijsprogramma's bekijkt.

2. VAD-werkgroep Drugsbeleid op school

Deze werkgroep is gestart in 1992 en ontwikkelde het concept drugsbeleid op school. VAD, preventiewerkers verbonden aan de CGG (Centra voor Geestelijke Gezondheidszorg), Proges, Leefsleutels VZW en vertegenwoordigers van MST en PMS nemen deel aan de werkgroep. Momenteel wordt verdere ondersteuning van Onderwijs in het project drugsbeleid besproken.

3. Functionele werkgroep Onderwijs in het kader van het VIG

Functionele werkgroepen hebben als doel om vanuit een samenspraak met alle betrokken deeldomeinen te coördineren, te stimuleren en te adviseren. Via de functionele werkgroep Onderwijs worden mensen, organisaties en andere geïnteresseerden rond de tafel gebracht die met eigen produkten inzake gezondheidseducatie naar het onderwijs toe gaan. Het is de bedoeling om meer achtergrondinformatie op te doen, ervaringen uit te wisselen, maar vooral voor de doelgroep een coherente aanpak voor te stellen. Permanent zal aandacht worden besteed aan : het bijwerken van een visie inzake GVO en gezondheids promotie, het uitwisselen van methodieken, het opsporen van lacunes in het aanbod voor scholen, het overzichtelijk weergeven van de produkten en het streven naar kwaliteit.

LEO PEETERS

VLAAMS MINISTER VAN BINNENLANDSE AANGELEGENHEDEN, STEDELIJK BELEID EN HUISVESTING

Vraag nr. 11
van 8 november 1995
van de heer MARC OLIVIER

Vlaamse openbare instellingen – Doorlichtingen en audits

Krachtens het besluit van de Vlaamse regering van 28 juni 1995 houdende toewijzing van bevoegdheden inzake bestuur van of toezicht op de Vlaamse openbare instellingen, werden ministers belast met het bestuur van of het inhoudelijk toezicht op een aantal openbare instellingen.

1. Worden met betrekking tot de instellingen waarover de minister de voogdij uitoefent momenteel doorlichtingen of audits uitgevoerd of voorbereid en zo ja, welke instellingen ?
2. Door wie worden de doorlichtingen of audits verricht ?
3. Wanneer worden de resultaten bekendgemaakt ?
4. Welk gevolg zal eraan worden gegeven ?
5. Wat is de vermoedelijke kostprijs ?

N.B. : Deze vraag werd gesteld aan de ministers Luc Van den Brande, Luc Van den Bossche, Theo Kelchtermans, Wivina Demeester-De Meyer, Eddy Baldewijns, Leo Peeters, Eric Van Rompuy en Luc Martens.

Antwoord

De heer Luc Van den Brande, minister-president van de Vlaamse regering, Vlaams minister van Buitenlands Beleid, Europese Aangelegenheden, Wetenschap en Technologie, heeft op deze vraag een gecoördineerd antwoord verstrekt.

(Bulletin van Vragen en Antwoorden nr. 2 van 13 november 1995, blz. 100).

LUC MARTENS

VLAAMS MINISTER VAN CULTUUR, GEZIN EN WELZIJN

Vraag nr. 10
van 31 oktober 1995
van mevrouw SONJA BECQ

Adoptie – Verdrag van Den Haag

Bestaande en mogelijke misbruiken inzake internationale adoptie (zoals kinderhandel) moeten op een efficiënte wijze tegengegaan worden.

Daarnaast moet ook de kwaliteit van adoptie voor alle betrokken partijen maximaal gegarandeerd worden, onder meer door te verplichten tot bemiddeling via erkende adoptiediensten. Daartoe is het noodzakelijk dat het Verdrag van Den Haag van 29 mei 1993 over "de internationale samenwerking en de bescherming van kinderen op het gebied van interlandelijke adoptie" zo snel mogelijk wordt geratificeerd, zowel door het federale als door het Vlaamse parlement.

Bovendien zou het systeem van "beginseltoestemming" moeten worden uitgewerkt door de federale regering, waarna de concrete uitvoering in handen is van de Vlaamse overheid.

1. Werden door de minister ter zake al stappen gezet ?
2. Wordt ter zake ook aangedrongen bij de federale overheid ?

Antwoord

1. Ik onderschrijf het principe dat alle misbruiken inzake interlandelijke adoptie moeten worden tegengegaan. Aangezien kinderhandel via vaak internationale netwerken plaatsvindt, werkt Kind en Gezin reeds meerdere jaren samen met een ter zake gespecialiseerde cel binnen de Rijkswacht, in samenwerking met de dienst Vreemdelingenzaken en het ministerie van Buitenlandse Zaken. Uiteraard wordt een efficiënte aanpak bemoeilijkt door de vrij soepele wetgeving inzake adoptie (net name toegang tot het grondgebied, erkenning buitenlandse vonnissen en dergelijke).

Een globale aanpak op federaal en gemeenschapsniveau wordt thans voorbereid. Blijvende alertheid van alle instanties blijft noodzakelijk, omdat ook binnen een meer gecontroleerd systeem georganiseerde personen nog zullen pogen misbruik te maken van de kindervens van ouders.

2. Door de voormalige minister van Justitie werd reeds een werkgroep samengesteld uit deskundigen en vertegenwoordigers van diverse overheden, teneinde de ratificatie van de Haagse Conventie voor te bereiden. Deze werkgroep werd door minister van Justitie De Clerck opnieuw samengesteld en zal de activiteiten voortzetten. Ik meen dat een dergelijke fundamentele aanpak de enige mogelijkheid is om de adoptieproblematiek, die zich op diverse bevoegdheidsterreinen bevindt, coherent te regelen. Een partiële aanpak zou enkel leiden tot een verschuiving van de problematiek. Kind en Gezin werkt op geregelde basis samen met het ministerie van Buitenlandse Zaken, Vreemdelingenzaken en Rijkswacht, teneinde binnen de huidige beperkte mogelijkheden een zo ruim mogelijk zicht te krijgen op het gebeuren.

3. Daarenboven kan ik ten slotte verwijzen naar mijn beleidsopties, die het resultaat zijn van overleg met de sector en de rechtstreeks betrokkenen, alsook van rechtsvergelijkend werk.

**Vraag nr. 43
van 28 november 1995
van de heer DIRK VAN MECHELEN**

BLOSO-centrum Hazewinkel Willebroek – Asbest

Het Bloso-centrum Hazewinkel met bijbehorende watersportbaan, ligt in de onmiddellijke omgeving van het natuurpark Blaasveld Broek, beide gelegen op het grondgebied van de gemeente Willebroek.

Het natuurpark Blaasveld kent echter een asbestprobleem en werd bij OVAM (Openbare Afvalstoffenmaatschappij van het Vlaams Gewest) reeds in 1993 opgenomen in de lijst van potentieel verontreinigde sites.

Na onderzoek stelt OVAM duidelijk in haar rapport van 8 februari 1994 dat verschillende fysische en chemische mechanismen het asbesthoudend afval in het Broek tot een weliswaar beperkte, maar continue bron maken van verhoging van de achtergrondconcentratie aan asbestvezels in de atmosfeer. Verder wordt gesteld

dat, wegens de ernst van de ziekte die door asbestinhalatie veroorzaakt wordt, maatregelen dienen genomen te worden om verdere verspreiding van asbestvezels zoveel mogelijk te beperken.

Ondertussen zijn we anderhalf jaar later en is er nog steeds geen duidelijk antwoord gekomen met betrekking tot het al dan niet bestaande asbestgevaar in het Bloso-centrum Hazewinkel, waar heel wat sporttrainingen en sportmanifestaties worden gehouden.

1. Kan men in het Bloso-centrum Hazewinkel aan sport doen zonder gevaar voor de gezondheid ? Zo nee, welke maatregelen heeft de minister ter zake genomen ?
2. Mocht er gevaar dreigen voor de gezondheid, vreest de minister dan niet voor consequenties inzake aansprakelijkheid ? Neemt Bloso de verantwoordelijkheid op zich voor de gevolgen van eventuele gebreken van de infrastructuur, of lopen de organisatoren van sportmanifestaties het risico daarvoor aansprakelijk te worden gesteld ?

Antwoord

Het asbestprobleem in het natuurpark Het Broek in Blaasveld is ons bekend. In het aangehaalde OVAM-rapport van 8 februari 1994 werden de resultaten besproken van de metingen naar asbestvezels ter hoogte van het Bloso-restaurantgebouw en van de toegang tot het Broek, vlakbij de ingang van het Bloso-centrum. Deze metingen werden uitgevoerd tijdens de periode september-november 1993. De meetresultaten van de gezondheidsbedreigende vezels (chrysotiel-asbestvezels en amfiboolasbestvezels), uitgevoerd met een polarisatiemicroscoop, lagen voor beide meetplaatsen lager dan de detectielimiet. De detectielimieten (dit zijn de laagst mogelijk meetbare concentraties) lagen tussen 176 en 278 vezels per m³.

Het OVAM-rapport vermeldde tevens : "Op het sportcomplex van de watersportbaan en in het Broek nabij de parking van het sportcomplex, bleef de asbestconcentratie bij beide TEM-controles beneden de detectielimiet... De asbestvezelconcentraties die tijdens de bemonsteringsperiode in en rond het Blaasvelds Broek gemeten werden, zijn dus van dezelfde grootte-orde als de achtergrondconcentraties in de landelijke tot stedelijke gebieden". Het rapport stelde dan ook dat, op basis van de uitgevoerde metingen in het Blaasvelds Broek, het risico voor de volksgezondheid niet hoger was dan algemeen in landelijke tot stedelijke gebieden.

Sedertdien werden er geen metingen meer verricht. In opdracht van OVAM werd in september 1995 een gedeelte van het Broek voor het publiek afgesloten en op 6 november 1995 werd gestart met saneringswerken. Over drie kilometer wandelwegen wordt het asbestafval geïsoleerd. Na isolatie van het asbestafval zullen deze wandelwegen met een asfaltwegverharding worden bekleed. Het einde van deze werken is gepland voor juni 1996.

Op 8 januari 1996 werd, in opdracht van OVAM, op het dak van het Bloso-restaurantgebouw door een erkend controle-organisme (AIB-Vinçotte) een meetstation geplaatst. Hier zullen regelmatige metingen worden uitgevoerd voor een periode van zes maanden,

vooral om de eventuele verhoogde concentraties tijdens de werken te controleren. Ook na de werken zullen metingen worden verricht. Tot nu toe zijn nog geen resultaten bekend.

Te vermelden is ook dat het Bloso geen enkele activiteit organiseert in het Broek zelf.

Vraag nr. 44
van 29 november 1995
van de heer WILLY KUIJPERS

Decreet volksontwikkelingswerk – Kritiek Hoge Raad

Ongetwijfeld nam de minister reeds kennis van het unanieme advies, gedateerd op 18 oktober 1995, van de Hoge Raad voor de Volksontwikkeling (HRV) omtrent het ontwerp van programmadecreet met betrekking tot het volksontwikkelingswerk in Vlaanderen.

Daarbij stelde de HRV onder meer vast :

1. dat de voorgelegde teksten niet alle artikels bevatten die in het ontwerp van programmadecreet 1996 betrekking hebben op het volksontwikkelingswerk, onder andere bepalingen met betrekking tot de verenigingssector en bepalingen inzake invoering van een enveloppesysteem ;
2. dat de regeringsverklaring van de Vlaamse regering van 21 juni 1995 uitdrukkelijk stelt dat de recente vernieuwing die werd doorgevoerd in de sector van het volksontwikkelingswerk, in de komende jaren alle kansen moet krijgen.

De Hoge Raad voor Volksontwikkeling betreft :

1. dat de Vlaamse regering het wetgevend werk van de Vlaamse Raad op essentiële punten uitholt en weigert de nodige kredieten uit te trekken om de decreten uit te voeren ;
2. dat de overlegbesturen voor het volksontwikkelingswerk, onder meer wegens tijdsdruk, niet behoorlijk hebben kunnen functioneren en dat derhalve over de oorspronkelijke uitvoeringsbesluiten en over de overgangsmaatregelen van de decreten nauwelijks overleg met de sector heeft plaatsgehad
3. dat door de administratieve verplichtingen de papierberg van administratieve formaliteiten hallucinante vormen heeft aangenomen, en dat door de tegenstrijdige richtlijnen van de overheid in de sector veel onduidelijkheid, verwarring en vooral onproductiviteit is ontstaan. De sector is het slachtoffer van deze onzekerheid en grote chaos ;
4. dat de adviesraad van de minister dermate de uitholling en de afslanking van de 5 maanden geleden gestemde decreten inhoudt, dat de voorgestelde maatregelen niet rechtvaardig en niet relevant zijn, met als gevolg dat ze op de voorliggende adviesvraag van de minister niet kan ingaan ;
5. dat het ontwerp van programmadecreet-1996 artikels bevat die de organieke regels van de decreten inzake het volksontwikkelingswerk wijzigen, wat een oneigenlijk gebruik inhoudt van de techniek van een programmadecreet.

In welke mate heeft de minister deze kritiek van de HRV in zijn beleid verwerkt ?

Antwoord

De adviestaak van de Hoge Raad voor de Volksontwikkeling werd door mij ten volle gerespecteerd, zowel ten aanzien van de uitvoeringsbesluiten bij de decreten van 15 april 1995 als ten aanzien van het ontwerp van programmadecreet.

De implementatie – met terugwerkende kracht – van deze decreten en uitvoeringsbesluiten verliep inderdaad niet zonder moeilijkheden en leidde, althans wat het decreet-instellingen betreft, tot de vaststelling van de onbeheersbaarheid van de financiële weerslag.

De Vlaamse regering achtte dientengevolge enkele wijzigingen noodzakelijk.

In het ontwerp van programmadecreet worden aldus een aantal maatregelen voorgesteld om de instellingen aan te sporen sneller werk te maken van de samenwerking en de schaalvergroting. Tevens wenst het programmadecreet de financiële beheersbaarheid van het instellingendecreet te waarborgen, zonder afbreuk te doen aan de fundamentele doelstellingen die aan de basis liggen van de herordering van het volksontwikkelingswerk.

Vraag nr. 45
van 29 november 1995
van de heer FRANK CREYELMAN

BLOSO sportkampen – Ongevallenverzekering

Een deelnemer aan een sportkamp krijgt automatisch en gratis een Sport Plus-ongevallenverzekering aangeboden door Bloso. Sommige deelnemers aan zo'n sportkamp zijn reeds lid van een erkende sportfederatie en zijn bijgevolg reeds verzekerd door die sportfederatie. Op deze manier gaan dus jaarlijks miljoenen verloren.

Wat is door de minister reeds ondernomen om deze verspilling van fondsen tegen te gaan ?

Heeft de minister reeds maatregelen getroffen die de controle op deze dubbele verzekeringsdekking kunnen verbeteren ?

Antwoord

De deelnemers aan de Bloso-sportkampen zijn automatisch verzekerd bij de Onderlinge Maatschappij der Openbare Besturen (OMOB) voor "burgerlijke aansprakelijkheid en lichamelijke ongevallen". Het betreft hier geen Sport Plus-verzekering maar een verzekering "eigen organisaties".

De Bloso-verzekering "eigen organisaties" dekt alle activiteiten tijdens de Bloso-organisaties zoals sportkampen, sportklassen, sportlessen, sportkaderopleidingen en andere, evenals ongevallen die zich voordoen tijdens de verplaatsing tussen de woning en de plaats van de activiteiten.

De tegemoetkoming van de OMOB gebeurt ter aanvulling van de wettelijke uitkeringen van de ziekteverzekering. Bij ongeval dient het ziekenfonds hiervan in kennis te worden gesteld. De doktershonoraria, rekeningen van apothekers, ziekenhuizen, enz. worden betaald en voor terugbetaling bezorgd aan het ziekenfonds. Het gedeelte van de onkosten dat niet door de ziekteverzekering wordt terugbetaald, wordt betaald door de OMOB-verzekering.

Het is mogelijk dat een aantal deelnemers aan Bloso-sportkampen reeds verzekerd zijn als lid van een erkende sportfederatie. Het koninklijk besluit van 4 juli 1978 stelt de voorwaarden vast waaraan de verzekeringspolissen moeten voldoen die, ter bescherming van hun leden, worden afgesloten door de sportfederatie bedoeld in het decreet van 2 maart 1977 houdende regeling van de erkenning en de subsidiëring van de landelijk georganiseerde sportverenigingen. Deze verzekering bestaat uit een persoonlijke verzekering en een verzekering voor burgerlijke aansprakelijkheid. Deze verzekering geldt voor alle activiteiten van de sportfederatie en haar clubs, zoals sportmanifestaties, trainingen, vergaderingen, zowel over de landelijk georganiseerde sportverenigingen als van het overkoepelend orgaan. Ze geldt tevens voor de ongevallen die zich zouden voordoen op de weg van huis naar deze activiteiten en terug, zowel voor reizen in het buitenland als in het binnenland. Het is duidelijk dat het hier gaat om een verzekering die de activiteiten van het aangesloten lid bij de sportfederatie dekt.

Er is hier dus van dubbele verzekeringsdekking gesproken en dus evenmin van verspilling van fondsen.

Vraag nr. 47
van 6 december 1995
van de heer MICHIEL VANDENBUSSCHE

BLOSO Brussel – Werking

Sinds jaar en dag is er een probleem met de werking van Bloso in Brussel.

Enige tijd geleden werd door de voorzitter van Bloso een breed debat aangekondigd over de werking van zijn instelling in het Hoofdstedelijk Gewest.

Wellicht zijn ter zake initiatieven genomen, die mij echter niet bekend zijn.

Wat zijn die eventuele initiatieven geweest en wat zijn de mogelijke knelpunten die Bloso in Brussel ondervindt ?

Antwoord

De opmerking van het Vlaams parlementslid dat er "sinds jaar en dag een probleem is met de werking van Bloso in Brussel" is verwonderlijk, aangezien hijzelf jarenlang voorzitter (1992-1995) was van de Vlaamse Gemeenschapscommissie (VGC) en dus verantwoordelijk voor onder andere de sport in Brussel. Wij gaan ervan uit dat, indien er problemen zouden geweest zijn, er zeker contact zou opgenomen zijn door de VGC met Bloso. Dit is niet gebeurd.

Wij zijn ook niet op de hoogte van het door de voorzitter van de raad van bestuur van Bloso aangekondigde brede debat over de werking van Bloso in het Hoofdstedelijk Gewest.

Het Bloso werkt op twee vlakken. Er moet een onderscheid worden gemaakt tussen wat het Bloso zelf onderneemt en wat het Bloso ondersteunt (financieel, logistiek, enz. ...). Wat de eigen Bloso-werking in Brussel betreft zijn twee initiatieven te vermelden. Het Bloso organiseert sinds 1988 initiatie en vervolmakingen tennis op de eigen Bloso-infrastructuur te Anderlecht. De Bloso-jeugd sportcampagne "Als het kriebelt, moet je sporten", werd in heel Vlaanderen en dus ook in Brussel gevoerd.

In samenwerking met Bloso werden door de VGC in het kader van deze actie, specifieke Brusselse activiteiten (de Stadskriebels) georganiseerd op 17 april 1994 en op 21 mei 1995. De Stadskriebels hebben dit jaar plaats op 12 mei 1996. De VGC heeft ook meegewerkt aan Bloso-initiatieven zoals Jeugd sportival in Hofstade en de Senioren sportdag in Leuven.

In de begroting 1994, 1995 en 1996 werden steeds kredieten uitgetrokken voor de sportpromotie in Brussel. Tevens worden activiteiten (onder andere sportkampen) van de VGC gesubsidieerd. Er valt eveneens op te merken dat sportactiviteiten georganiseerd door de VGC, in het kader van de Sport+ acties, door het Bloso worden verzekerd.

Het Bloso heeft de indruk dat van al deze mogelijkheden geen maximaal gebruik wordt gemaakt. Indien er problemen zouden zijn, dan zijn die dus zeker niet door het Bloso veroorzaakt.

Nochtans zijn ook wij ervan overtuigd dat de samenwerking moet kunnen verbeteren. Daarom heeft de Bloso-administratie onmiddellijk gereageerd toen, in de schoot van de Vlaamse administratie, een gemengde ambtelijke commissie Brussel werd opgericht. Op basis van de voorstellen van het Bloso en van de VGC werd uiteindelijk door het Bloso volgende definitieve tekst overgemaakt voor het eindrapport (knelpunten, haalbaarheid en prioriteiten).

1. Knelpunten.

1. Overleg

Met betrekking tot een Brussels sportbeleid dient overleg tussen het Bloso en de VGC tot stand gebracht te worden. De Vlaamse regering delegerde immers de bevoegdheid over het Vlaams sportbeleid aan het Commissariaat-generaal voor de Sport (Bloso) bij decreet bestuurlijk beleid van 12 december 1990.

Tot nu toe waren er alleen gesprekken tussen personen, maar geen structureel overleg omdat daar geen decretale basis voor was.

Met de goedkeuring van het decreet van 5 april 1995 op de subsidiëring van promotionele activiteiten van de gemeenten, de provincies en de VGC, wordt dit kader gecreëerd.

Op dit ogenblik wordt de laatste hand gelegd aan de uitvoeringsbesluiten.

2. Tekort aan infrastructuur

In tegenstelling tot andere grootsteden kampt Brussel met een tekort aan sportinfrastructuur en groene ruimte. Bovendien is het grootste deel van de sportinfrastructuur in handen van de gemeenten. Het gebruik ervan door Nederlandstalige sporters, individueel of in clubverband, wordt vaak bemoeilijkt.

Op korte termijn zullen een aantal zaken moeten worden gerealiseerd, maar ook van de bestaande infrastructuur moet maximaal gebruik worden gemaakt.

De opmaak van een inventaris van de bestaande noden is een noodzaak.

3. Brusselse vertegenwoordiging

In allerlei sport- en adviesorganen zoals Bloso en de Hoge Raad voor de Sport zal gestreefd worden naar een Brusselse vertegenwoordiging. Deze bekommernis is echter van politieke aard en moet het onderwerp zijn van politieke besprekingen en is als dusdanig geen onderwerp van overleg op ambtelijk niveau.

Mogelijk ontstaat uit het decreet van 5 april 1995 een nieuwe dynamiek op dit vlak.

2. Haalbaarheid en prioriteiten

1. Er moet structureel overleg tot stand gebracht worden tussen het Bloso en de VGC.
2. Er moet een inventaris opgemaakt worden van de noden op het gebied van de infrastructuur en op korte termijn moeten een aantal kleinschalige projecten worden gerealiseerd.
3. Binnen het Bloso wordt een cel Brussel opgericht die zich met de Brusselse sportproblematiek zal bezighouden.

Vraag nr. 49
van 6 december 1995
van de heer MICHIEL VANDENBUSSCHE

Algemeen Welzijnswerk – Blinde vlekken

In het kader van zijn voorstellen inzake het welzijnsbeleid, stelde de minister dat hij prioritair wil werken aan de "blinde vlekken": de Westhoek, de Maaskant, de regio Oudenaarde-Ronse, de regio Aarschot (Beleidsnota 19 oktober 1995, stuk 129, blz. 14). Deze keuze zal ongetwijfeld gebaseerd zijn op ernstig onderzoek.

Over welk onderzoek gaat het en wat zijn de belangrijkste criteria om over "blinde vlekken" te spreken?

Werd ook het Brussels Hoofdstedelijk Gewest in de analyse betrokken?

Antwoord

In het kader van het ontwerp van uitvoeringsbesluit betreffende het algemeen welzijnswerk, werd een proeve van programmatie uitgevoerd en werd nagegaan hoe de algemene welzijnsvoorzieningen evenwichtig over het Vlaamse landschap konden worden gespreid. Hierbij werden een aantal objectieve parameters gehanteerd, met name aantal bewoners in grootstad/noodwoongebieden, inkomensverdeling, aantal bestaansminimumtrekkers/langdurig werklozen/uitkeringsgerechtigde volledig werklozen, grootte/comfort van woning, aantal migranten/vluchtelingen, gezinssituatie, justitiële gegevens, scholingsgraad, aantal zelfmoorden en doden ten gevolge van gewelddaden, aantal echtscheidingen, perinatale sterften... Een eenvoudige blik op de spreidingskaart van de welzijnsvoorzieningen in Vlaanderen maakte daarbij duidelijk dat in sommige regio's (Westhoek, regio Oudenaarde-Ronse, Aarschot en Limburg: Maasland) helemaal niets aanwezig is. Naast deze echt "blinde vlekken" zijn er nog een aantal onderbezette regio's. Bij eventuele uitbreidingen zal ook hiermee rekening dienen te worden gehouden.

Het Brussels Hoofdstedelijk Gewest werd bij deze analyse niet betrokken. Te gepasten tijde zal binnen de beschikbare begrotingskredieten worden bekeken in hoever het bestaande aanbod van hulp- en dienstverlening kan worden uitgebreid, teneinde zo effectief en efficiënt mogelijk tegemoet te komen aan de meest dringende algemene en specifieke welzijnsbehoeften.

Vraag nr. 51
van 7 december 1995
van de heer JOS GEYSELS

Ministeriële kabinetten – Normen, samenstelling en loonkosten

Zie:
 Minister vice-president van de Vlaamse regering,
 Vlaams minister van Onderwijs en Ambtenarenzaken
 Vraag nr. 36
 van 7 december 1995
 van de heer Jos Geysels
 Blz. 173

Antwoord

Een gecoördineerd antwoord zal worden verstrekt door de heer Luc Van den Brande, minister-president van de Vlaamse regering, Vlaams minister van Buitenlands Beleid, Europese Aangelegenheden, Wetenschap en Technologie.

**II. VRAGEN VAN DE LEDEN WAAROP NIET
WERD GEANTWOORD BINNEN DE REGLE-
MENTAIRE TERMIJN (Regl. art. 80, 5)**

LUC VAN DEN BRANDE

MINISTER-PRESIDENT VAN DE VLAAMSE
REGERING
VLAAMS MINISTER VAN BUITENLANDS
BELEID, EUROPESE AANGELEGENHEDEN,
WETENSCHAP EN TECHNOLOGIE

Vraag nr. 3
van 26 oktober 1995
van de heer PIETER HUYBRECHTS

Bekendmaking duinenbesluit – Vande Lanotte

De federale minister van Binnenlandse Zaken, de heer J. Vande Lanotte, maakte als eerste het bijkomend beschermingsbesluit voor de duinen bekend dat woensdag 4 oktober door de Vlaamse regering werd goedgekeurd. Dit ondanks het feit dat minister Vande Lanotte beleidsmatig niets met deze materie te maken heeft.

Ik neem aan dat de minister dit niet zo heeft gelaten. Welke maatregelen heeft hij genomen om te verhinderen dat bij een volgende gelegenheid de Vlaamse regering en het Vlaams Parlement weer voor schut worden gezet ?

Welke stappen heeft de minister bij zijn collega in de federale regering gezet om dergelijke toestanden in de toekomst te vermijden ?

N.B. : Deze vraag werd eveneens gesteld aan de heer Theo Kelchtermans, Vlaams minister van Leefmilieu en Tewerkstelling.

REGISTER

Vraag nr.	Datum	Vraagsteller	Onderwerp	Blz.	
L. VAN DEN BRANDE, minister-president van de Vlaamse regering, Vlaams minister van Buitenlands Beleid, Europese Aangelegenheden, Wetenschap en Technologie					
17	△	01.09.1995	J. Taylor	<i>Overheidsvertegenwoordiging – Vlaamse of federale opdrachtgever</i>	199
3	○	26.10.1995	P. Huybrechts	<i>Bekendmaking duinenbesluit – Vande Lanotte</i>	216
11	△	23.11.1995	M. Vandebussche	<i>Voornaamvermelding – Navolging initiatief Vlaamse Raad</i>	199
13		28.11.1995	J. Gabriels	<i>Carrefour – Verkiezingspubliciteit</i>	200
14		28.11.1995	H. Marsoul	<i>Rijksarchief – Federalisering</i>	200
15		04.12.1995	A. Denys	<i>Risicowerklozen – Financiering hulpprogramma's</i>	201
16		06.12.1995	L. Van Nieuwenhuysen	<i>Beleid buitenlandse investeringen – Uitlatingen ambassadeur USA</i>	165
18		07.12.1995	M. Dillen	<i>Vlabinvest – Onteigeningsbevoegdheid</i>	165
L. VAN DEN BOSSCHE, minister vice-president van de Vlaamse regering, Vlaams minister van Onderwijs en Ambtenarenzaken					
26		24.11.1995	S. Platteau	<i>Hogeschooldecreet – Beperking vastbenoemd personeel</i>	166
28		28.11.1995	J. Gabriels	<i>Organisatie ministerie Vlaamse Gemeenschap – Studies</i>	166
29		28.11.1995	S. Platteau	<i>Examencommissie Vlaamse Gemeenschap – Gediplomeerden</i>	167
30		29.11.1995	N. Maes	<i>Studiebeurzen – Onderwijs sociale promotie</i>	167
31		04.12.1995	M. Olivier	<i>DIGO-subsidies – Oneigenlijk gebruik</i>	168
32		04.12.1995	V. Dua	<i>Universitair ziekenhuis Gent – Masterplan</i>	169
33		04.12.1995	N. Maes	<i>Onderwijstaal Vlaamse universiteiten – Engels</i>	171
34		06.12.1995	J. Goos	<i>PMS-informatheken – Gesubsidieerde contractuelen</i>	172
35		06.12.1995	F. Vermeiren	<i>Vlaams Instituut voor Overheidsmanagement – Organisatie</i>	172
36		07.12.1995	J. Geysels	<i>Ministeriële kabinetten – Normen, samenstelling en loonkosten</i>	173
37		07.12.1995	L. Van Nieuwenhuysen	<i>Leerlingenaantal Brusselse randgemeenten – Evolutie</i>	174
38		07.12.1995	M. Dillen	<i>Onthaaljaar anderstalige leerlingen – Doel en implicaties</i>	174
T. KELCHTERMANS, Vlaams minister van Leefmilieu en Tewerkstelling					
19		23.11.1995	M. Vandebussche	<i>Voornaamvermelding – Navolging initiatief Vlaamse Raad</i>	202
23		28.11.1995	E. Van Vaerenbergh	<i>Telefoongidsenorlog – Milieu</i>	175
24		28.11.1995	J. Stassen	<i>Berchembos Roosdaal – Afval</i>	202
25		04.12.1995	A. Denys	<i>Risicowerklozen – Financiering hulpprogramma's</i>	203
26		04.12.1995	B. Vandendriessche	<i>La Floridienne en Geuzenhoek Gent – Sanering</i>	203
27		04.12.1995	J. Malcorps	<i>Dioxine – Maatregelen</i>	204
28		06.12.1995	R. Van Cleuvenbergen	<i>VDAB-opleidingen verzorging – Evaluatie en financiering</i>	176

29	06.12.1995	R. Van Cleuvenbergen	<i>VDAB personeelsbeleid – Subregionale Tewerkstellingsdiensten .</i>	204
30	06.12.1995	F. Vermeiren	<i>VDAB Halle-Vilvoorde – Dossiertaal</i>	176
31	07.12.1995	J. Geysels	<i>Ministeriële kabinetten – Normen, samenstelling en loonkosten . .</i>	205
32	07.12.1995	M. Dillen	<i>OVAM-site Terra Cotta Brecht – Sanering</i>	205
33	07.12.1995	L. Van Nieuwenhuysen	<i>OVAM meubelaankoop – Faillissement meubelbedrijf</i>	177
34	07.12.1995	L. Van Nieuwenhuysen	<i>OVAM Mechelen – Huurbedragen</i>	177
35	07.12.1995	J. Caubergs	<i>Alvat Buggenhout – Afval</i>	206
36	07.12.1995	J. Caubergs	<i>Velda Opglabbeek – Afval</i>	207
37	07.12.1995	J. Caubergs	<i>Smeerpipj Gent-Antwerpen – Drinkwatertransport</i>	207

W. DEMEESTER-DE MEYER, Vlaams minister van Financiën, Begroting en Gezondheidsbeleid

10	28.11.1995	B. Vandendriessche	<i>Infrastructuurfonds VIPA – Resultaat</i>	177
12	07.12.1995	J. Geysels	<i>Ministeriële kabinetten – Normen, samenstelling en loonkosten . .</i>	208
13	07.12.1995	V. Heeren	<i>Kankerpreventie – Gevallenregistratie</i>	208
14	07.12.1995	M. Dillen	<i>Chronisch zieken – Opvangmogelijkheden</i>	178
15	07.12.1995	M. Dillen	<i>Barbituraten en zwangerschap – Onderzoeksresultaten en beleid</i>	209
16	07.12.1995	M. Dillen	<i>Drugsbeleid – Mogelijkheden</i>	210

E. BALDEWIJNS, Vlaams minister van Openbare Werken, Vervoer en Ruimtelijke Ordening

35	28.11.1995	E. Van Vaerenbergh	<i>Wegenwerken – Aanbestedingsbeleid</i>	179
36	28.11.1995	E. Van Vaerenbergh	<i>Samenwerking De Lijn-gemeenten – Enquête</i>	179
37	28.11.1995	V. Dua	<i>Bouwverbod duinendecreet – Uitbreiding zonevreemde gebouwen</i>	180
38	29.11.1995	J. Stassen	<i>Koninklijk Gesticht van Mesen (Lede) – Stand van het dossier . .</i>	181
39	29.11.1995	P. Van Grembergen	<i>Ring Gent Drogen/St.-Denijs-Westrem – Geluidshinder</i>	181
40	29.11.1995	V. Dua	<i>Ring Gent Drogen/St.-Denijs-Westrem – Geluidshinder</i>	182
41	29.11.1995	E. Van Vaerenbergh	<i>Kruispunt Lt. Jacopstraat Lennik – Veiligheid</i>	182
42	04.12.1995	R. Van den Heuvel	<i>Luchthaven Deurne – Privatisering</i>	183
43	04.12.1995	H. Lauwers	<i>HST-informatievergaderingen – Kostprijs</i>	183
44	06.12.1995	F. Dewinter	<i>Werken Leuvenbergbocht Ekeren – Planning</i>	184
45	06.12.1995	D. Ramoudt	<i>Rotonde Ieperstraat Zonnebeke – Problemen</i>	184
46	06.12.1995	F. Vermeiren	<i>Wegtoerusting – Visueel gehandicapten</i>	185
47	06.12.1995	J. Demeulenaere	<i>De Lijn – Openbaarheid van bestuur</i>	185
48	07.12.1995	J. Geysels	<i>Ministeriële kabinetten – Normen, samenstelling en loonkosten . .</i>	186
49	07.12.1995	J. Caubergs	<i>Smeerpipj Gent-Antwerpen – Drinkwatertransport</i>	186
50	07.12.1995	M. Dillen	<i>IJzeren Rijn – Vlaams verzoek en federale reactie</i>	186
51	07.12.1995	C. Verwimp-Sillis	<i>N8 Brussel-Ninove – Evaluatie veiligheidsingrepen</i>	187

E. VAN ROMPUY, Vlaams minister van Economie, KMO, Landbouw en Media

16	28.11.1995	K. Van Dijk	<i>Televisie zonder grenzen – Standpunt</i>	187
17	04.12.1995	J. De Meyer	<i>Tuinbouwsector – Maatregelen</i>	188
18	04.12.1995	L. Van Nieuwenhuysen	<i>BRTN De zevende dag – Politici</i>	189
19	04.12.1995	P. Desmet	<i>BRTN – Aankoop satellietwagens</i>	189
20	06.12.1995	S. Platteau	<i>Landbouwrapport – Oprichting</i>	190
21	06.12.1995	J. De Meyer	<i>BRTN boodschappen algemeen nut – Aanprijzing onderwijsnet</i> .	191
22	07.12.1995	J. Geysels	<i>Ministeriële kabinetten – Normen, samenstelling en loonkosten</i> ..	191

L. PEETERS, Vlaams minister van Binnenlandse Aangelegenheden, Stedelijk Beleid en Huisvesting

11	08.11.1995	M. Olivier	<i>Vlaamse openbare instellingen – Doorlichtingen en audits</i>	211
19	28.11.1995	A. Van Aperen	<i>Baarle-Hertog – Baarle-Nassau</i>	191
20	04.12.1995	C. Decaluwé	<i>Domus Flandria – Definitieve machtigingen</i>	191
21	06.12.1995	P. Ceysens	<i>Provincie Vlaams-Brabant – Geldigheid reglementaire bepaling</i> .	192
23	07.12.1995	L. Van Nieuwenhuysen	<i>Bevlagging openbare gebouwen – Wemmel</i>	192

L. MARTENS, Vlaams minister van Cultuur, Gezin en Welzijn

10	31.10.1995	S. Becq	<i>Adoptie – Verdrag van Den Haag</i>	211
40	28.11.1995	E. Van Vaerenbergh	<i>Taalgebruik – Belgacom</i>	193
41	28.11.1995	E. Van Vaerenbergh	<i>Nederlands – Europa</i>	193
42	28.11.1995	B. Vandendriessche	<i>OCMW-steun – Financieel onderzoek</i>	194
43	28.11.1995	D. Van Mechelen	<i>BLOSO-centrum Hazewinkel Willebroek – Asbest</i>	212
44	29.11.1995	W. Kuijpers	<i>Decreet volksoontwikkelingswerk – Kritiek Hoge Raad</i>	213
45	29.11.1995	F. Creyelman	<i>BLOSO sportkampen – Ongevallenverzekering</i>	213
46	04.12.1995	M. Vandenbussche	<i>Kunstenaarsstatuut – Stand van zaken</i>	194
47	06.12.1995	M. Vandenbussche	<i>BLOSO Brussel – Werking</i>	214
48	06.12.1995	M. Vandenbussche	<i>Bi-communautaire instellingen – Initiatieven</i>	195
49	06.12.1995	M. Vandenbussche	<i>Algemeen Welzijnswerk – Blinde vlekken</i>	215
50	06.12.1995	E. Van Vaerenbergh	<i>Rusthuizen – Huisdieren</i>	195
51	07.12.1995	J. Geysels	<i>Ministeriële kabinetten – Normen, samenstelling en loonkosten</i> ..	215
52	07.12.1995	M. Dillen	<i>Rusthuizen – Dagprijzen</i>	196

A. VAN ASBROECK, Vlaams minister van Brusselse Aangelegenheden en Gelijke Kansenbeleid

6	07.12.1995	J. Geysels	<i>Ministeriële kabinetten – Normen, samenstelling en loonkosten</i> ..	197
7	07.12.1995	M. Vandenbussche	<i>Nederlands-Vlaams huis Brussel – Idee en concretisering</i>	197
8	07.12.1995	F. Strackx	<i>Stemrecht migranten – Ministerieel engagement</i>	198